

കെ. ഓ. ജി

രാജ്യ പരിരൂപകഥകൾ

മുഖവുര.

ഈ ചെറിയ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ എ
ന്ന പ്രേരിപ്പിച്ച പ്രധാനസംഗതി അതിന്റെ ആവശ്യ
കത തന്നെയാണ്. കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം ഇപ്പോൾ ഇതു
പോലെ, മൂന്നുവിധത്തിൽ പ്രസിദ്ധമായിട്ടുണ്ട്. ഒന്നു സ്റ്റേ
ഷനാലായവൻ; മറ്റൊന്ന് കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ അ
ർക്കഡെഷ്യതിയത്; വേറെഒന്നു മിസ്റ്റർ രാമകൃഷ്ണയ്യർ പ്ര
സിദ്ധപ്പെടുത്തിയത്. ഈ മൂന്നു പുസ്തകങ്ങളുടേയും ഉദ്ദേശ
ങ്ങൾ മൂന്നുവിധമാണ്. ആദ്യംപറഞ്ഞ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളും
വിദ്യാത്മികളുടെ ഉപയോഗത്തിന്ന് ഉതകുന്നവയല്ല. മി
സ്റ്റർ അയ്യരുടെ പുസ്തകം ആരും ഏഴും ക്ലാസുകളിൽ പഠി
ക്കുന്ന വിദ്യാത്മികളുടെ ഉപയോഗത്തെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചു
പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതുമാകുന്നു. നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ള വി
ദ്യാത്മികളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസംകൊ
ണ്ടു കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നവരാണ്. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ സ്വ
ന്തരാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് അവർക്ക് അല്പമെ
ങ്കിലും ഒരു അറിവുണ്ടാവാൻ ഇതേവരെ സംഗതി വന്നിട്ടി
ല്ല. ആ ഒരു കുറവ് ഈ ചെറിയ പുസ്തകം തീർക്കുന്നതായാ
ർ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി എന്നുതന്നെ പറയാം.

കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം ഈ പുതിയ രീതിയിൽ എഴു
തിയതിനും മതിയായ കാരണമുണ്ട്. ചരിത്രങ്ങൾ കാരോ
ലത്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള കഥകളാണ്ല്ലോ. എന്നാൽ, ചരി

രൂപാധിപുസ്തകം വായിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെതന്നെ, അതിലെ കഥാഭാഗം വിദ്യാത്മികരും മറുപടിയും അവർക്കു അതു വീണ്ടും വായിക്കുവാൻ താല്പര്യമില്ലാത്തതായും കാണുന്നതു നമുക്കു ടിപ്പുസംഗ്രഹത്തിൽ അനുഭവമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഈ വിഷയത്തിൽ ഓർമ്മക്കാരും താല്പര്യക്കാരും വുമുള്ള കുട്ടികൾ അന്നന്നു കേൾക്കുന്ന ഓരോ കഥകൾ എന്നെന്നും ഓർമ്മിക്കുന്നതും അവ കേൾക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതും എന്തുകൊണ്ടാണ്? കഥാവിഷയം ഒന്നായിരുന്നാലും, അതു വായിക്കുവാനോ കേൾക്കുവാനോ താല്പര്യം ജനിക്കുന്ന രീതിയിലല്ലാത്തപക്ഷം അവർക്കു അതിൽ നിശ്ചയമായും വെറുപ്പേ ഉണ്ടാവുമുള്ളു. ഈ തത്വം നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു എന്നതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ. 'പഞ്ചതന്ത്രം' പഞ്ചതന്ത്രം മുഴുവൻ രാജനന്ദനന്മാരെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു "സർക്കഥാകഥനമെന്നുള്ളൊരു മാർഗ്ഗത്തുണ്ട്" യാണല്ലോ. ഈ രീതി വാസ്തവത്തിൽ വളരെ പ്രയോജനകരമാണെന്നു പാശ്ചാത്യന്മാരും ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കിയതുകൊണ്ട് ഈ പുതിയരീതിയിൽ അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ കൊല്ലത്തോളം ഓരോ മുദ്രാലയങ്ങളിൽനിന്നു അവതരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിതന്നെ ഏകദേശം ഇങ്ങിനെയാണ്. അതുകൊണ്ട് എന്റെ ഈ ശ്രമം ആവശ്യമില്ലാത്തതോ ഉപയോഗമില്ലാത്തതോ ആണെന്നു വരില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഈ ചെറിയ പുസ്തകം അധികവും മിസ്റ്റർ പത്മനാഭമേനോന്റെ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒന്നാംഭാഗത്തെയാണ് ആസ്പദമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ലത്തീനാക്ഷര ആഗമനം മു

ൽക്കുളമിക് ഭാഗങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാനം സ്റ്റോറുമാനുവലാ
കുന്നു.

ശക്തൻതമ്പുരാനെ സംബന്ധിച്ച കഥകളെല്ലാം മ
ഹാരാജമാന്യരാജശ്രീ നാചാർകൂറു കഞ്ഞിക്കിടാവുതമ്പുരാ
ൻതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു സദയം കല്പിച്ചുതന്നവയാണ്; അ
തിന് ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ആ തിരുമേനിയോടു വളരെ ന
ന്ദിയുളളവനാകുന്നു.

ഈ ചെറിയ പുസ്തകത്തിൽ കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം
മുഴുവനും അടങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നതു വാസ്തവമാണ്. 988-ാമാണ്ടി
നുശേഷമുള്ള സംഗതികൾ കഥരൂപേണപറയത്തക്കവയ
ല്ലാത്തതുകൊണ്ടു അപക്രമമായ ഒരു ചരിത്രഭാഗമായി വ
രുന്നതുകൊണ്ടുമാണ് അവിടെവെച്ചു നിറുത്തിയത്. ഈ
ചെറിയപുസ്തകം മൂന്നു നാലു ക്ലാസുകളിലെ കുട്ടികളുടെ
ഉപയോഗത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുമാത്രം എഴുതിയിരിക്കുന്നതി
നാൽ, അവർക്കു രസം ജനിക്കാത്ത സംഗതികളെ കുറിച്ചു
പറയുന്നത് അനാവശ്യമാണല്ലോ എന്നുവിചാരിച്ച് അ
ങ്ങിനെ ചെയ്യാതിരുന്നതാണ്.

ഇപ്പോൾ ആകെ ഇരുപതു പ്രതിമാത്രമേ അടിപ്പി
ച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഈ രീതി വിദ്യാഭ്യാസവിപ്ലവാർത്ഥമേണ്ടുകാർക്കു സഹി
കാരയോഗ്യമാണെന്നു തോന്നുന്ന പക്ഷം പുതിയ കാരോ
സംഗതികളെ കാണിക്കുന്ന ഹായാപടങ്ങളും ഇതിൽ ചേ
ർക്കാൻ വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്.

കൊച്ചി രാജവരിത്രകഥകൾ

1. “കൊടുത്ത ബ്രാഹ്മണാഡ്യൻ.”

നമ്മുടെ രാജവംശം കേരളരാജാക്കന്മാരിൽ ഏറ്റവും പുരാതനവും കലീനവുമാകുന്നു. കോളം ഭരിച്ചിരുന്ന പെരുമാക്കന്മാരോടു ചാച്ചയും വേട്ടയുമില്ലാത്ത രാജകുടുംബങ്ങൾ ഒന്നാകുന്ന ഇല്ലെന്ന് കാരോരുത്തരുടെ വംശചരിത്രത്തിൽ കാണാമെങ്കിലും, കൊച്ചി രാജവംശം പോലെ പെരുമാക്കന്മാരുടെ നേരെ അടുത്ത അനന്തരചര്യമായി വേറെ ആരും ഇല്ല. ചേരമാൻ പെരുമാൾ എന്നു ലോകപ്രസിദ്ധനായ ഭാസ്കരവിവർമ്മനായിരുന്നു ഭട്ടക്കുഞ്ഞ് പെരുമാൾ. ഇദ്ദേഹം 36 സംവത്സരം രാജ്യം ഭരിച്ചതിനുശേഷം ഈശ്വരഭജനം ചെയ്തു മോക്ഷം പ്രാപിച്ചു. ചേരമാൻ പെരുമാൾ രാജ്യഭാരം ഉപേക്ഷിച്ചു ക്രിസ്റ്റാബ്ദ 428-ാമാണ്ടിലാകുന്നു.

ഈ ചേരമാൻ പെരുമാളുടെ സഹോദരിയിൽനിന്നാണ് നമ്മുടെ രാജവംശത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. മരുമക്കത്തായപ്രകാരം സഹോദരിയുടെ പുത്രനാകും പുത്രിമാക്കുമാണ് അവകാശം. കൊച്ചി രാജവംശത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ മഹാരാജാവിന്റെ പേര് വീരകേരളവർമ്മൻ എന്നാ

യിരുന്നു. നമ്മുടെ കൊച്ചി രാജവംശത്തിലേക്കു രാജ്യഭാരം സിദ്ധിച്ചിട്ട് ഏകദേശം ഒരു നൂറ്റാണ്ടത്തോളം സംവത്സരത്തോളമായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, കൊച്ചിരാജാവ് എന്ന സ്ഥാനപ്പേര് ആദ്യം മുതലേ സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല.

ആദ്യകാലത്തു നമ്മുടെ രാജവംശത്തിന്റെ സ്ഥാനപ്പേരു “പെരുമ്പടപ്പിൽ രാജാവ്” എന്നായിരുന്നു. പെരുമ്പടപ്പു മനയ്ക്കലെ ഒരു നമ്പൂരി തൃത്താലി ചാർച്ചിയ തമ്പുരാട്ടിയായിരുന്നു സന്താനങ്ങൾ ഉല്പാദിച്ചു. നമ്പൂരിയുടെ മനയ്ക്കൽ സന്താനം ഇല്ലാതെയും വന്നു. അപ്പോൾ നമ്പൂരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സകല സ്വത്തുക്കളും സന്താനങ്ങൾക്കായി കൊടുത്തു. അന്നു മുതലാണ് “പെരുമ്പടപ്പ്” എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുണ്ടായത്.

നമ്മുടെ രാജാക്കന്മാരെ “മാടഭൂപന്” എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. “മാടത്തുകൾ” സ്വരൂപത്തിൽ സന്തതിയില്ലാതായി. അന്നു നമ്മുടെ രാജവംശത്തിലെ ഇളയ താവഴിയിൽനിന്നു ചില തമ്പുരാക്കന്മാരെ മാടത്തുകൾ സ്വരൂപത്തിലേക്കു ദത്തെടുത്തു. അന്നു മുതൽ പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപവും മാടത്തുകൾ സ്വരൂപവും ഒന്നാവുകയും നമ്മുടെ രാജാവിനു “മാടഭൂപന്” എന്ന സ്ഥാനപ്പേരു സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്നും നമ്മുടെ രാജാക്കന്മാർ ഉപനയനം കഴിഞ്ഞു ചെയ്യുന്ന ക്രിയയ്ക്കു “തിരുമാടം പുറപ്പാട്” എന്നു പറയുന്നതിന്റെ സാരം മാടഭൂപന് എന്ന സ്ഥാനപ്പേർ സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നാണ്.

കൊച്ചിയും അതോടു ചേർന്ന ചില സ്ഥലങ്ങളും പണ്ട് എളുങ്ങല്ലൂർ സ്വരൂപം, അല്ലെങ്കിൽ ഇടപ്പിള്ളി രാജാ

വിന്റെ വകയായിരുന്നു. നമ്മുടെ രാജവംശത്തിലെ ഒരു തമ്പുരാട്ടിയെ ഇടപ്പിള്ളി രാജാവു തുത്താലി ചാത്തിയിരുന്നു. ആ രാജാവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ ദാനമായി കൊടുത്തതാണ് കൊച്ചി. ഇത് ഏകദേശം കൊല്ലവർഷം 824-ാമാണ്ടിലാകുന്നു. അന്നത്തെ കലിയാണ് “കൊടുത്തു ബ്രാഹ്മണാസ്ത്രം” എന്ന വാക്യം. ഇതിനു ശേഷമാണ് നമ്മുടെ രാജവംശത്തിലേക്ക് “കൊച്ചി മഹാരാജാവ്” എന്ന് ഇപ്പോൾ സുപ്രസിദ്ധമായ സ്ഥാനപ്പേര് സിദ്ധിച്ചത്.

കൊച്ചി മഹാരാജാക്കന്മാർ “ഗംഗാധരതിരുക്കോവിൽ അധികാരികൾ” എന്ന് വേറേയും ഒരു സ്ഥാനപ്പേരുണ്ട്. നമ്മുടെ രാജാക്കന്മാർ പെരുമാക്കന്മാരുടെ അനുഗാമികളാണല്ലോ. പെരുമാക്കന്മാരുടെ തലസ്ഥാനം തിരുവഞ്ചിക്കുളവും കപ്പദൈവം അവിടത്തെ ദേവനുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ ക്ഷേത്രം പ്രമാണമായി ഈ സ്ഥാനപ്പേരുണ്ടായി.

2. കൊങ്ങമ്പട.

തൃശ്ശിവപേരൂർ പൂരം മുതലായ ആഘോഷങ്ങൾ പോലെയെ കൊല്ലത്തോറും മിനമാസത്തിൽ നടത്തിവരുന്ന ഒരു ഉത്സവമാകുന്നു കൊങ്ങമ്പട. ചിറൂർ നാട്ടിൽ ഇത്ര കേമമായി കൊണ്ടാടുന്ന വേറെ ആഘോഷങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ലെന്നു പറയാം. കാലാന്തരംകൊണ്ടു കൊങ്ങമ്പടയുടെ ചടങ്ങുകൾക്കുപല ഭേദഗതികളും വന്നിട്ടുണ്ട്.

ഈ ഉത്സവത്തിന്റെ സങ്കല്പം കൊണ്ടെന്നാൽ ചിററു
ക്കാരും തമ്മിൽ ഒരു യുദ്ധം നടത്തുന്നു എന്നാണ്. പൂര
ങ്ങളിൽ ആനയ്ക്കാണ്ല്ല പ്രാധാന്യം. എന്നാൽ കൊ
ങ്ങമ്പടയിൽ പ്രാധാന്യം കുതിരയ്ക്കാണ്. കൊണ്ടെന്നാൽ
ചിററുക്കാരും തമ്മിൽ കുതിരപ്പറത്തിരുന്നും കാൽ നടയാ
യും യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം കാണിക്കും. യുദ്ധത്തിൽ
മരിച്ചവരെ അവരുടെ ബന്ധുക്കൾ എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു
സംസ്കരിക്കും; അതിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ബന്ധുക്കളുടെ നില
വിളിയും ഉണ്ടാകും. ചിററുർ തറകളിലുള്ള മിക്ക വീടുകാ
രും ഇന്നും ഇതിന്റെ ചടങ്ങുകൾ നടത്തുന്നുണ്ട്. കൊ
ങ്ങന്നാർ വളരെ മുറവിളിയോടുകൂടി അവരുടെ രാജാവി
ന്റെ മൃതശരീരം എടുത്തുകൊണ്ടുപോകും.

ഈ ആചാരവും കൊണ്ടാടുന്നത് എന്തു സംഗതിയു
ടെ കാർമ്മയ്ക്കായിട്ടാണെന്നു ഇതിന്റെ പേരിൽനിന്നുതന്നെ
മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. കൊങ്ങന്നോടുള്ള പട, അതായതു
യുദ്ധം, എന്നാണല്ലോ പദത്തിന്റെ അർത്ഥം. അതുകൊ
ണ്ടു വാസ്തവത്തിൽ ഈ ഉത്സവം ഒരു യുദ്ധത്തിന്റെ സ്മാര
കമാകുന്നു.

ഏകദേശം കൊല്ലവർഷം 920മാണ്ടിൽ ഒരു കൊ
ങ്ങൻ രാജാവു വളരെ കുതിരപട്ടാളത്തോടുകൂടി പാലക്കാട്ടു
രാജാവിന്റെ രാജ്യം ആക്രമിച്ചു. കൊങ്ങന്നോട് എതിർത്തു
തന്റെ രാജ്യം രക്ഷിക്കുവാനുള്ള ബലം അന്നു പാലക്കാട്ടു
രാജാവിന് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം
കൊച്ചി രാജാവിന്റെ സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടു. നമ്മുടെ
രാജാക്കന്മാർ അക്കാലത്തെ കേരളരാജാക്കന്മാരിൽ വെച്ചു

വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ പ്രാലോചനയായിരുന്നു. കൊച്ചിരാജാവിന്റെ സഹായത്തിന് സാമൂതിരിയുടേയും വള്ളുവനാട്ടുരാജാവിന്റെയും പട്ടാളങ്ങൾ വന്നു. കൊച്ചിരാജാവ് ഈ ബന്ധുസൈന്യങ്ങളോടുകൂടി കൊങ്ങനെ എത്തിയ്ക്കു. കുതിരപട്ടാളത്തോടു കാൽപട്ടാളം എത്തിയ്ക്കു ജയിക്കുന്ന കാര്യം വളരെ സംശയമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഇന്നത്തെ പോലീസ് അന്നു തോക്കും വെടിയുമില്ല. കാൽപട്ടാളം വാളും പരിശ, വില്ലും അമ്പ്, കുന്തം, ഇഴുട്ടി മുതലായ ആയുധങ്ങൾ മാത്രമേ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അന്നത്തെ യുദ്ധം ഏകദേശം ആനയോടു സിംഹം എത്തിത്തുപോലെയാണി. ഒടുവിൽ കൊച്ചിരാജാവു കൊങ്ങനെയും സൈന്യത്തേയും തീരെ നശിപ്പിച്ചു, പാലക്കാട്ടുരാജാവിനെ ശത്രുക്കളിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചു.

കൊച്ചിരാജാവ് അന്നു ചെയ്ത സഹായത്തിനു പ്രതിഫലമായി പാലക്കാട്ടു രാജാവു നാലു ദേശവും കൊടകത്താടും അദ്ദേഹത്തിനു വിട്ടുകൊടുത്തു. ഈ ദേശങ്ങളാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ചിററൂർ താലൂക്ക്.

3. കരവെള്ളപ്പൊക്കം.

കൊല്ലവർഷം 516-ാമാണ്ടിൽ അതിഭയങ്കരമായ ഒരു വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായി. പശ്ചിമഘട്ടങ്ങളിൽനിന്നു വർഷകാലത്തു കുത്തി ഒലിക്കുന്ന മലവെള്ളം മുഴുവൻ പെരിയാർ, അല്ലെങ്കിൽ ആലുവാപുഴ, വഴിയായി കൊടുങ്ങല്ലൂർ അ

ശിമുവെത്തു കൂടെയല്ലാതെ സമുദ്രത്തിൽ ചെന്നു ചേരുവാൻ പണ്ടു വേറെ മാറ്റം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇന്നത്തേക്കാൾ അധികം വെള്ളപ്പൊക്കവും തന്നിമിത്തമായ നാശവും അന്നുണ്ടായിരുന്നു.

പണ്ടു പശ്ചിമതിരത്തെ പ്രധാന തുറമുഖം ഈ കൊടുങ്ങല്ലൂർ അഴിയായിരുന്നു. വിദേശീയർ കേരളത്തിൽ കച്ചവടത്തിന്നും മറ്റുമായി ആദ്യം വന്നിറങ്ങിയത് ഈ തുറമുഖത്താണ്. ക്രിസ്തുബുദ്ധത്തിന്നു വളരെ മുമ്പുതന്നെ ഗ്രീക്കുകാരും ജൂതന്മാരും മറ്റും ഈ തുറമുഖത്തുവന്നു കച്ചവടം ചെയ്യാറുണ്ട്. അന്നു വിദേശീയർ ഈ തുറമുഖത്തിന്നു “മ്യൂസിറിസ്” എന്നാണ് പേർ പറഞ്ഞിരുന്നത്. പെരുമാക്കന്മാരുടെ തലസ്ഥാനം തിരുവഞ്ചിക്കുളമായിരുന്നതുകൊണ്ടും ഈ തുറമുഖത്തിന്റെ പ്രാധാന്യംകൊണ്ടും കൊടുങ്ങല്ലൂർ അക്കാലത്തു കേരളത്തിൽവെച്ച് ഏറ്റവും മുഖ്യമായ പട്ടണമായിരുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ ഉണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന്റെ ശക്തി തട്ടക്കുവാൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർ അഴിക്കും സാധിച്ചില്ല. അന്നത്തെ വെള്ളത്തിന്റെ കൂടുതൽകൊണ്ടും ഒഴുക്കിന്റെ ശക്തികൊണ്ടും എറണാകുളം കായലിലേക്കും പതിവിൽ അധികം വെള്ളം ഒഴുകി. അറബിക്കടലിന്നും എറണാകുളം കായലിന്നും മദ്ധ്യേ തെക്കുവടക്കു നെടുനീളം കിടന്നിരുന്ന മണപ്പാത്തിന്നും അന്നത്തെ വെള്ളം തട്ടക്കുന്നള്ള ബലം പോരാതെ വന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ വെള്ളം മണപ്പാറം കവിഞ്ഞു കടലിലേക്ക് ഒഴുകി. അന്നു മണപ്പാറം പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞു വെള്ളം പോയതു നാം ഇ

പ്പോൾ കാണുന്ന അഴിമുഖത്തുടേതാണ്. ഇങ്ങിനെയാണ് ഇപ്പോൾ ലോകപ്രസിദ്ധമായ കൊച്ചി തുറമുഖം ഉണ്ടായത്. ആദ്യകാലത്ത് ഇതിനു “കൊച്ചഴി” എന്നായിരുന്നു പേര്. കാലക്രമംകൊണ്ടു കൊച്ചഴിക്കു സമീപമുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലങ്ങൾക്ക് ‘കൊച്ചി’ എന്ന പേരുമുണ്ടായി.

കൊല്ലവർഷം 324-ാമാണ്ടിൽതന്നെ ഈ സ്ഥലങ്ങൾ നമ്മുടെ രാജവംശത്തിലേക്കു കിട്ടിയെങ്കിലും അന്നു ‘കൊച്ചി’ എന്ന പേർ പറയുകയോ രാജകുടുംബം അവിടെ താമസിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. കൊല്ലവർഷം 600-ാമാണ്ടിടയ്ക്കാണ് നമ്മുടെ രാജാക്കന്മാരുടെ താമസം കൊച്ചിയിലാക്കിയത്. അതിനുശേഷം വളരെ കാലം കോവിലകങ്ങളും മറ്റും കൊച്ചിയിൽ തന്നെ ആയിരുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ കൽവത്തി പാലത്തിനു സമീപമായിരുന്നു പണ്ടത്തെ മഹാരാജാവിന്റെ ആദ്യത്തെ രാജധാനി. ഏകദേശം ഈ കാലം മുതൽക്കാണ് കൊച്ചി മഹാരാജാവ് എന്ന പാതെത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്.

---

4. കൂടൽമാണിക്യം.

ഉദ്ദേശം കൊല്ലവർഷം 517-ാമാണ്ടിടയ്ക്ക് ഇരിഞ്ഞാലക്കുട ക്ഷേത്രത്തിൽ ബിംബം മാറി പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ കാലത്ത് ഓണാട്ടുകരക്കാരൻ നാലുവീട്ടിൽ കുമാരക്കുറുപ്പ് ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഭജിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കുറുപ്പിന്റെ വയറ്റിൽ വേദന മാറുവാനാണ് ഭജിച്ചിരുന്നത്. ഒരു ദിവ

സം ബിംബത്തിന്മേൽ ഒരു തേജസ്സു കണ്ടു. കണ്ടവർക്കെല്ലാം അതു മാണിക്യകല്പാണെന്ന് ഒരു സംശയം തോന്നി. മാണിക്യകല്പതന്നെ വെച്ചു നോക്കിയാലല്ലാതെ ആ സംശയനിവൃത്തി വരുവാൻ തരമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ, മാണിക്യകല്പ് എവിടെ കിട്ടുമെന്ന് അന്വേഷണമായി. കായംകുളത്തു രാജാവിന്റെ കയ്യിൽ മാണിക്യകല്പമുണ്ടെന്നും രാധാ പേയോൽ കൊണ്ടുവരാമെന്നും കുമാരകുറുപ്പു പറഞ്ഞു. ഉടനെ ഉത്തരായണക്കാരും സ്ഥാനികളും കുറുപ്പിന്റെ ഒരു എഴുത്തുകൊണ്ടു കായംകുളത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. കായംകുളം രാജാവിനെ കണ്ടു വിവരം പറഞ്ഞ് എഴുത്തു കൊടുത്തപ്പോൾ രത്നം കൊടുക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. പക്ഷെ, അധികം കാലതാമസം കൂടാതെ തിരിയെകൊണ്ടുപോയി രാജാവിനെ എല്ലിക്കേണെന്ന നിശ്ചയത്തിന്മേൽ രത്നം കൊടുത്തു.

ആളുകൾ രത്നവുമാകാണ്ട് ഇരിങ്ങാലക്കുട എത്തിയപ്പോഴേക്കും തേജസ്സു മാഞ്ഞുപോയി. പിന്നെ കാച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തേജസ്സു വീണ്ടും കണ്ടു. ആ സമയം രത്നം എടുത്തു തേജസ്സോടു ചേർത്തു നോക്കി. തേജസ്സും രത്നവും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ, തേജസ്സോടു ചേർത്ത രത്നം അതിൽ ലയിച്ചതായി കണ്ട് ജനങ്ങൾ വളരെ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അന്നു മുതൽക്കാണ് ഇരിങ്ങാലക്കുട ദേവൻ കൂടൽമാണിക്യം എന്ന പേരുണ്ടായത്. ആ രത്നം ഇന്നും ദേവന്റെ ബിംബത്തിന്മേൽ ഒരു ചെറിയ നക്ഷത്രംപോലെ പ്രകാശിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്.

രത്നം തിരിയെ കൊടുക്കാമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്താണല്ലോ ഉത്തരാജാക്കർ അതു രാജാവിനോടു മേടിച്ചുകൊണ്ടു പോന്നത്. രത്നം ബിംബത്തോടുകൂടി ചേർന്നു വാസ്തവം രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. അതുകൊണ്ടു രാജാവ് ഒട്ടും പരിഭ്രമിച്ചില്ല. പക്ഷെ, രത്നത്തിന്നു പ്രതിഫലമായി ഇരിങ്ങാലക്കുട ക്ഷേത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു പ്രമാണസ്ഥാനം കിട്ടിയാൽ മതി എന്നു രാജാവു പറഞ്ഞു: എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ, പത്തു മാണിക്യകല്ലു കൊടുത്താലും ഒരു ക്ഷേത്രത്തിലെ അധികാരം കിട്ടുവാൻ അക്കാലത്തു പ്രയാസമായിരുന്നു. ക്ഷേത്രസംബന്ധമായ സംഗതികളിൽ അന്നത്തെ കേരളരാജാക്കന്മാർ എല്ലാവരും വളരെ മിശ്രാഭിമാനികളായിരുന്നു എന്നതിന്നു സാശ്യമില്ല. നമ്മുടെ കേരളരാജാക്കന്മാർക്കു ഇന്നു അവരുടെ ഇടയിൽ അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ കാരോ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അധികാരം നില്ക്കുന്നുവെന്നുണ്ടല്ലോ. രാജാക്കന്മാർക്കു മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അധികാരം കിട്ടുക എന്നതു പണ്ട് അവരുടെ പ്രാബല്യത്തിന്റേയും പ്രാധാന്യത്തിന്റേയും ലക്ഷണമായി വിചാരിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ദുർല്ലഭതയായ മാണിക്യകല്ലുപോലായാലും ദിവ്യസാധ്യമായ ഉത്തരാജാസ്ഥാനം കിട്ടിയാൽ മതി എന്നു കായകളും രാജാവു തീർച്ചയാക്കിയത്.

ഉത്തരാജാക്കൾ അതിന്നു വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു പെരുമ്പടപ്പിൽ തമ്പുരാന്റെ അനുവാദത്തോടുകൂടി ഈ കാലം മുതൽക്കു കായംകുളം രാജാവിന്നു കൂടൽമാണിക്യം ക്ഷേത്രത്തിലെ ഉത്തരാജാക്കളുടെ മേലധികാരം രേഖാമൂലം സ്ഥിരപ്പെട്ടു.

കാണാട്ട് അടികൾ എന്നാണ് കായംകുളം രാജാവിന്റെ സ്ഥാനപ്പേര്. രാജാവു ക്ഷേത്രകാര്യം അന്വേഷിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി കുമാരക്കുറുപ്പിനെ നിയമിച്ചു. അല്പകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുറുപ്പിനെ സമുദായപ്രതിനിധിയായി അവരോധിക്കണമെന്നു തീർച്ചയാക്കി. ഈ ആഗ്രഹം സമുദായക്കർ നമ്പൂടെ മഹാരാജാവിനെ തിരുമനസ്സറിയിച്ചപ്പോൾ അവിടന്ന് അതു സമ്മതിക്കുകയും ആ വിവരത്തിനു കായംകുളം രാജാവിനു രീട്ടരം എഴുതി അയക്കുകയും ചെയ്തു. കൊല്ലവർഷം 517-മാണ്ടു മകരമാസത്തിൽ കുമാരക്കുറുപ്പിനെ തച്ചുകയറ്റുമായി അവരോധിക്കുകയും ചെയ്തു * കേരളത്തിൽ ഒരു നായർക്കു ബ്രാഹ്മണനും സിദ്ധിക്കുന്നതിന് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം ഇതു മാത്രമേയുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെ അവരോധിക്കുന്നത് അനേകം കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടാണ്. അതിനുള്ള അധികാരം അഴവഞ്ചരി തമ്പ്രാക്കൾക്കാകുന്നു. കായംകുളം തിരുവിതാംകൂറിലേക്ക് ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ മുതൽ കൂടൽമാണിക്യക്ഷേത്രത്തിലെ അധികാരവും അവിടേക്കായി.

—:(*):—

൫. “ഈ ചാഴി മണിപ്പിടിക്കില്ല.”

ദ്രവ്യപുഷ്പിയം ജനസാധിനവും നിമിത്തം മനുഷ്യർ

---

* തച്ചുകയറ്റുടെ പേർ ‘മാണിക്യൻ കേരളൻ’ എന്നാണ്. ഈ പേർ കൊച്ചിരാജാവിന്റെയും ദേവന്റെയും പേരുകൾ കൂട്ടി ഒന്നായി പറയുന്നതാകുന്നു. ഇന്നും തച്ചുകയറ്റുടെ എഴുത്തുകയറ്റുകളിൽ ‘മാണിക്യൻ കേരളൻ രീട്ട’ എന്നാണ് എഴുതുന്നത്.

മദാസ്വനാരാകുന്നതു സ്വാഭാവികമാകുന്നു. അതു മേലധി
കാരികൾക്ക്, അവർ എത്രതന്നെ ബലഹീനന്മാരായിരുന്നാലും, തീരെ രസിക്കുന്നതുമല്ല. തൃശ്ശിവപേരൂർ ക്ഷേത്രം
കൊച്ചിമഹാരാജാവിന്റെ കീഴിലാണ്. ഏകിലും വട
ക്കുന്നാഥൻ ക്ഷേത്രത്തിലെ സകല കാർത്ത്യായനും അന്നത്തെ
ഉത്തമനായ പട്ടിത്തൊറോടത്തു നമ്പൂരിപ്പാടു സ്വാതന്ത്ര്യ
മായിട്ടാണ് നടത്തിയിരുന്നത്. ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു ഒരു ല
ക്ഷപ്പാ നെല്ലു പാട്ടത്തിനുള്ള ജനവസ്തുക്കൾ ഉണ്ടായിര
ന്നു; നമ്പൂരിപ്പാടിന് ഒരു ലക്ഷത്തൊരപാ നെല്ലു പാട്ട
ത്തിനുള്ള ജനഭൂമിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇത്ര വളരെ മുത
ലിന്റെ സ്വയംധികാരം നമ്പൂരിപ്പാടു തന്നെയാണ് നട
ത്തിയിരുന്നത്. നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ഈ അവസ്ഥയിൽ ത
മ്പുരാന് അല്പം അസുഖം തോന്നി. ക്ഷേത്രകാർത്ത്യായനിൽ
ചില മേൽകോയ്മസ്ഥാനം നടത്തുന്നതിനു തമ്പുരാൻ ശ്ര
മിച്ചു. അതു നമ്പൂരിപ്പാടു സമ്മതിച്ചില്ല. തമ്പുരാൻ
അയച്ച ആളുകളെ എല്ലാം നമ്പൂരിപ്പാടു തൃശ്ശിവപേരൂർ
നിന്ന് ആട്ടി കാട്ടിച്ചു. എന്നു തന്നെയല്ല, തമ്പുരാനെ
ആക്ഷേപിച്ച് “ഈ ചാഴി മണിപ്പിടിക്കയില്ല എന്നു പറ
ഞ്ഞേക്കൂ” എന്നും പറഞ്ഞയച്ചു. ശൗര്യം പറഞ്ഞു ഏകി
ലും നമ്പൂരിപ്പാടിനു തമ്പുരാനോടു നേരിടുവാനുള്ള ധൈ
ര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉടനെ നമ്പൂരിപ്പാടു സാമൂതിരിപ്പാട്ടി
ലെ സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടു. സാമൂതിരിപ്പാട് ഈ അവ
സരത്തിൽ “പുര കത്തുമ്പോൾ വാഴ വെട്ടാം” എന്നു വി
ചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

ഈ ഇടയ്ക്കു തന്നെ വേറെ ഒരു കൂട്ടരും കൊച്ചിമഹാരാജാവിന്റെ മേൽ ആവലാതിയും കൊണ്ടു സാമൂതിരിയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അന്നത്തെ വലിയ തമ്പുരാൻ ചപ്പൂർ കോവിലകത്തെ മൂത്ത ആളായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് എളയ തമ്പുരാനും മറ്റും അദ്ദേഹത്തിനോടു് അത്ര രസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇവർ തൃപ്പൂണിത്തുറ കോവിലകത്തു ചേർന്നവരായിരുന്നു. സാധാരണ മതമകുത്തായ കുടുംബങ്ങളിൽ കാരണവരും അനന്തരവരും തമ്മിൽ യോജിപ്പിരിക്കുന്നതു ദുർല്ലഭമാണല്ലോ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, കാരണവന്റെ വിചാരം എല്ലായ്പ്പോഴും അയാളുടെ അടുത്ത ആളുകൾക്കു ഗുണം ചെയ്യണമെന്നായിരിക്കും; ആ വിചാരത്തോടുകൂടി പലതും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യും. അതെല്ലാം അടുത്ത അനന്തരവനു രസിക്കുകയുമില്ല. ഇതുപോലെ അന്നത്തെ വലിയ തമ്പുരാനും ഇളയ തമ്പുരാക്കന്മാരും തമ്മിൽ സ്വരമുച്ചയില്ലാതായിത്തീർന്നു.

കൊല്ലവർഷം 870-ാമാണ്ടിൽ രേവതി ഭട്ടത്താനം കഴിഞ്ഞു ചില നമ്പൂരിമാർ കൊച്ചിക്കോവിലകത്തു ചെന്നു. അന്ന് ഇളയതമ്പുരാൻ കാരോ വർത്തമാനങ്ങൾ പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ വലിയ തമ്പുരാൻ തങ്ങളോടു വളരെ നിർദ്വയമായിട്ടാണ് വർത്തിക്കുന്നത് എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു. നമ്പൂരിമാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ സാമൂതിരിയുടെ സേവനായ ഒരു ഭട്ടതിരിയുണ്ടായിരുന്നു. ഇളയതമ്പുരാന്റെ സങ്കടങ്ങൾ കേട്ടപ്പോൾ ഭട്ടതിരിയുടെ മനസ്സുലിഞ്ഞുപോയി. ഉടനെ ഭട്ടതിരി എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് “ആട്ടെ ഇളയ കോവിൽ വൃസദി

കണ്ടു, ഇന്നയ്ക്കു നാല്പത്തൊന്നാം ദിവസം സാമൂതിരിയെ കൊണ്ടു കൊച്ചി കോവിലകത്തിന്റെ കാടു ചവിട്ടിച്ചേക്കാം” എന്ന് ഒരു സത്യം ചെയ്തു. നമ്പൂരിമാരും ഭട്ടതിരിയും അവിടെ നിന്നു പോയി.

ഭട്ടതിരി കോവിലകത്തു നിന്നു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ കുന്നരണ്ടു കാടടുത്തു പട്ടിൽ ചെത്തിത്തു ഭാണ്ഡത്തിലാക്കി. കോഴിക്കോടു ചെന്നു സാമൂതിരിയെ കണ്ടു; കൊച്ചിയിൽ നടന്ന സംഗതികളെല്ലാം ഭട്ടതിരി സാമൂതിരിയെ വിവരമായി അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം ചെയ്തപോയ സത്യം പാലിക്കുന്നതിന് ആ കാട് കുന്നു ചവിട്ടി കൊടുക്കണമെന്നും അപേക്ഷിച്ചു. “ആട്ടെ, പരിഭ്രമിക്കണ്ട; നാല്പത്തൊന്നാം ദിവസത്തെ അവധിയുണ്ടല്ലോ; അതിനകത്തു കാടും നേരെയൊക്കാം” എന്നു സാമൂതിരി മറുപടിയും പറഞ്ഞു.

ഇതിനെ ഇരിക്കുന്ന അവസരത്തിലാണ് പടിഞ്ഞാറോടത്തു നമ്പൂരിപ്പാടിന്റെ ആവലാതിയും തൃശ്ശിവപേരൂർക്കു ചെന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നു ക്ഷണനവും ഉണ്ടായത്. ഭട്ടതിരിയുടെ സംഭാഷണത്തിൽനിന്നു കൊച്ചിരാജകുടുംബത്തിൽ ‘തൊഴുത്തിൽ കത്തു’ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു മനസ്സിലായി; നമ്പൂരിപ്പാടു ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തു. കൊച്ചി രാജ്യം മുഴുവൻ ചിടിച്ചടക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹം സാധിപ്പിക്കുവാൻ ഇതുതന്നെ അവസരം എന്നു സാമൂതിരിയും കരുതി. സാമൂതിരി ഒരു വലിയ സൈന്യവും ശേഖരിച്ചു ചാവക്കാട്ടുനിന്നു തൃശ്ശിവപേരൂർക്കു പുറപ്പെട്ടു. നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ സഹായംകൊണ്ടു വഴിക്കു യാതൊരു പ്രതിബന്ധവും കൂടാതെ

സാമൂതിരിപ്പാട് സൈന്യസമേതം തൃശ്ശിവപേരൂർ എത്തി. യാതൊരു വഴക്കും കൂടാതെ തൃശ്ശിവപേരൂർ സമുദരിരികു കീഴടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

—: (*):—

൬. കാട്ടു മാറിപ്പോയോ?

പടിഞ്ഞാറോടത്തു നമ്പൂരിപ്പാട് മഹാരാജാവിനെ ആശ്വേപിച്ചു വർത്തമാനം കൊച്ചിയിൽ എത്തി. തമ്പുരാൻ അതു കേട്ടു വളരെ കോപിച്ചു; പടിഞ്ഞാറോടത്തിന്റെ ഗർവ്വം കണ്ടു ശമിപ്പിക്കണമെന്നു രീച്ചയക്കി. വലിയതമ്പുരാൻ കൂടെ പരിവാരങ്ങളോടുകൂടി തൃശ്ശിവപേരൂർ പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ എത്തി കോവിലകത്തു എഴുന്നള്ളി താമസിച്ചു; നമ്പൂരിപ്പാടിനെ പാറിക്കുവാനുള്ള സൂത്രങ്ങൾ ആലോചിച്ചു തുടങ്ങി.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് സമുദരിരിപ്പാട് സൈന്യസമേതം തൃശ്ശിവപേരൂർ എത്തിയത്. അപ്പോൾ, 'ധർമ്മം കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും പട്ടികടികൊള്ളാത്തതാൽ മതി' എന്നായി തമ്പുരാന്റെ വിചാരം. പുറത്തു ചാടാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാൽ വലിയതമ്പുരാൻ മാളികയുടെ മുമ്പിൽ കയറി വാതൽ അടച്ചു. സാമൂതിരിയും ആൾക്കാരും വന്നു കോവിലകത്തു കയറി. കോവിലകത്തിനു ചുറ്റും സൈന്യങ്ങൾ ചാരാർച്ചമായി. സാമൂതിരിയും സേവകരും പൂമുഖത്തു വന്നു സ്ഥാനം പിടിച്ചു. വലിയ തമ്പുരാൻ കൂട്ടിൽ പെട്ടു മെരുവിനെ പോലെ പള്ളിയറയിൽ ലാത്തിതുടങ്ങി.

വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്കു പാറിയ അവ കടഞ്ഞ കുറിച്ച് ഭക്തപ്രിയത്ത് കാത്താൻ കേട്ടു. അവർ വളരെ സ്വാമിഭക്തിയുള്ള ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നതിനാൽ തമ്പുരാന്റെ ദീനാവസ്ഥയ്ക്കായ്ക്കു വളരെ വ്യസനിച്ചു. അവ കടഞ്ഞിൽ പെട്ട തങ്ങളുടെ രാജാവിനെ ഒരു കണ്ണുകാണണമെന്ന് അവർ തീർച്ചയാക്കി. വാല്യുറൻ നമ്പൂതിരിയും കുറെ കാത്താളും താറുത്തു സ്വാല്യുറൻകിണ്ടികളുമെടുത്തു കോവിലകത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. വാല്യുറൻ മുതലായ ബ്രാഹ്മണരുടെ വരവുകണ്ടു സാമൂതിരി അവരെ അകത്തേക്കു കടത്തി വിടുവാൻ പാറാകാരോടു കല്പിച്ചു. വാല്യുറൻ കൂട്ടരും പൂമുഖത്ത് എത്തി. “നിങ്ങൾ എന്താ ഇപ്പോൾ ഇങ്ങോട്ടു പുറപ്പെട്ടത്” എന്നു സാമൂതിരി ചോദിച്ചു. “വിരോധിപ്പെടാനുമാില്ല. ഇവിടന്നും എത്തിട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടു. വളരെ കാലമായിട്ടു പെരുമ്പടപ്പിലെ രക്ഷയിലാണ് ഞങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോരുന്നത്. ഇപ്പോൾ അവിടയ്ക്കു കാച്ച് അപഞ്ഞാക്കെ നോരിട്ടു എന്നു കേട്ടു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനെ ഒരു കാണാമല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചാണ് പുറപ്പെട്ടത്. വിരോധമില്ലെങ്കിൽ കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. വാതൽ വെട്ടി പൊളിക്കുകയും മറ്റും വേണ്ട. ഞങ്ങൾ വിളിച്ചു തുറപ്പിക്കാം. പക്ഷെ ഞങ്ങൾ കണ്ടു പോകുന്നതുവരെ ലഹളയൊന്നുമുണ്ടാകരുത്” എന്നു വാല്യുറൻ നമ്പൂതിരി പറഞ്ഞപ്പോൾ, അങ്ങിനെയാവട്ടെ എന്നു സാമൂതിരിയും സമ്മതിച്ചു.

വാല്യുറൻ കൂട്ടരും പള്ളിയിൽ കടന്നു വാതലുമടച്ചു. വലിയ തമ്പുരാൻ ഇവരുടെ വരവുകൊണ്ടു വളരെ സന്തോ

ചമുണ്ടായി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ആപത്തിൽ വെട്ടുന്ന സമയത്തു സഹതപിക്കുവാൻ ബന്ധുക്കളുണ്ടെന്ന് അറിയുന്നതു മനുഷ്യപ്രകൃതിക്കു വളരെ ആശ്വാസകരമാകുന്നു. തമ്പുരാൻ തനിക്കു പാറിയ ചതിയെ കുറിച്ചു പശ്ചാത്തപിക്കുകയും വാല്യോൻ നമ്പൂരി കഴിയുന്ന വിധം സമാശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കാച്ചു നേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പള്ളിയറവാതൽ തൂന്നു വാല്യോനും കൂട്ടരും പുറത്തേക്കിറങ്ങി. അകത്തിന്റെ വാതൽ വീണ്ടും അടച്ചു. ബ്രാഹ്മണരെ അകത്തേക്കു വിടുപ്പോൾ, അമ്പലം വരാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി എണ്ണിയറയ്ക്ക് വിട്ടത്. പുറത്തേക്കു വന്നപ്പോഴും എണ്ണിനോക്കി. എണ്ണത്തിൽ കൂടുതലും കുറവും ഉണ്ടായെന്നില്ല. ബ്രാഹ്മണർ കോവിലകത്തു നിന്നു പോവുകയും ചെയ്തു.

തമ്പുരാൻ വാതൽ തുറക്കമാ എന്നറിയാനായി സാമൂതിരിപ്പാടു കാച്ചു നേരവും കൂടെ ക്ഷമിച്ചിരുന്നു. എന്നിട്ടും തുറക്കാനുള്ള മട്ടു കാണാഞ്ഞപ്പോൾ വാതൽ വെട്ടി പൊളിക്കുവാൻ കല്പന കൊടുത്തു ഭടന്മാർ വാതലിന്മേൽ ഭേദ്രം തുടങ്ങി. ആ സമയത്ത് അകത്തു നിന്ന് “പൊളിക്കുണ്ടാ തുറക്കാം” എന്നു പറഞ്ഞു. വാതൽ തുറന്നു. ഭടന്മാർ ചെന്നു അകത്തിരിക്കുന്ന തമ്പുരാനെ പിടികൂടി; അപ്പോൾ, “അയ്യോ! എന്നെ ഉപദ്രവിക്കരുതേ. ഞാൻ പ്രാജ്ഞലിയോടാണേ!” എന്നു വാല്യോൻ നമ്പൂരി ഭയപ്പെട്ടു നിലവിളിച്ചു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ സാമൂതിരിപ്പാടു വിസ്തരിച്ചു. “അല്ല! കാടു മാറിപ്പോയോ? കൊച്ചി കോവിലകത്തെ കാടിനു പകരം പ്രാജ്ഞലിയോടായിപ്പോയി അല്ല!” എന്നു ദേഷ്യത്തോടെ നിലത്തു ചവിട്ടിക്കൊ

ണ്ടു വാല്യോൻ നമ്പൂരിയോടു ചോദിച്ചു. 'വലിയ തമ്പുരാൻ എവിടെ?' എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, വാല്യോന്റെ വേഷത്തിൽ കാത്തുനിൽക്കുന്നിട്ടു പുറത്തേക്കു പോയി എന്നു വാല്യോൻ നമ്പൂരി പറഞ്ഞു. "ആട്ടെ ഇനി എന്റെ നേരെ കാണരുത്" എന്നു വാല്യോനോടു ആശംഭംഗത്തോടു കൂടി സാമൂതിരിപ്പാടു കല്പനയായി വാല്യോൻ കൃതാത്മനായി ഭക്തപ്രിയത്തേക്കു പോവുകയും ചെയ്തു.

വലിയ തമ്പുരാൻ ചാടി രക്ഷപ്പെട്ടു എന്നു കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനെ പിടിക്കാൻ നല്ല വഴിക്കു ഭടന്മാരെ അയച്ചു. പക്ഷെ, തമ്പുരാൻ പോയവഴിയേ പോയി കോളേരി നമ്പൂരിയുടെ ഇല്ലത്തെത്തി; അന്ന് അവിടെ കളിച്ചതന്നു രാത്രിയിൽ അരനാട്ടുകരെ തരകന്റെ സഹായം കൊണ്ടു കൊക്കാലയിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു നേരം പുലരുന്നതിനു മുമ്പു കൊച്ചിയിൽ വന്നു ചേർന്നു.

—:0:—

ഒ- ഉദ്യോഗി ശാപം ഉപകാരം

—

കൊല്ലം വഷാ 676 ഓമാണ്ടിൽ ഉണ്ണി ഗോദവർമ്മ കോയിൽ എന്ന മഹാരാജാവാണ് കൊച്ചിരാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നത്. ഇദ്ദേഹം വളരെ സത്യസന്ധനും നയജ്ഞനും ശുഭനുമായിരുന്നു. എങ്കിലും പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിലേക്കു കാലാന്തരംകൊണ്ടു സംഭവിച്ച ക്ഷീണം അന്നു തിന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. സാമൂതിരിയുടെ പ്രാബല്യം അന്നത്തെ കേരളരാജാക്കന്മാർക്കെല്ലാം ഒരു ശാപമായിരുന്നു. അ

തുകൊണ്ട് അന്നു കൊച്ചിമഹാരാജാവു സാമൂതിരിയുടെ അപ്രീതി സംഭവിക്കാതെയാണ് കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നത്. എങ്കിലും കൂട്ടിൽ കുടുങ്ങിയ സിംഹക്കുട്ടിയെപ്പോലെ, തന്റെ സ്വാമനുഭൂവും, പ്രിയ്യവും കാണിക്കുവാനുള്ള തക്ക സമയം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

മഹാരാജാവ് അന്ന് എഴുന്നള്ളി താമസിച്ചിരുന്നതുകൽ പത്തി കോവലകുത്താകുന്നു. കൽവത്തിക്കോവിലകത്തിരുന്നാൽ കൊച്ചിക്കായലിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതും അഴിച്ചുവെത്തക്കു പോന്നതും അവിടെ നിന്നു വരുന്നതുമായ തോണികളും മറ്റുതക്കളും കാണാം. രാജാവ് ആ ധനുമാസത്തിൽ ഒരു ദിവസം രാവിലെ കായലിൽ കൂടെ ഗതാഗതം ചെയ്യുന്ന തോണികളും മറ്റും നോക്കി ആലോചനാനിമഗ്നനായിരിക്കുകയായിരുന്നു. മഹാരാജ്യത്തിനു തക്കതായ ചില സാഗതികൾ ആയിടെ നടന്നു. കൊച്ചിയിലെ ഒരു കപ്പൽ കോഴിക്കോട്ടു കടൽത്തീരമടുത്തു പോകുമ്പോൾ, സാമൂതിരിയുടെ ആവശ്യപ്രകാരം അതു പാക്കിക്കുപ്പിത്താനായ കബ്രാൾ പടിച്ചു. ഉടനെ ആ കപ്പൽ വിട്ടു കിട്ടിയെങ്കിലും, പ്രബലനായ തന്റെ ശത്രുവിനു വിരോധിയായ പാക്കികളും കൂടെ ബന്ധുക്കളായല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച മഹാരാജാവിനു അല്പം അസ്വാസ്ഥ്യമുണ്ടായി. എങ്കിലും ജോനകരുടെ പ്രേരണ നിമിത്തം സാമൂതിരിയും പാക്കികളും തമ്മിൽ സമാധാനപ്പെട്ടു ചിലിട്ടായിട്ടുണ്ട് എന്നു ജനശ്രുതി മഹാരാജാവിനെ അല്പം ആശ്വസിപ്പിക്കാതെയുമിരുന്നില്ല. സാമൂതിരിയും പാക്കികളും തമ്മിൽ തെറ്റുന്നതായാൽ, സാമൂതിരിയ്ക്കു തന്നോടുള്ള ശത്രുതപം ഉയ്ക്കിയുടെ ശാപം പോലെ ഉപകാരമായി പരിണമിക്കാമെന്നു

മഹാരാജാവിനു മുണ്ണുവിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു.

ആ കെരളം വൃശ്ചികമാസത്തിൽ പാങ്കികളും മാപ്പിളമാരും തമ്മിൽ കോഴിക്കോട്ടുവെച്ച ഒരു കലഹമുണ്ടായി. മാപ്പിളമാരുടെ ഭരാലോചന നിമിത്തം പാങ്കികൾക്കു ഒരു മുളകു മുതലായ ചരക്കുകൾ കിട്ടാത്തായപ്പോൾ, മാപ്പിളമാരുടെ വക ചരക്കു നിറച്ച ഒരു കപ്പൽ തുറമുഖത്തു കിടന്നിരുന്നതു പാങ്കികൾ അലാപ്തരായി പിടിച്ചെടുത്തു. ഈ കാരണത്തിനേൽ പാങ്കികളും മാപ്പിളമാരും തമ്മിൽ ഉണ്ടായ കലഹത്തിൽ ഇരുഭാഗക്കാർക്കും വളരെ ദോഷങ്ങൾ നേരിട്ടു. സ്വാമുതിരിപ്പാട് ഈ സംഭവത്തെ കഠിനമായി യാതൊരു സമാധാനവുമുണ്ടാക്കിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പാങ്കികൾക്കു പ്രതികൂലമാണെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. തനിക്കു പാറിയ ദോഷത്തിനു പ്രതികാരമായി കണ്യാൾ കോഴിക്കോട്ടു നഗരം പിരങ്കികൾക്കൊണ്ടു വെടിവെച്ചു പൊളിച്ചു; രാത്രി കപ്പൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കൊച്ചിയിലേക്കു പോയതും ചെയ്തു.

പാങ്കികൾ തുറമുഖത്തു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടു മഹാരാജാവു വളരെ സന്തോഷിച്ചു. തങ്ങൾ കച്ചവടം ഉദ്ദേശിച്ചു വന്നവരാണെന്നു കണ്യാൾ തമ്പുരാനെ അറിയിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം കപ്പിത്താനെ വളരെ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു; കുരുമുളക്, ഏലം, കുറുവ മുതലായ ചരക്കുകൾ റെക്കവിലയ്ക്കു ചകരം ചരക്കിന്നു പാങ്കികൾക്കു കൊടുക്കാമെന്നും പറഞ്ഞു. അവരുടെ ചരക്കുകൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതിന്നു മാറ്റമായി ഒരു പാണ്ടികുശാലയും കെട്ടിച്ചു കൊടുത്തു. പാണ്ടികുശാലയിലെ സാമാനങ്ങളും മറ്റും സൂക്ഷിക്കുന്നതിന്നു തമ്പുരാൻ കാവല്ക്കാരനെയാക്കി; രാത്രിസമയം പാങ്കികളോടു കോവിലകത്തു കിടന്നുകൊള്ളു

വന്നുപോയതു ഇതിനെ പാക്കിടും കൊച്ചി മഹാരാജാവും രമ്മിർ വളരെ ചെറുകിടമായിത്തീർന്നു.

— 30:—

പു. ഹിലാത്തിക്കു പോയ ആദ്യത്തെ നായനാർ

— — —

കൊല്ലം വഷം 673-മാണ്ടു മകരമാസത്തിൽ ഒരു ദിവസം രാവിലെ സാമൂതിരിയുടെ ഒരു കപ്പൽക്കൂട്ടം കൊച്ചി തുറമുഖത്തിനു നോര വരുന്നതു കണ്ടു. ആ കപ്പലുകളിൽ ആകെ 1500 ഭടന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. കാബ്രാളും കൂട്ടുകാരും അന്നു യൂറോപ്പിലേക്കു യാത്ര പുറപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ശത്രുക്കൾ തുറമുഖത്തു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും അവരെ എതിർക്കുവാൻ വേണ്ടുന്ന സൈന്യം അന്നു ചുങ്കക്കോട്ടക്കാരെത്തന്നെ തമ്പുരാൻ കല്പിത്താനെ അറിയിച്ചു. പാക്കികൾ യൂറോപ്പിലേക്കു പോയി എന്നു വിചാരിച്ചാണ് ശത്രുക്കൾ വന്നത്. എന്നാൽ, അവരുടെ കപ്പലുകൾ തുറമുഖത്തു ടിടകുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ കോഴിക്കോട്ടുകാർ പുറക്കടലിലേക്കു മാറി നിന്നു. ശത്രുക്കളുടെ സൂത്രം കാബ്രാളിനു മനസ്സിലായി; അന്ന് അന്തോളം കയറ്റിയിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടുകാരുടെ കപ്പലുകൾ പിറൊന്നാളും തലേദിവസത്തെ പോലെ തന്നെ പുറക്കടലിൽ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ കാബ്രാൾ അന്തോളുടെ കപ്പൽ സംഘത്തെ കൂട്ടി ചെന്ന് അവരെ അവിടെ നിന്ന് കണ്ടിട്ടു. ആ സമയം വെള്ളൻ ഒരു കൊട്ടുകാരാളുകിയ തുറകാണ്ടു കാബ്രാളിനു കപ്പലുകൾ കരയ്ക്കടുപ്പിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെയായി. കപ്പിത്താൻ കപ്പലോടിച്ച് വടക്കോട്ടു പോവുകയും ചെയ്തു.

കബ്രാളും കൂട്ടുകാരും കെട്ടി താമസത്തു വന്ന തമ്പുരാൻനായി കൂടികാഴ്ച കഴിഞ്ഞതു മുതൽ രണ്ടു കൂട്ടരും തമ്മിൽ വളരെ സ്നേഹഭാവത്തോടെയാണ് വർത്തിച്ചിരുന്നതു എങ്കിലും കബ്രാൾ കോഴിക്കോട്ടു നിന്നുണ്ടായ അനുഭാവം കൊണ്ടു കാച്ചിയ വെള്ളത്തിൽ വീണ പൂച്ചയെപ്പോലെ നായിരുന്നു. ബുദ്ധിമാനും നയജ്ഞനുമായ മഹാരാജാവ് ഈ അവസ്ഥ കാലേക്കൂട്ടി കണ്ടു. പാകികൾക്കു തമ്പുരാന്റെയും നാട്ടുകാരുടേയും പേരിൽ അവിശ്വാസം ജനിക്കാതിരിക്കാൻ തമ്പുരാൻ തന്റെ നായന്മാരിൽ മൂന്നുപേരെ കബ്രാളിന്റെ കപ്പലിൽ പാർപ്പിച്ചിരുന്നു. രാവിലെ മൂന്നുപേരു പോയാൽ വൈകുന്നേരമാകുമ്പോൾ അവർ മടങ്ങും; അവരുടെ സ്ഥാനത്തു വൈകുന്നേരം വേറെ മൂന്നുപേർ പോവും. ഇങ്ങിനെ മാറിമാറി പോയിക്കൊണ്ടിരുന്നതു കപ്പലിൽ ഇരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ പാടില്ലാതിരുന്നതിനാലാണ്. മേൽപറഞ്ഞ സംഭവം നടന്നദിവസം കബ്രാളിന്റെ കപ്പലിൽ മൂന്നു നായന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഇടിക്കേളമേനോ പാങ്ങോടമേനോ നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ രണ്ടു പ്രമാണികളും, മൂന്നാമത്തെ ആൾക്കു യുവാവും തമ്പുരാന്റെ നൈത്യാരമ്മയുടെ അടുത്ത ഒരു ചാച്ചക്കാരനുമായിരുന്നു.

കൊടുങ്കാറ്റിൽപ്പെട്ട കപ്പലുകളെ വല്ലവിധേനയും രക്ഷിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹംകൊണ്ടു കബ്രാൾ കരയ്ക്കടുക്കാതെ കാടിച്ചുപോയി. മേല്പറഞ്ഞ നായന്മാർ മൂന്നുപേരും കബ്രാളിന്റെ കപ്പലിൽ അകപ്പെടുകയും ചെയ്തല്ലോ. കപ്പലുകൾ താമസത്തുനിന്ന് കാടിച്ചു ശത്രുക്കളുടെ നേരെ

ചെന്തപ്പോൾ ആ വഴി വടക്കോട്ടുപോകണമെന്നായിരുന്നില്ലാ കബ്രാജിന്റെ വിചാരം. നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നതുകൊണ്ടാണ് അയാൾ കരയ്ക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. എങ്കിലും കബ്രാൾ അയാൾ വളരെ സ്നേഹത്തോടും ആദരവോടും തന്റെ മറിയിടത്തന്നെ ഇരുത്തി രക്ഷിച്ചുപോന്നു. കബ്രാൾ ഈ നന്മയ്ക്കായ് പാർട്ടുഗൽ രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ നായർ യോഗാക്കളുടെ വേഷത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന യുവാവായ നായർതമ്പുരാന്റെ അടുത്ത സാധുപായിരുന്നതുകൊണ്ടു രാജാവിന് അയാളുടെ പേരിൽ വളരെ സന്തോഷം തോന്നി. അതുകൊണ്ടു യുവാവിനു വേണ്ടുന്ന സകല ചിലവും കൊടുത്തതിൽനിന്നും അനുവദിച്ചു, കബ്രാജിന്റെ കൂടെ തന്നെ താമസിക്കാൻ ഏല്പാടുകയും ചെയ്തു. ഇടിക്കേളമേനോൻ കൊച്ചിയിലേക്കുതന്നെ തിരിയെപ്പോന്നു. പാണ്ടോട് മേനോൻ വഴിക്കു കപ്പലിൽവെച്ചു മരിച്ചു. ഇടിക്കേളമേനോൻ കൊച്ചിയിൽ തിരിയെ എത്തിയ ഉടനെ അയാളെ പാക്കികളുടെ ഒരു ദ്വീപോഷയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

യുവാവായ നായർ രാജാവിന്റെ രക്ഷയിൽ പോർട്ടുഗലിൽതന്നെ താമസിച്ചു; രാജാവിന്റെ ഒരു വിശ്വസ്ഥനായി രീതകയ്യും ചെയ്തു. പിന്നീട് കൊച്ചി രാജാവിനു പോർട്ടുഗലിൽനിന്നു മലയാളഭാഷയിൽ എഴുത്തു പാഠം എഴുതുവാൻ ഈ യുവാവിനെ ഒരു വിശ്വസ്ഥഗുരുനാഥനായി നിയമിച്ചു. ഈ വിദ്വാൻ ക്രമേണ ക്രിസ്തു മതം സ്വീകരിക്കുകയും അന്നത്തെ രാജാവിന്റെ പേരായ 'ഇമാൻവൽ' എന്ന പേർ ധരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ യുവാവിന്റെ ഇത്താനസ്സാനംകഴിച്ച സമയം കബ്രാളും വാസ്കോഡിഗാമയും

ണ് അയാളുടെ ജ്ഞാനപിതാക്കന്മാരായിരുന്നുത്. രാജാവ് ഇമാനുവൽ നായർക്കു താമസിക്കുന്നതിനു നല്ലതായ ഒരു വീടും ചിലവിനും വേണ്ടുന്ന വാഹനവും കല്പിച്ചുകൊടുത്തു; അയാളെ ക്രമേണ ഒരു പ്രഭുവാക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾ കച്ചാണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അയാളുടെ മരണശേഷം സത്തുക്കൾ മുഴുവൻ അയാളുടെ മരണപത്രത്തിലെ നിശ്ചയപ്രകാരം പള്ളികളിലേക്കും ഹിന്ദുന്മാർക്കുമായി ഭരിച്ചുകൊടുത്തുവത്രെ.

൯. കുന്നലക്കോൻറ പുറപ്പാട്.

കൊല്ലവർഷം 678-ാമാണ്ടിൽ ഉണ്ണിരാമവർമ്മ തമ്പരൻ മഹാരാജാവായി. ഇദ്ദേഹം തീപ്പെട്ട മഹാരാജാവിനെപ്പോലെതന്നെ നയവിനയാദി ഗുണങ്ങൾ ഉള്ള ഒരു തമ്പരനായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, സത്യസന്ധതയിൽ സാക്ഷാൽ ഹരിശ്ചന്ദ്രനോടു തുല്യനുമായിരുന്നു. പാങ്കികളുമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ടുകൊണ്ടു കൊച്ചിയിൽ കച്ചവടം വലിച്ചുതുടങ്ങി, ശത്രുരാജാക്കന്മാരെ കുറിച്ചുള്ള ഭയവും കുറഞ്ഞു. ആകപ്പാടെ കൊച്ചിരാജ്യം ഒരു നല്ല സ്ഥിതിയിൽ വരുവാനുള്ള ഭാവമായി. കൊച്ചിയുടെ തൽക്കാലാവസ്ഥ കണ്ടിട്ടു മറ്റു രാജാക്കന്മാരുടെ കണ്ണുകളിലും വലിച്ചു. ഇവരിൽ പ്രധാനി കുന്നലക്കോനായ സാമൂതിരിയായിരുന്നു.

പാങ്കികൾ നിമിത്തം കോഴിക്കോടു മറ്റുള്ളവരുടെ കച്ചവടത്തിന്നു വളരെ താല്പ്യം വന്നു. അതുകൊണ്ടു കേരള

ത്തിൽനിന്നു വല്ല വിധത്തിലും പാങ്കികളെ പാഞ്ഞെടുക്കണമെന്നായി മാപ്പിളമാരുടെ ആലോചന. സാമൂതിരിയുടെ പ്രാബല്യം മാപ്പിളമാരേയും അവരുടെ വ്യാപാരത്തെയുമാണ് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു സാമൂതിരിക്കു മാപ്പിളമാരുടെ ഇഷ്ടപോലെ പ്രവർത്തിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. കൊച്ചിരാജവംശത്തോടു ചണ്ടേക്കും പണ്ടു സാമൂതിരി വംശക്കാർ ശത്രുക്കളാണ്. ഇക്കാലത്തു കൊച്ചി മഹാരാജാവിനു വേദയും ഒരു ശത്രുവുണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചിനഗരവും മാറും ഇടപ്പള്ളി രാജാവിന്റെ വകയായിരുന്നു എന്നും അത് ഈ രാജവംശത്തിലേക്ക് ഇടപ്പള്ളിയിലെ ഒരു വലിയ തമ്പുരാൻ സ്നേഹവത്സല്യം പ്രതിഫലമായി കൊടുത്തതാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. കാരണവൻ മക്കൾക്കു കൊടുക്കുന്നതൊന്നും അനന്തരവന്മാർക്കു രസിക്കാത്തതു മരുമക്കത്തായ സമ്പ്രദായത്തിനു സഹജമായുള്ള ഒരു ശാപമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഇടപ്പള്ളി രാജാക്കന്മാർക്കു കൊച്ചിനഗരവും മാറും തിരിയെ എടുക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു മോഹം ചാല്പായെന്നു മല്ല. അന്നത്തെ ഇടപ്പള്ളി രാജാവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശസാധ്യത്തിനുവേണ്ടി സാമൂതിരിയുമായി സംഘ്നം ചെയ്തു. കൊച്ചിരാജാവിനോടു യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെട്ടവാൻ സാമൂതിരിക്കു കാരണവും ധാരാളമായി. ഈ അവസരത്തിൽ കൊച്ചിയിൽനിന്നു വാസ്കോഡിഗാമയും യൂറോപ്പിലേക്കു പോയി.

ഗാമ പോയ തരുന്നോക്കി സാമൂതിരി 50,000 നായന്മാരേയും മറ്റു ഭടന്മാരേയും പൊന്നാനിയിൽ ശേഖരിച്ചു. അവിടെനിന്നു കൊച്ചിരാജാവിന്റെ അടുക്കലേക്കു ഒരു

കൂടനെ അനുമു. വിദേശീയർക്കു തങ്ങളുടെ രാജ്യങ്ങളിൽ
അഭയം കൊടുക്കുന്നത് ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർക്കു ധർമ്മമല്ല; അ-
തുകൊണ്ടു കൊച്ചിയിൽ പാർക്കുന്ന പാക്കികളെ മുഴുവൻത-
ന്നെ ഏല്പിക്കേണം എന്നു സാമൂതിരി ഭൂതൻ മുഖേന മഹാ-
രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. വിദേശികളെ കയറ്റി പാപ്പിക്കു-
ന്നതു ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർക്കു ധർമ്മമല്ലെന്നിരിക്കാം: പക്ഷെ,
അശ്രീ തത്രാണവും സത്യചരിപാലനവും ഒരു ക്ഷത്രിയരാ-
ജാവിന്റെ കലധർമ്മമായാൽ പാക്കികളെ ഒരു കാലത്തും
വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതല്ലെന്നു തന്മൂലാനും പറഞ്ഞു. ഈ
മറുപടി കേട്ടപ്പോൾ കുന്നലക്കോന്റെ ദേഷ്യം ഒന്നു ജപ-
ലിച്ചു.

ഈ കാഴ്ചത്തിൽ കോവിലകത്തുതന്നെ രണ്ടു കക്ഷി-
കളുണ്ടായി: പാക്കികളെ വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്ന് ഒരു ക-
ക്ഷി. ചില മന്ത്രിമാരും പ്രഭുക്കന്മാരും ബ്രാഹ്മണരും ആ-
ദ്യത്തെ അഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നു. മഹാരാജാവിന്റെ സ-
ഹോദരനും വേറെ ചില നായന്മാരുമാത്രമേ രണ്ടാമത്തെ
അഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നുള്ളൂ.

ഗാമ യൂറോപ്പിലേക്കു പോകുന്ന സമയം കൊച്ചിരാ-
ജാവിന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്ഷയിലുള്ള പാക്കികളു-
ടേയും സഹായത്തിനായി വിൻസെണ്ട് സോളേ എന്ന ക-
പ്പിത്താനെ ശത്രുക്കളായി വിൻസെണ്ട് സോളേ എന്ന ക-
പ്പിത്താനെ ശത്രുക്കളായി വിൻസെണ്ട് സോളേ എന്ന ക-
പ്പിത്താനെ ശത്രുക്കളായി വിൻസെണ്ട് സോളേ എന്ന ക-
പ്പിത്താനെ ശത്രുക്കളായി വിൻസെണ്ട് സോളേ എന്ന ക-
പ്പിത്താനെ ശത്രുക്കളായി വിൻസെണ്ട് സോളേ എന്ന ക-
പ്പിത്താനെ ശത്രുക്കളായി വിൻസെണ്ട് സോളേ എന്ന ക-
പ്പിത്താനെ ശത്രുക്കളായി വിൻസെണ്ട് സോളേ എന്ന ക-

വിനാശകൂടെ ഈ ആപത്തു നേരിട്ടത് എന്നായിരുന്നു അവരുടെ വിചാരം. പാകികൾ അവരെ കണ്ടുകൊണ്ട് അയച്ചു കയറാൻ തമ്പുരാനോടു പറഞ്ഞെങ്കിലും അദ്ദേഹം അതു ചെയ്യില്ല.

സാമൂതിരിയുടെ പാളയത്തിലും ഈ യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ചു ഭിന്നഭിപ്രായക്കാർ ഇല്ലാതിരുന്നില്ല. സാമൂതിരിയും പ്രഭുക്കന്മാരിൽ ചിലരും യുദ്ധം ചെയ്യേണമെന്നുള്ള പക്ഷക്കാരായിരുന്നു. എന്നാൽ സാമൂതിരിയുടെ അനന്തരവനും സേനാപതിയുമായ “നമ്പിയന്തിരി”, അല്ലെങ്കിൽ ഇളയതമ്പുരാൻ, ഈ യുദ്ധം അനാവശ്യവും അന്യായവുമാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായക്കാരനായിരുന്നു. ഏതുകൊണ്ടെന്നാൽ, വിദേശികളെ കൊച്ചിരാജ്യത്തു താമസിപ്പിക്കുന്നു എന്നല്ല കാരണം പറയുന്നത്. എന്നാൽ കേൾ (1)ത്തിരിയും വേണാ(2)ട്ട് അടികളും അതേപ്രകാരം ചെയ്യുമ്പോൾ, അവരുടെ നേരെ യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെടാത്തത് അധർമ്മമാണെന്നായിരുന്നു നമ്പ്യാതിരിയുടെ അഭിപ്രായം. സാമൂതിരിക്ക് ആ അഭിപ്രായം അത്ര രസിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടു സൈന്യസമേതം ഇടപ്പള്ളിയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

—(*):—

മറ. മരുമഹൻ തമ്പുരാൻ

കൊല്ലവർഷം നൂച്ചൊമാണ്ടു മിനമാസത്തിൽ ഒരു ദി

(1) പിറയ്ക്കൽരാജാവ്.

(2) തിരുവിതാംകൂർ രാജാവ്.

വസം ആലങ്ങാട്ടരാജാവ്, അല്ലെങ്കിൽ മങ്ങാട്ടുകയറം, എന്നു പറയുന്ന സാമന്തരാജാവിന്റെ നാട്ടിൽ സാമൂതിരിയും സൈന്യവും വന്നു പാളയമടിച്ചു. അന്ന് ആലങ്ങാട്ടുകൊച്ചിരാജാവിന്റെ കീഴിലായിരുന്നു. മങ്ങാട്ടുകയറം രാജദ്രോഹികളായ മറ്റു ചില പ്രഭുക്കന്മാരെപ്പോലെ സാമൂതിരിയുടെ അനുകൂലിയായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ ശത്രു സൈന്യം ഇത്രവേഗത്തിൽ കൊച്ചിരാജ്യത്തു പ്രവേശിച്ചത്. നമ്മുടെ രാജദ്രോഹികളിൽ പ്രധാന കഥ ചെറുചെമ്പ് കുമ്പളം മുതലായ ദേശവാഴ്ചക്കയ്യന്മാരായിരുന്നു. എടുപ്പള്ളിരാജാവ് കൊച്ചിരാജാവിന്റെ പാശ്ചാത്യവായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആലങ്ങാട്ട് എവിടെ നോക്കിയപ്പോൾ സൈന്യങ്ങളും യദ്ധസന്നാഹവും തന്നെ.

ഈ അവസരത്തിൽ കൊച്ചിരാജാവു തീരെ പരിഭ്രമിച്ചില്ല. തന്റെ പ്രഭുക്കന്മാരിൽ ചിലർ ശത്രുപക്ഷം ചേർന്നതും തന്റെ രക്ഷയിൽ ഇരിക്കുന്ന ചോർട്ട് റീസുകാർക്കു അപകടം നേരിടാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതും കൊള്ള തമ്പുരാൻ വളരെ വ്യസനമുണ്ടായി; എങ്കിലും ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാർക്കു സഹജമായ ധൈര്യം, വീര്യം, ആശ്രിതത്വം മതലായ സമ്പന്നങ്ങൾക്കു ഭോജനമായ അദ്ദേഹം സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ഭീഷണികൊണ്ടാന്നും ഭയപ്പെട്ടില്ല. യദ്ധം ആരഭിക്കുന്നതിനുവുമായി സാമൂതിരിപ്പാട്ടു ചോർട്ട് റീസുകാർ വിട്ടുകിട്ടേണമെന്നു മീണ്ടു. ഒരു ദൂതൻമുഖേന അവശ്യപ്പെട്ടു. താൻ യദ്ധം ചെയ്തു സത്യം രക്ഷിക്കുവാൻ ഒരുക്കമാണെന്നു തമ്പുരാൻ മറുവടി പറഞ്ഞയച്ചു. ഉടനെ തന്റെ ശൂരന്മാരായ നായന്മാരോടുകൂടി തന്റെ മരുമകനെ സാമൂതിരിയോടു എതിർക്കുവാൻ അയച്ചു; 'മരുമകൻ തമ്പുരാൻ' എ

ന്ന പേരു കേട്ടാൽ, കേരളത്തിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന ഏതു യോദ്ധാവും ഒന്നു ഞെട്ടാതിരിക്കില്ല.

മരുമഹർത്തവ്യരാണ് ഈ ചെറിയ സൈന്യത്തോടു കൂടി സാമൂതിരിയോട് എതിർക്കുന്നതിന് അർത്ഥത്തിക്കുടവിൽ കൈനിലയുറപ്പിച്ചു. മീനമാസം ൧൭-ാം-നു അരിയേക്കരമായ ഒരു യുദ്ധം ഉണ്ടായി. ഒരുദിവസം മുഴുവൻ യുദ്ധം ചെയ്തെങ്കിലും, സാമൂതിരി, കടവു കടക്കാൻ സാധിക്കാതെ, തോറ്റു പിൻമാറിത്തേയ്ക്കേണ്ടി. പിന്നാലെയും സാമൂതിരിപ്പാട് ഇടപ്പള്ളിരാജാവിനെ തലേദിവസത്തേക്കാൾ അധികം സൈന്യത്തോടുകൂടി കടവു കടക്കാൻ അയച്ചു. പുഴവഴിക്കു കടാ പടവുകൾ ഇപ്പള്ളി രാജാവിനെ സഹായിക്കാൻ ചെന്നു. യുദ്ധതന്ത്രജ്ഞനും ശ്രേഷ്ഠനുമായ മരുമഹർത്തവ്യരാന്റെ അടുക്കൽ ഈ വക സൂത്രങ്ങളൊന്നും പാറിയില്ല. സാമൂതിരി തുടങ്ങത്തുടൻ തോറ്റുതുടങ്ങി; സൈന്യവും അനവധി നശിച്ചു. മരുമഹർത്തവ്യരാനും ആൾക്കാർക്കും യാതൊരു കോട്ടവുമുണ്ടായില്ല. തന്റെ ഉദ്ദേശം സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നു സംശയം തുടങ്ങിയപ്പോൾ, സാമൂതിരി വിശ്വാമിത്രന്റെ നയം പ്രയോജിക്കുവാൻ തീർച്ചയാക്കി. അടിക്കുറി പരാജിതനായ സാമൂതിരിപ്പാടു വീണ്ടും ഒരു ഭൂതനെ തമ്പുരാന്റെ അടുക്കലേക്ക് അയച്ചു. “പാക്കികളെ വെട്ടുന്നതിൽ സമാധാനവേഗം ചെയ്യാം” എന്നു തമ്പുരാനെ അറിയിച്ചു. ഇതിന്നും തമ്പുരാൻ വഴി തെളിയിച്ചു.

സാമൂതിരിപ്പാടു തോറ്റു പിൻമാറിയ ഏതെങ്കിലും ഒരു ദിവസം മരുമഹർത്തവ്യരാണ് അവരെ പിൻതുടന്നു

യുദ്ധം ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ, മേലിൽ കുന്ദലക്കോന്റെ സൊ
ല്ലയില്ലാതെ കഴിഞ്ഞേനെ. പക്ഷെ, ധീരനും ശൂരനുമായ
കുന്ദലരാജാവു കുലധർമ്മവരുദ്ധവും നാട്ടാചാരവിരോധ
വുമായ പ്രവൃത്തി ചെയ്തില്ല. അതുകൊണ്ട് 'പരമാത്മിക
പനക്ഷതൃണ്' എന്നതുപോലെ സംഭവിച്ചു. നേർട്ടുനി
ന്ന യുദ്ധം ചെയ്താൽ അപജയമല്ലാതെ ഒരിക്കലും വിജയ
മുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു സാമൂതിരിപ്പാട് തീർച്ചയാക്കി. മരുമ
ഹർതന്യന്മാന്റെ ശ്രദ്ധ വേറെ വെട്ടിടത്തേക്കും തിരിഞ്ഞു
എങ്കിൽ വല്ലവിധത്തിലും കടവുകടക്കായിരുന്നു എന്നു
വിചാരിച്ചു സാമൂതിരിപ്പാട് വേറെ ഒരു സൂത്രമെടുത്തു. ത
ന്യന്മാന്റെ അധീനത്തു ലഭിച്ച മറ്റു ചില പട്ടണങ്ങളെ
അക്രമിക്കുവാൻ കുറെ സൈന്യങ്ങളെ അയച്ചു. മരുമഹൻ
തന്യന്മാൻ അതിന്നു മറുക്കെ കരുതാതിരുന്നില്ല; തന്റെ
ചെറിയ സൈന്യത്തിൽനിന്നു ഏതാനും ഭടന്മാരെ ആവ
ശ്യംപോലെ കാരോ സ്ഥലത്തേക്ക് അയച്ചും താൻതന്നെ
ചെന്നും സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യങ്ങളെ എല്ലാ സ്ഥലങ്ങ
ളിൽനിന്നും തോല്പിച്ച് കാടിച്ചു. സാമൂതിരിയ്ക്കു നിലയില്ലാ
തായി. അഭിമാനവും ശല്യം ശരിച്ചു. ഇനി വേണ്ടത് എ
ന്ത്? എന്ന് ആലോചന തുടങ്ങി.

ന്യാന്തരംകൊണ്ടു സാധിക്കാത്തതു മായം കൊണ്ടു സാ
ധിക്കുന്നതെന്നു സാമൂതിരിപ്പാട് തീർച്ചയാക്കി. ഒരു ബ്രാ
ഹ്മണനെ ഉപായത്തിൽ കൊച്ചിയിലേക്ക് അയച്ചു. വ
ജ്ഞാ മുതൽപ്പിടിക്കു കൈക്കൊണ്ടുകൊടുത്തു അയാളെ പാ
ട്ടിലാക്കി. കൊറും കോളം കെട്ടുകുവാൻ എന്നു വ്യാജേ
ന മരുമഹൻ തന്യന്മാന്റെ സൈന്യത്തിൽനിന്ന് ഏതാ

നാം ഭടന്മാരെ മുതൽപിടിക്കാൻ കൊച്ചിയിലേക്കു വരുത്തി. ആ തരം നോക്കി സാമൂതിരിപ്പാട് കരവഴിയായും പഴവഴിയായും മരുമഹൻ തമ്പുരാനോട് എന്തിന്റെ. തമ്പുരാൻ പടിച്ച് പണി പതിനെട്ടാം നോക്കിയെങ്കിലും, സാമൂതിരിയുടെ അധികബലത്തെ രടുത്തു നിറുത്തു പാൻ സാധിക്കാതെ അത്രാൾ എന്ന ഭിക്ഷിലേക്കു പിൻമാറി ഒരു തെങ്ങിൻ തോട്ടത്തിൽ കടന്നുവന്നു. സാമൂതിരിയുടെ വലിയ സൈന്യം തമ്പുരാനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെറിയ സൈന്യത്തേയും വളഞ്ഞു. അവിടെ വെച്ച് അതിഭയങ്കരമായ ഒരു യുദ്ധമുണ്ടായി. ഈ യുദ്ധത്തിൽ മരുമഹൻ തമ്പുരാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടു സഹോദരന്മാരും തീപ്പെട്ടു. സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യത്തിൽപ്പെട്ട പല പ്രമുഖനികളേയും പതിനയ്യായിരം ഭടന്മാരേയും കൊന്നു. അഭിമന്യുവിനോടു സഭമനായ മരുമഹൻ തമ്പുരാന്റെ മരണം മഹാരാജാവിനെ ഒരു ജീവശവമാക്കി എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലോ.

മരുമഹൻ തമ്പുരാൻ തീപ്പെട്ടതേടുകൂടി ശേഷിച്ച സൈന്യം കാരോ ദിക്കിലേക്ക് ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു. സാമൂതിരിപ്പാടും വെട്ടത്തുരാജാവും കൂടെ യുദ്ധകളത്തിൽ നടക്കുമ്പോൾ മരുമഹൻ തമ്പുരാനേയും അനുജന്മാരുടേയും മൃതശരീരങ്ങൾ കമഴ്ന്നു കിടക്കുന്നതു കണ്ടു; സാമൂതിരിപ്പാട് ക്ഷത്രിയനു ഭൂമിക്കുള്ള മോഹം ഇനിയും തിന്നില്ലെ എന്നു ചോദിച്ചു അതിൽ ഒരു ശവം കാലുറകാണ്ടു തട്ടി. ക്ഷത്രിയൻ്റെ ദായതീയമായ വെട്ടത്തു രാജാവിന് അതു തീരെ രസിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം വാൾ ഉൾക്കൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ ശവം നി

അർക്കം തൊടാൻ അചകാശമില്ല” എന്നുപറഞ്ഞു സാമൂതിരിയുടെ കാലിനേൽ വെട്ടി. തന്നിമിത്തം ഇരുകക്കിടകളുടേയും അർക്കം തമ്മിൽ ഒരു ചെറിയ യുദ്ധമുണ്ടായി. എങ്കിലും ഉടനെ രണ്ടു ഭാഗക്കാരും സമാധാനപ്പെട്ടു.

— — — — —
മഹ. സങ്കേതം.

സാമൂതിരിപ്പാടു ജയഭേരിയുമടിച്ചു പള്ളുരുത്തി കടവുകടന്നു കൊച്ചിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. വലിയ തമ്പുരാൻ ശേഷിച്ച സൈന്യത്തേയും വേറെ ചില നായന്മാരെയും കൂട്ടി ചേർത്ത് ഒരു സൈന്യമുണ്ടാക്കി സാമൂതിരിയെ എതിർത്തു. പക്ഷെ തമ്പുരാൻ ആ യുദ്ധത്തിൽ തോറ്റതേയുള്ളൂ. തമ്പുരാൻ കൊച്ചിയിലേക്കു പിൻവാങ്ങിയപ്പോൾ സാമൂതിരിയും സൈന്യവും അദ്ദേഹത്തെ പിൻതുടന്നു. കൊച്ചി കോവിലകത്തിന്റെ മതിലിനു സമീപം വെച്ചു ഭയങ്കരമായ ഒരു യുദ്ധമുണ്ടായി. ആ യുദ്ധത്തിലും തമ്പുരാൻ തോറ്റതേയുള്ളൂ. തമ്പുരാൻ കുടുംബസമേതം എളുക്കുന്നപ്പോഴു കൂടി പിൻമാറിയിരുന്നു. ഈ ആപത്തിൽ തമ്പുരാൻ പാകികളെ ഉപേക്ഷിക്കാതെ അവരേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ കൊണ്ടുപോയി.

എളുക്കുന്നപ്പോഴു വയ്യിലെ ക്ഷേത്ര സങ്കേതമായിരുന്നതു കൊണ്ടു ദേശമയ്യു ദ്രവ്യകാരം സാമൂതിരിയെ തമ്പുരാനെ പിൻതുടന്ന് ആ സ്ഥലത്തു പ്രവേശിക്കാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. ഒരു ‘സങ്കേതം’ എന്നതു ‘സച്ച’സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി ബ്രാഹ്മണചാഗത്തിലേയോ ദേവസ്വത്തിലേയോ അംഗങ്ങൾ

ഉാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അധികാരികളോടും രക്ഷകനോ
ടുംകൂടി ഭരിച്ചുവരുന്ന ഒരു പ്രദേശമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ക്ലി
പ്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അതുത്തിക്കകത്ത് ഒരു രാജാവിനുപേരും
രാജാധികാരം നടത്തുവാൻ പാടില്ല. എന്നതെന്നെയല്ല,
ഒരു സങ്കേതത്തിന്റെ അതുകകരത്ത് അവിടത്തെ അധി
കാരികളുടെ അനുവാദത്തോടെ വിജയിയായ ഒരു രാജാ
വിനുപേരും പ്രവേശിച്ചു. സങ്കേത അതുത്തിക്കുള്ളിൽ
വെച്ചു വല്ലവരും കുറേ ചെറുതാർ അവരെ ശിക്ഷിക്കുവാനു
ള്ള അധികാരം സങ്കേതാധികാരികൾക്കു മാത്രമേയുണ്ടായി
രുന്നുള്ളൂ. ഏകദേശം കൊല്ലവർഷം നൂറൊന്നാണ്ടുവരെ ഈ
വക സങ്കേതാധികാരങ്ങൾ അധികാരാധിനാടായി
രുന്നു.

തമ്പുരാൻ സങ്കേതം പ്രാപിച്ചു രക്ഷപ്പെട്ടു എന്നു ക
ണ്ടപ്പോൾ സാമൂതിരി സന്ധിസംസാരിക്കുവാനായി ഒരു ഭൂ
തനെ വയ്യിലേക്ക് അയച്ചു. സന്ദേശത്തിന്റെ താല്പര്യം
പറക്കികളെ വിട്ടു കൊടുക്കേണമെന്നായിരുന്നു. പക്ഷെ,
വലിയതമ്പുരാൻ സാമൂതിരിയുടെ സന്ദേശത്തെക്കുറിച്ച് നി
ന്ദിച്ചതേയുള്ളൂ. ഇതു കേട്ടു സാമൂതിരിപ്പാടുകോപാധിനാ
യി കൊച്ചിനഗരം ചുട്ടുപൊട്ടിക്കുവാൻ തീർച്ചയാക്കി. ന
ഗരം നശിപ്പിച്ചതിനു ശേഷം വൈപ്പിലേക്കു കടന്നു സ
ങ്കേത അതുത്തിക്കു പുറമെ പല ഉപദ്രവങ്ങളും ചെയ്യാൻ
തുടങ്ങി. വൈപ്പു പ്രകൃത്യാ ശത്രുക്കൾക്കു ദുസ്സരമായ ഒരു
പ്രദേശമായിരുന്നതിനാലും അവിടത്തു ചില പ്രഭുക്കന്മാർ
രാജകേതന്മാരായിരുന്നതിനാലും അവിടെ സാമൂതിരിയുടെ
ശ്രമങ്ങൾ ഉന്നം ഫലിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ട് ആദ്യേം
കൊച്ചിയിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങി, അവിടെ ഒരു കോട്ട, കൊ

ത്തും മുതലായവ പണിയിച്ച് ഒരു സൈന്യത്തെ സ്ഥിരമായി പാപ്പിച്ചു. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും വഷം തുടങ്ങിയതുകൊണ്ടു സാമൂതിരിപ്പാട് കാണും കഴിഞ്ഞു തിരിയെ വാരാമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി കൊടുങ്ങല്ലൂർ പോവുകയും ചെയ്തു.

—o—o—o—

ഫ. ചാവേർ.

—

‘ഇതെന്തൊരു ചാവേറാണ്’ എന്നു ജീവനിൽ കൊതിയില്ലാതെ അപകടത്തിൽ ചാടുവാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്ന ചിലരെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതു സാധാരണയാണല്ലോ. സാരഗദ്മായ ഈ വാക്കിന്റെ ആഗമം എന്താണെന്ന് ആലോചിക്കാം.

പണ്ടു കേരളരാജാക്കന്മാർ സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്തശേഷം ഒരുദിവസം അവരുടെ അമൃതേന്തു കഴിഞ്ഞ് ഉറപ്പിച്ചും ഭക്ഷിക്കുവായി ഒരുങ്ങി വരുന്നവർക്കു് കാരോ ഉരുള കൊടുക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഉരുളമേടിച്ചു ഭക്ഷിക്കുന്നവർ ആ രാജാവിന്റെ മാനത്തെയും ജീവനേയും ആത്മശ്യാഗം ചെയ്തിട്ടും രക്ഷിക്കുവാൻ ഔദ്യോഗികമായി രക്ഷം. സംഗതിവശാൽ രാജാവിനെ ആപത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുവാൻ അവർക്കു സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ, തങ്ങളുടെ യജമാനനെ ദ്രോഹിച്ചവരെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിക്കുവാനായിരിക്കും അവരുടെ പിന്നത്തെ ശ്രമം ശത്രുക്കളെ നശിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞ് അവരും മരിക്കും.

കൊല്ലവഷം 878-ാമാണ്ടിൽ സാമൂതിരിയും കൊച്ചി

രാജാവും തമ്മിൽ നടത്തിയ യുദ്ധത്തിൽ മരുമഹൻ തമ്പുരാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ട് അനുജന്മാരും തീപ്പെട്ടപ്പോയി എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. മരുമഹൻ തമ്പുരാനെ സൈന്യത്തിൽ ഇരുനൂറു ഭടന്മാർ മാത്രമേ ശേഷിച്ചുള്ളൂ. ഇവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചാവേറു നായന്മാരായിരുന്നു. തമ്പുരാൻ തിരിച്ചു ഉടനെ ഇവർ നഖശിഖാന്തരം ചെന്നുരം ചെയ്യിച്ചു സാമൂതിരിയോടു പക വീളുവാൻ ചാർപ്പെട്ടു. കണ്ട ശത്രുക്കളെ മുഴുവൻ കൊന്നുകൊണ്ടു കോഴിക്കോട്ടു നഗരംവരെ എത്തി; അപ്പോൾ അവരിൽ ഇരുപതു പേർ മാത്രമേ ശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അവർ ഇരുപതു പേരും അഞ്ചുകൊല്ലംകൊണ്ടു കഴിയുന്നിടത്തോളം ശത്രുക്കളെ കൊന്നു മരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ചാവേറുപോലെ തന്നെ വേറെ ഒരു വകക്കാരണ്ടായിരുന്നു. അവരെ വിളിച്ചിരുന്നതു ചെങ്ങാതിമാർ എന്നാണ്. ഇവർ പ്രത്യേകം ഒരു രാജാവിനോ, പ്രഭുവിനോ, യജമാനനോ, അടിമപ്പെട്ടവരല്ല. വഴിയാത്രക്കാരുടെ ഭേദരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി 'ചെങ്ങാതി'മാരെ കൊണ്ടുപോവുക പതിവായിരുന്നു. കോട്ടകൾക്കും മാറും കാവൽ നില്ക്കുന്നതിനും അവർ സന്നദ്ധരായിരുന്നു. ചെങ്ങാതിമാരിൽ ആകെങ്കിലും വല്ല അപകടവും പാറിയാൽ, അവരുടെ സ്നേഹിതന്മാരും അന്ധുക്കളും പക വീളാതിരിക്കുന്നുതല്ല.

ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമായി നടന്ന ഒരു കഥ പറയാം. കായക്കുളം രാജ്യത്തിനു സമീപം തേവലക്കര എന്നൊരു ദേശമുണ്ട്. അവിടത്തെ ക്ഷേത്രത്തിൽ വളരെ വിലപിടിച്ച തിരുവാഭരണങ്ങളും മറ്റുമുണ്ടായിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം

720-ാമാണ്ടിൽ കൊച്ചിയിലെ പോർട്ടുഗീസ് ഗവണ്ണറായ ഡിസ്കസ് ഈ ക്ഷേത്രത്തിലിരിപ്പുള്ള ദ്രവ്യത്തെ കുറിച്ചു കേട്ടു. അന്നും പണം കണ്ടാൽ പിണവും വാപൊളിഷും എത്ര വിധമെങ്കിലും ക്ഷേത്രത്തിലെ ദ്രവ്യം മുഴുവൻ കരസ്ഥമാക്കേണമെന്നു ഗവണ്ണർ തീർച്ചയാക്കി. ഒരു ദിവസം കുറെ ആൾക്കാരോടുകൂടി ഡിസ്കസ് ക്ഷേത്രം വളഞ്ഞു. ക്ഷേത്രത്തിലെ അധികാരികൾ ഈ വാത്സര്യം കേട്ടു ഗവണ്ണരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു വളരെ സങ്കടങ്ങൾ പറഞ്ഞു. എന്നു തന്നെയല്ല, കൊള്ളയിടാതെ മടങ്ങിപ്പോകുന്നതായാൽ പന്തിരായിരം പ്രാവ് കൊടുക്കാമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തു. പക്ഷെ ഗവണ്ണർ അതൊന്നും സമ്മതിക്കാതെ ക്ഷേത്രത്തിൽ കടന്നു ഹോരം പുലരുന്നതുവരെ കണ്ണിൽ കണ്ട മുതലെല്ലാം എടുത്തു.

ഈ ക്ഷേത്രം കാത്തിരുന്ന രണ്ടു ചെങ്ങാതിമാരാണ്. കൊള്ള നടന്ന ദിവസം ഇവർക്ക് കരാൾ മാത്രമേ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഈ വാസ്തവം ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഗവണ്ണർ കവച്ചുയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടത്. പോർട്ടുഗീസുകാർ കവച്ചു ചെയ്ത മുതലുകളും കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ ആയുധപാണിയായ ഒരു നായർ അവരുടെ നേരെ പാഞ്ഞെടുത്തു. അയാൾക്കു തുണയായി വേരേയും പത്തുപന്ത്രണ്ടു നായന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ പോർട്ടുഗീസുകാരോടെതിർത്തുനിന്നു യുദ്ധം ചെയ്തു. പോർട്ടുഗീസുകാരിൽ പലർക്കും പരിക്കുകൾ പറ്റി. ഗവണ്ണർ ആത്മരക്ഷയ്ക്കായി കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നു ഓടി കാടിക്കളഞ്ഞു. പോർട്ടുഗീസുകാർ അധികം ആളുകളുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു ജീവനാശം

കൂടാതെ, 'ധർമ്മം കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും പട്ടിക്കടി കൊള്ളാത്താൽ മതി' എന്നു വിചാരിച്ച് ഒരുവിധം ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു. ഇവരെ എതിർത്ത നായർ തല്ക്കാലം ക്ഷേത്രത്തിലില്ലാതിരുന്ന ചെങ്ങാതിയാണ്. കവച്ച് നടന്ന വർത്തമാനം കേട്ടപ്പോൾ, ശത്രുക്കളോട് എതിർത്തു യുദ്ധം ചെയ്തു മരിച്ചിട്ടെങ്കിലും തന്റെ മാനം രക്ഷിക്കേണമെന്നു കരുതിയാണ് അയാൾ ഓടി എത്തിയത്. 'ചുലഭവോളം കക്കരത്' എന്നുള്ള ചോരവാക്യം അന്നു പോർത്തുഗീസുകാർ ധരിച്ചിരുന്നില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്.

മുന്. ഒരു പ്രതികൃതി.

കാലം 679-മാണ്ടു കന്നിമാസമായി. കൊച്ചി വലിയ തമ്പുരാൻ സങ്കേതത്തിൽ ഇരിപ്പാണ്. സാമൂതിരിപ്പാടു തുലാവർഷം കഴിയുവാനായി കാത്തിരിക്കുന്നു. തമ്പുരാന്റെ രക്ഷയിലുള്ള പോർത്തുഗീസുകാർ കൂട്ടിൽ പെട്ടു പുലിയെപ്പോലെ പരക്കം പാഞ്ഞുതുടങ്ങി.

കന്നിമാസം 17-ാംനു രാത്രിയിൽ കൊച്ചിത്തറമുഖത്ത് ആറു പോർത്തുഗീസ്സ് കപ്പലുകൾ വന്നു നംകൂരമിട്ടു. ഈ കപ്പലുകളുടെ നായകൻ ഡോൺ ഫ്രാൻസിസ്കോഡി ആൽ നീക്കക് എന്ന കപ്പിത്താനായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം പോർട്ടുഗലിൽനിന്നു വരുന്ന വഴിയ്ക്കു കണ്ണുരിറങ്ങി. കൊച്ചിയിൽ കഴിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെല്ലാം കോലത്തിരി രാജാവ് അദ്ദേഹത്തിനോടു പറഞ്ഞു. തന്റെ ഐസ്യവിനേയും സജാതീയരേയും ഉപദ്രവിച്ച സാമൂതിരിയോടു പകരം ചോ

ദിക്കേണമെന്നു കരുതിയാണ് ആൽക്കിക്കുക്ക് ഉടനെ കൊച്ചിയിലേക്കുവന്നത്.

ആൽക്കിക്കിന്റെ അപ്രതീക്ഷിതമായ ആഗമനം കൊച്ചി രാജാവിനേയും പോർതുഗീസുകാരേയും സന്തോഷ പരവശനാക്കിയതുപോലെ തന്നെ സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യത്തെ സന്തോഷപരവശനാക്കി. പിറ്റേന്നാൾ പ്രഭാതത്തോടുകൂടി കപ്പിത്താൻ കരയ്ക്കിറങ്ങി; കുടപ്പാത്തുവെച്ച തമ്പുരാനുമായി കൂടിക്കാഴ്ച കഴിച്ചു. കൊച്ചിയിൽ നടന്ന സകല സംഗതികളും തമ്പുരാൻ കപ്പിത്താനെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. അന്യായമായി സാമൂതിരി കരസ്ഥമാക്കിയ തെൻകൊച്ചുങ്ങൾ തിരിയെ കിട്ടേണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം, താൻ മാനുമാകുവണ്ണം സത്യം പരിപാലിച്ചു എന്നു പ്രജകൾക്കു ഹോദ്യം വരുവാൻ മാത്രമാണെന്നു തമ്പുരാൻ പറഞ്ഞു. വളരെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിച്ചിട്ടും പോർതുഗീസുകാരെ സംരക്ഷിച്ചതിനെ കുറിച്ചു കപ്പിത്താൻ വളരെ നന്ദി പറയുകയും പതിനായിരം വില്ക്കാരത്തിരുമുൽക്കാഴ്ചയായി തമ്പുരാനു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു തന്നെ തമ്പുരാൻ കപ്പിത്താനെരുമിച്ചു കൊച്ചിയിലേക്കു കടന്നു കൽവത്തി കോവിലകത്തു പ്രവേശിച്ചു. പോർതുഗീസുകാർ അവരുടെ പാണ്ടികശാലയിലേക്കു പോയി.

ആൽക്കിക്കിന്റെ ആഗമനവൃത്താന്തം കേട്ട ഉടനെ വെണ്ടുരുത്തിയിൽ പാത്തിരുന്ന സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യം തിടുക്കത്തിൽ കൊച്ചിയിലേക്കു കടക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. തമ്പുരാന്റെ ഭടന്മാരും പോർതുഗീസുകാരും അവരെ എതിർത്തു; അവർക്കു കടവുകടക്കാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നു മാത്രം

മല്ല, അവിടെ ആയിരത്തിൽപരം ഭടന്മാർ മരിക്കുകയും ചെയ്തു. കൊച്ചിദീപിൽനിന്ന് ഇങ്ങിനെ ശത്രുസൈന്യത്തെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചതിനുശേഷം തമ്പുരാൻ മട്ടാഞ്ചേരിക്കോവിലകത്തു പ്രവേശിച്ചു.

കുറ്റിത്താന്റെ പിന്നത്തെ ശ്രമം രാജദ്രോഹികളും ശത്രുപക്ഷത്തിൽ ചേർന്നവരുമായ ചില പ്രഭുക്കന്മാരെ ശിക്ഷിച്ചു മറ്റുള്ളവരെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കുവാനായിരുന്നു. ഈ കൂട്ടത്തിൽ ആദ്യമായി ശിക്ഷിച്ചതു ചെറുവയ്യിൽ ഹനമുളയാണ്. കയ്യാളെ വളരെ ബലവാനും സാമൂതിരിയുടെ ഉററുസൈന്യവുമായിരുന്നു; എന്നുതന്നെയല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പട്ടണങ്ങൾ കോട്ട, കൊത്തളം മുതലായവകൊണ്ടു ബലപ്പെട്ടവയും മൂപ്പായിരം ഭടന്മാരാൽ ഭദ്രമായി സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടവയുമായിരുന്നതിനാൽ, കയ്യാളെ ശിക്ഷിക്കുന്ന കാര്യം പോർതുഗീസുകാർക്കു സുഖസാധ്യമായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ആവശ്യപ്പെട്ട് ഇതുകൊണ്ടൊന്നും സംഭവിച്ചില്ല. കുറ്റിത്താൻ തമ്പുരാന്റെ നായർ സൈന്യത്തെയും പോർതുഗീസുകാരെയുംകൊണ്ട് ചെറുവയ്യിലേക്കു കടന്നു. കയ്യാളുടെ സ്ഥലങ്ങൾ വളഞ്ഞു സാമൂതിരിപ്പാടു കയ്യാളുടെ സഹായത്താൽ പീരങ്കിപ്പട്ടവുകൾ അയച്ചുകൊടുത്തു. പക്ഷെ അവ പോർതുഗീസുകാരുടെ പീരങ്കി ഉണ്ടകൾക്ക് ഇരയായിത്തീർന്നതേയുള്ളൂ. കയ്യാളുടെ സൈന്യം കൊച്ചി സൈന്യത്തെ കരകിരണ്ടാൻ അനുവദിക്കാതെ പുഴയിൽ ഇറങ്ങി ഏതിരുന്നിരുന്നു. വളരെ ഭയങ്കരമായ ഒരു യുദ്ധമുണ്ടായി. കയ്യാളുടെ ഭടന്മാർ തോറ്റു പാൻമാറി, കരയിൽ കയറി യുദ്ധസന്നദ്ധരായി നിന്നു. അവിടെവെച്ചു വീണ്ടും ഒരു യുദ്ധം ഉണ്ടായി. കയ്യാളുടെ സൈന്യം മുഴുവൻ നശി

മു. ടെവിൽ കയ്യിലേയും കൊന്നു; വീടുകളെല്ലാം ചുട്ട ഭസ്മമാക്കി; ജയഭേരിയുമടിച്ചുകൊണ്ടു കപ്പിത്താനും ആൾക്കാരും കൊച്ചിയിലേക്കു മടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ചെറുവയ്യിൽ കയ്യിലെ ശിക്ഷിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ വേറെയുണ്ടായിരുന്ന രാജദ്രോഹികളേയും ഓരോന്നായി നശിപ്പിച്ചു. തദ്ദനന്തരം ഇടപ്പള്ളി തമ്പുരാന്റെ നേക്കാണ് കപ്പിത്താൻ പുറപ്പെട്ടത്. കൊച്ചി രാജാക്കന്മാർക്കും അവർ നിമിത്തം പോതുഗീസ്സുകാർക്കും ഇടപ്പള്ളി തമ്പുരാനോടു വലിയ വിരോധമുണ്ടായിരുന്നു. ആൽബിക്കിന്റെ സൈന്യത്തോടു എതിർത്തു പടവെട്ടുന്നതിന്നു തമ്പുരാൻ രണ്ടായിരം ഭടന്മാരോടുകൂടി പുഴവക്കത്തു തയ്യാറായി നിന്നു. സൈന്യങ്ങൾ രണ്ടും കൂട്ടിമുട്ടി. വളരെ നേരം ഇരുഭാഗക്കാരും ധീരതയോടെ യുദ്ധം ചെയ്തു. ടെവിൽ ഇടപ്പള്ളി തമ്പുരാന്റെ സൈന്യം ചിന്നിച്ചിതറി നാലു പാടും പാഞ്ഞുതുടങ്ങി; പോതുഗീസ്സുകാർ അവരെ പിൻതുടന്നു വെടിവെച്ചു നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചു. കൊച്ചിക്കാരോടു നഗരങ്ങൾ കൊള്ളയിട്ടു കൊൾവാൻ കപ്പിത്താൻ പാഞ്ഞു. ഇത്രയുമായപ്പോൾ ഇടപ്പള്ളി തമ്പുരാൻ സമാധാനത്തിന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. പക്ഷെ, ആൽബിക്കിന് തമ്പുരാന്റെ അപേക്ഷ സ്വീകരിച്ചില്ല.

ഇതിനിടയ്ക്കു സാമൂതിരിയുടെ സകല സൈന്യത്തേയും കൊച്ചിരാജ്യത്തുനിന്നു പറപറപ്പിച്ചു. ടെവിലത്തെ ഈ യുദ്ധത്തിൽ കൊച്ചി ഏകയതമ്പുരാൻ എണ്ണായിരം ഭടന്മാരോടുകൂടി കപ്പിത്താനെ സഹായിച്ചു. സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യത്തിൽ എണ്ണായിരത്തിൽപ്പരം ഭടന്മാർ മ

രിച്ചു. ഇതെല്ലാം കണ്ടപ്പോൾ രാജദ്രോഹികളായി ശത്രുവർഷം പേർ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ഗർവ്വം ശമിച്ചു. ഓരോരുത്തരായി തന്മൂലം ശരണം പ്രാപിച്ചു. ഇവരിൽ പ്രധാനികൾ എറണാകുളം മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ വാണിരുന്ന സഹോദരനായ അഞ്ചുകയ്ക്കന്മാരായിരുന്നു. ഈ കയ്ക്കന്മാരുടെ നാട്ടിൽ കൂടെയല്ലാതെ സാമൂതിരിക്കു കൊച്ചി രാജ്യത്തേക്കു കടക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാതിരുന്നതിനാലാണ് അദ്ദേഹം ഇവരെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തിയത്. അതുകൊണ്ടു കൊച്ചിരാജാവിന് എല്ലാത്തോഴും ഇവരുടെ ആനുകൂല്യം അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. തന്നെ മാത്രം തന്മൂലം കയ്ക്കന്മാർ തമ്മിൽ ഒരു വെറുപ്പു ചെയ്തു. കയ്ക്കന്മാർ എന്നും തന്മൂലം ഓരോന്നായി ഇരുന്നു കൊള്ളാമെന്നു സത്യം ചെയ്തതും അതിനു പ്രതിഫലമായി തന്മൂലം അനേകം സ്ഥലങ്ങൾ അവർക്കു ശാശ്വതാവകാശമായി കല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കയ്ക്കന്മാർ വാണിരുന്ന സ്ഥലങ്ങൾക്കാണ് 'അഞ്ചുകയ്ക്കൻ' എന്നു പേർ പറഞ്ഞിരുന്നത്. എറണാകുളം ഡിസ്ട്രിക്ട് കോടതിക്കു പണ്ട് പറഞ്ഞിരുന്ന പേർ 'അഞ്ചുകയ്ക്കൻ ജില്ലാ കോടതി' എന്നാണല്ലോ ഈ കയ്ക്കന്മാരിൽ പ്രമാണി ചേരാനെല്ലാർ കർത്താവായിരുന്നു.

പ്ര. ഇന്ത്യയിൽ യൂറോപ്യന്മാരുടെ ആദ്യത്തെ കോട്ട.

ഇന്ത്യാരാജ്യത്ത് യൂറോപ്യന്മാർ ഒന്നാമതായി പണിയിച്ച കോട്ടയ്ക്കു കൊല്ലവർഷം 679-മാണ്ടു തുലാമാസത്തിൽ അസ്തിഭാരമിട്ടു. ഇതു നാം ഇപ്പോൾ 'ബ്രിട്ടീഷ് കൊച്ചി'

എന്നും 'കൊച്ചിക്കോട്ട' എന്നും പാഞ്ഞുവരുന്ന പ്രദേശത്താണ്. കൊച്ചിരാജാവിനോടു സാമൂതിരി തട്ടിപ്പിരിച്ച രാജ്യമെല്ലാം തിരിയെ തമ്പുരാൻ കിട്ടിയതു പോതുഗീസ്സുകാരുടെ സഹായം കൊണ്ടാണല്ലോ. അവർ സമയോചിതമായി ചെയ്ത സഹായത്തിന്നു പ്രശ്നപകാരമായി തമ്പുരാൻ പോതു ഗീസ്സുകാർക്കു ഒരു കോട്ട കെട്ടുവാനുള്ള സ്ഥലം കൊടുത്തു ഇങ്ങിനെ ഒരു കോട്ടയുണ്ടാക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇരുകക്ഷികൾക്കും ഗുണമുണ്ടായിരുന്നു. പോതുഗീസ്സുകാർക്കു അവരുടെ പാണ്ടികൾക്കു രക്ഷിക്കുന്നതിനും ചരക്കുകൾ നിർത്തുമായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും ആ കോട്ട വളരെ ഉപയോഗപ്പെട്ടു. ഒരു കോട്ടയുണ്ടാക്കിയതുകൊണ്ട് അതിന്റെ രക്ഷക്കായി എല്ലാപ്പോഴും ഒരു പോതുഗീസ്സുസൈന്യം സ്ഥിരമായി അവിടെ താമസിക്കേണ്ടിവന്നതു കൊച്ചിരാജാവിന്നു സാമൂതിരിയുടെ അധികാരവാനുള്ള ഒരു വഴിയുമായി. ഈ ആലോചനയോടുകൂടിയാണ് തമ്പുരാൻ കോട്ടകെട്ടുവാൻ അനുവദിച്ചത്.

കോട്ട പണിയുന്നതിന്നു വേണ്ടുന്ന മരവും വേലക്കാരേയും തമ്പുരാൻ അയച്ചുകൊടുത്തു; എന്നുമാത്രമല്ല, അദ്ദേഹം കൂടക്കൂടെ പണിസ്ഥലത്തു ചെന്നു കൂലിക്കാരെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തതും പതിവായിരുന്നു. ഈ കോട്ടയ്ക്കു് ഒരുററൊണ്ണതു വാർ നീളവും അത്രയുംതന്നെ വീതിയുമുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു വരിയായി തെങ്ങിൻ തടികൾ കെട്ടിപ്പിട്ടു് അതിന്റെ ഇടവിൽ കല്ലും മണ്ണും നിറച്ചു ഇടയ്ക്കിടെ ഇരിമ്പുചാറുകൊണ്ടു മുറുക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. കോട്ടയുടെ ചുറ്റുമുള്ളതിൽ ഈ മതിലിന്റെ ഓരോ മൂലയിലും ഓരോ കൊത്തളവും അവിടെയൊക്കെ വലിയ തോ

കുറയും സ്ഥാപിച്ചു. കോട്ടയുടെ രക്ഷയ്ക്കായി മതിലിനു ചുറ്റും ഒരു കിടങ്ങു കെട്ടി. രണ്ടു മാസംകൊണ്ടു കോട്ടയുടെ സകല അറകളെയും തീർത്തു നിവാസയോഗ്യമാക്കി. ഈ കോട്ടയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു പള്ളിയും പണി ചെയ്തിരുന്നു. പള്ളിയ്ക്കു “സെയിണ്ട് ബത്തലോമ്യ” എന്നു പേരുമിട്ടു. അക്കാലത്തു പോർത്തുറർ രാജ്യം വാണിരുന്ന മാസ്പവൽ രാജാവിന്റെ സ്മാരകമായി ഈ കോട്ടയ്ക്കു “മാസ്പവൽ കോട്ട” എന്നും പേരിട്ടു. ധനമാസം ആദ്യത്തിൽ പോർത്തുഗീസുകാർ കോട്ടയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അന്നു പള്ളിയിൽവെച്ചു പല ദൈവാരാധനകളും നടത്തി. അന്നു മുതൽ ആ പള്ളിയിൽ പെരുമ്പടപ്പു രാജാവിന്റെ ക്ഷേമത്തിനായി ദിവസംപ്രതി ഒരു പ്രാർത്ഥനയും നടത്തി പോന്നു.

— (*) —

൧൫. ‘നല്ല കറുപ്പത്തേ ഇണ വെട്ടൂ.’

— —

കൊല്ലവർഷം ൪79-ാമാണ്ടു കുറും മിനമാസം കാലം. ആൽനിക്കക്കും എതാനും പോർത്തുഗീസുകാരും പോർട്ടുഗലിലേക്കു പുറപ്പെടുന്ന കോലാഹലം. തന്റെ ബന്ധുക്കളുടെ വേർപാടിനെ കുറിച്ചു തന്മൂലം മനസ്സാപം. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്ന സമയം കൊച്ചിനഗരവാസികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു വലിയ കലാപം. മേലിൽ മാപ്പിളമാരായ കൊച്ചിയിലെ കച്ചവടക്കാർ അരിയും നെല്ലും വരുത്തുന്ന തല്ലെന്നും തന്നിമിത്തം രാജ്യമെങ്ങും ക്ഷാമം ബാധിക്കുന്നതാണെന്നും ഒരു ജനശ്രുതി വെറുങ്ങിയതാണ് മേല്പറഞ്ഞ

പരിഭ്രമത്തിനുള്ള കാരണം. മാപ്പിളമാർ പോർത്തുഗീസ്സുകാ
രോടു തങ്ങൾക്കുള്ള പ്രാതികൂല്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുവാനാ
ണ് ഇങ്ങിനെ കൊച്ചിക്കാരുടെ കൊറു മുടക്കുന്നത് എ
ന്നു നാട്ടുകാർ വിശ്വസിക്കുവാൻ മാത്രം അടുത്ത കാലത്തു
ചില സംഗതികൾ നടന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

മാന്യവൽ കോട്ട പണിയിച്ച ഉടനെ പോർത്തുഗീസ്സു
കാർ ദിഗ്ജയത്തിന്നു പോപ്പെട്ടു. ഇതു കൊച്ചിരാജാവി
ന്റെ ശത്രുക്കളെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിക്കുവാനായിരുന്നു. ഈ
ശത്രുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാമതായി ഇടപെള്ളി രാജാവി
നോടാണ് എതിർത്തത്. തദനന്തരം സാമൂതിരിയുടെ പ
ക്ഷക്കാരായിരുന്ന കുന്ദമത്തുകാരെ യലത്തൽ തോലിച്ചും
കൊണ്ടു സാമൂതിരിയുടെ വക ദേശങ്ങളിൽ കടന്ന് അവി
ടെ ഇവരോടു എതിർക്കുവാൻ തയ്യാറായിരുന്ന ആരായിരം
ഭടന്മാരെ തോല്പിച്ചോടിച്ചു. യലംചെയ്തു പോർത്തുഗീസ്സു
കാരെ നാട്ടിൽനിന്ന് കാടിക്കാൻ തരമില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ
അവരുടെ കച്ചവടത്തിന്നു മുടക്കം വരുത്തണമെന്ന് സാമൂ
തിരി തീർച്ചയാക്കി, കൊച്ചിക്കു സമീപമുള്ള ദേശങ്ങളിൽനി
ന്നു കുരുമുളകു മുതലായ ചരക്കുകൾ മുഴുവൻ അദ്ദേഹം വാ
ങ്ങുകയും കൊച്ചിയിലെ കച്ചവടക്കാരായ മാപ്പിളമാരെ
സ്വാധീനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ സാമൂതിരിയു
ടെ ചെപ്പിൽ പോർത്തുഗീസ്സുകാരുടെ പന്ത് ഒതുങ്ങിയില്ല.
തന്നിമിത്തം പാക്കികളോടു ലൗകികമായിരിക്കുകയാണ്
നല്ലത് എന്ന് സാമൂതിരിക്കുതോന്നി. ഉടനെ ഒരു സന്ധി
ചരാദുണ്ടായി. ഈ ചരാദുപ്രകാരം സാമൂതിരിപ്പാടു
തൊള്ളായിരം കണ്ടി കുരുമുളകു പോർത്തുഗീസ്സുകാർക്കു കൊടു

കേരളം പെരിമ്പടപ്പ് രാജാവിനോടു സ്ഥിരമായി സ്നേഹി
ച്ചിരിക്കുകയും കോഴിക്കോട്ടുള്ള മാപ്പിളമാർ അറബിയും ഈ
ജിപ്തുമായുള്ള കച്ചവടം നിറുത്തുകയും വേണമെന്നു തീർച്ച
പ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഈ വരവു കഴിഞ്ഞ ഉടനെതന്നെ
സാമൂതിരിയും പോർത്തുഗീസുകാരും തമ്മിൽ തെറ്റി. കൊ
ട്ടയല്ലൂർ കരമുഖം കയറാപോയിരുന്ന സാമൂതിരിയുടെ
വക ഒരു തോണി പോർത്തുഗീസുകാർ ലാലാൽക്കാരമായി
പിടിച്ചതാണ് അവർ തമ്മിലുള്ള ഐസം മുറിയുവാനുള്ള
കാരണം.

ഈ അവസരത്തിൽ പോർത്തുഗീസുകാരുടെ ഐസുവാ
യ കോയറാക്കി എന്നവൻ 'ആപത്തു വരാനായി; സൂക്ഷി
ച്ചിരിക്കുവിൻ, കേരളത്തിരിയും വേണാട്ടുകൾക്കും സാമൂതി
രിയെ സഹായിക്കും' എന്ന് ഒരു മുന്നറിവും കൊടുത്തിരു
ന്നു. സാമൂതിരി വീണ്ടും യുദ്ധത്തിന്ന് ഒരുങ്ങുന്നു എന്നും
നാട്ടിലെങ്ങും ക്ഷാമം ഐഡിക്കുവാൻ പോകുന്നു എന്നുമുള്ള
വർത്തമാനങ്ങൾ കൊച്ചിനഗരത്തിൽ കാട്ടുതീ പോലെ പര
ന്നു പിടിച്ചതുകൊണ്ടാണ് നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ വലിയ
പരിഭ്രമമുണ്ടായത്. തനിക്ക് അത്യാപത്ത് അടുത്തിരി
ക്കുന്നത് അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ആൽനിക്കുക്കും കൂട്ടരും യൂ
റോപ്പിലേക്കു പൊയ്ക്കൂട്ടുന്നത് ഭാരതായിരുന്നു തമ്പുരാൻ
ണ്ടായ വ്യസനം. ജനങ്ങളുടെ മുഖ്യഭക്ഷണസാധനമായ അ
രി ശേഖരിക്കുന്നതു മാപ്പിളമാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു നാട്ടുകാ
രിൽ അധികം പേരും അവരെ തങ്ങളുടെ അന്നദാതാക്കാ
നാമായി കരുതിപോന്നിരുന്നതിനാൽ, അല്പബുദ്ധികളാ
യ ഈ ജനങ്ങളെ സഹായിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് മേ

ലിൽ അരിയും നെല്ല് വെട്ടുന്നതല്ലെന്നു ഒരു കിംവദന്തിമാപ്പിളമാർ ഉണ്ടാക്കിയത്. ഇത് ഇസ്സാലിമർക്കാൻ എന്ന സാമൂതിരിയുടെ ബന്ധുവായ കുച്ചവടക്കാരന്റെ സൂത്രമായിരുന്നു. കൊച്ചിരാജാവ് ആകപ്പാടെ പരിഭ്രമിച്ചുവശായി. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പച്ചിക്കോ എന്ന കുപ്പിത്താൻ കണ്ണൂർ നിന്നു കൊച്ചിക്കാരുടെ ആവശ്യത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന പാരിയും മാറും കയറ്റി മൂന്നു കുപ്പലുകളോടുകൂടി കൊച്ചിയിൽ എത്തി. രാമ്പുറൻ ആൽണിക്കുക്കിന്റെ യാത്രയെ കുറിച്ചു വളരെ പരിഭ്രമിച്ചു പറഞ്ഞു. പക്ഷെ പച്ചിക്കോ ഹൃദയത്തിനെ സമാധാനപ്പെടുത്തി. പച്ചിക്കോവിന്റെ പിന്നത്തെ ശ്രമം നഗരവാസികളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായ പരിഭ്രമം ഇല്ലാതാക്കുവാനായിരുന്നു. ഒന്നാമതായി, മാപ്പിളമരായ കുച്ചവടക്കാരുടെ പ്രധാനിയായ മഹമ്മതുമാർക്കാന്റെ നയംകൊണ്ടു സ്വാധീനപ്പെടുത്തി കുടുംബസമിതം വൈപ്പിലേക്കു അയച്ചു; രണ്ടാമതായി, നഗരം വിട്ടു പുറത്തു പോകുന്നവരെ തൂക്കിക്കൊല്ലമെന്നു ഭയപ്പെടുത്തി; മറ്റു ചിലരെ സാന്ത്വനവാക്കുകൊണ്ടു സമാധാനപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങിനെ നഗരത്തിലെ ക്ഷോഭം ശമിപ്പിച്ചതിനു ശേഷം യുദ്ധത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന സകല ഒരുക്കങ്ങളും ചെയ്തു.

ഇത്തവണ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ പുറപ്പാടു രണ്ടുകുലിച്ചായിരുന്നു. വളരെ ക്ഷേമത്തിലായിരുന്നു യുദ്ധസന്നാഹം. കൊച്ചിയെ കടലിൽ നിന്നു വിരോധിക്കുന്നതിന്നു ഇരുന്നൂറൊണ്ണതു പടവുകളും നാലായിരം ഭടന്മാരും കടൽവഴിക്കു പുറപ്പെട്ടു. ഏകദേശം അമ്പതിനായിരം ഭടന്മാരും വളരെ വലിയ തോക്കുകളുമായി സാമൂതിരി കരവഴിക്കു പുറപ്പെട്ടു. സാമൂതിരിയുടെ രണ്ടു സൈന്യവിഭാഗങ്ങളിലും

കൂടെ മുന്നോട്ടു നോക്കുകയും ഉണ്ടായിരുന്നു. കരസൈന്യത്തിന്റെ നായകത്വം വഹിച്ചിരുന്നത് ഏറ്റവും ഉടപ്പുള്ളി രാജാവാണ്. സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സാധാരണക്കാരായി നാലു രാജാക്കന്മാരും അവരുടെ കീഴിൽ മുപ്പത്തായിരം നായർ പടയാളികളും ഉണ്ടായിരുന്നതിനു പുറമെ, പത്തു പ്രദേശത്തും അവരുടെ അനുചരന്മാരായ ഇരുപതിനായിരം ഭടന്മാരുണ്ടായിരുന്നു.

എന്നാൽ, കൊച്ചി രാജാവിന്റെ ഭാഗത്താകട്ടെ, ശത്രുപക്ഷം ചേർന്നു കഴിച്ച്, ആകെ അതൃപ്തിയും നായന്മാരും കരസൈന്യത്തു ചേർന്നു നിൽക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പച്ചിക്കോവിന്റെ സഹായത്തിനായി തമ്പുരാൻ തുറന്നു നോക്കിയ അഞ്ഞൂറു നായന്മാരെ കണ്ടുകൊരു പെരുങ്കോരു എന്ന കോയിലധികാരികളുടെ കീഴിൽ അയച്ചുകൊടുത്തു. ബാക്കിയുള്ളവരെ കൊച്ചി നഗരത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കായി പട്ടണത്തിൽ തന്നെ പാർപ്പിച്ചു. കൊച്ചി തുരുത്തു വിട്ട് ആരും പുറത്തേക്കു പോകാൻ കഴിയാൻ വേണ്ടുന്ന ഏറ്റവും ചെറുതിരുശേഷം പച്ചിക്കോ എന്നും ഭടന്മാരോടുകൂടി സാമൂതിരിയുടെ മുൻഗതിയെ തടയുന്നതിനായി പുറപ്പെട്ടു. തന്റെ സൈന്യത്തെ ഭാരോ ചെറിയ സംഘമാക്കി പിരിച്ചു സാമൂതിരിയുടെ ബന്ധുക്കളുടെ നാടുകളിലേക്കു അയച്ച് അവിടങ്ങളിൽ വളരെ കഴപ്പുണ്ടാക്കി. മുഖ്യമായി ഇടപ്പുള്ളി രാജാവിന്റെ നാട്ടിൽ കടന്ന് അനേകം ഗ്രാമങ്ങൾ ചൂട്ടുകളുകയും ഭടന്മാരേയും മറ്റും നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

യും ചെയ്തു. ഇതു പുലിയെ മടയിൽ നിന്നു പുറത്തിറക്കുവാൻ ചെയ്ത ഒരു സൂത്രമായിരുന്നു. ഈ വർത്തമാനങ്ങൾ കേട്ട ഉടനെ സാമൂതിരിപ്പാടു സൈന്യസമേതം ഇടപ്പിള്ളി കടത്തുകൾക്കു പുറപ്പെട്ടു. ശത്രുക്കളെ ആ കടവു കടക്കാൻ യത്നംതെ തോല്പിച്ചു പിന്നാക്കം അയയ്ക്കേണമെന്നായിരുന്നു പച്ചീക്കോവിന്റെ ഉദ്ദേശം. പച്ചീക്കോവിന്റെ ഒരു കൂടെക്കൾ കണ്ടപ്പോൾ, കടവു കടക്കേണ്ടുന്ന കാര്യം കുറെ പ്രയാസമാണെന്നു സാമൂതിരിയ്ക്കു ഹോദ്യം വന്നു. ഉടനെ സന്ധിസംസാരിക്കുന്നതിനായി ഒരു ദൂതനെ പച്ചീക്കോവിന്റെ അടുത്തുകൾക്കു അയച്ചു. താനല്ലാ ആദ്യമായി യുദ്ധത്തിനുപുറപ്പെട്ടതെന്നും ഡെയ്മുണ്ടെങ്കിൽ യുദ്ധം ചെയ്യണമെന്നും പച്ചീക്കോ ആക്ഷേപമായി മറുപടി പറഞ്ഞു. പിന്നെ ദിവസം രാവിലെ സാമൂതിരിയുടെ കൈനിലയിൽ നിന്ന് ഒരു ബ്രാണമൻ വന്ന് “നാളെ പടയുണ്ടാവും; പച്ചീക്കോവിനെ കൊല്ലുന്നതുവരെ സാമൂതിരി അടങ്ങുന്നതല്ല” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ ആളെ അയച്ചു ദിവസം കുറിക്കുന്നതു പണ്ടത്തെ യുദ്ധമയ്യോദയിൽ ഒന്നായിരുന്നു.

തലേ ദിവസം തീർച്ചയാക്കിയിരുന്നതുപോലെ പിന്നെ നാൾ സാമൂതിരിയും സൈന്യവും കടവിൽ വന്നു. പൂർവ്വം ഇളകാതിരിക്കാൻ വേണ്ടുന്ന മുൻകരുതലുകളെല്ലാം സാമൂതിരി ചെയ്തിരുന്നു. എല്ലാവരിന്നും മുമ്പായി അഞ്ചു വലിയ തോക്കുകൾ; അതിന്റെ പിന്നിൽ, ഒന്നാമത്തെ സൈന്യവിഭാഗമായ താണ്ടുരു * രാജാവു 4000 നായന്മാരും

രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗമായ കക്കാട്ടു കണ്ടൻ നമ്പിടിയും 12000 നായന്മാരും, മൂന്നാമത്തെ വിഭാഗമായ കോട്ടയത്തു രാജാവും 18000 നായന്മാരും, നാലാമത്തെ വിഭാഗമായ കുറുവുകോയിലും 3000 നായന്മാരും. ഇങ്ങിനെ പൂർണ്ണമാക്കി കൊണ്ടാണ് യുദ്ധത്തിന് ആരംഭിച്ചത്. ഇതുകൂടാതെ വലിയ തോക്കു വെച്ചുറപ്പിച്ചതും മാറ്റമായി കരുത്താർപ്പിച്ചു പടവുകളും 12,000 ഭടന്മാരും പുഴവഴിയായും കരുങ്ങിയിരുന്നു. ഇവരെ തടയുവാൻ നിർമ്മിച്ചുവന്നാണ് പച്ചിക്കോ ശ്രമിച്ചിരുന്നത്.

സാമൂതിരിയുടെ കടൽസൈന്യം ആദ്യമായി കൊച്ചി സൈന്യത്തോടു എതിർത്തു പടവുകളിൽ നിന്നു വെടിയടങ്ങി. ശത്രുവിന്റെ വലിയ തോക്കുകളിൽ നിന്നു വരുന്ന ഉണ്ടകൾക്കു ശക്തിയില്ലെന്നു പച്ചിക്കോവിനു മനസ്സിലായപ്പോൾ, തന്റെ വലിയ തോക്കുകൾ തുരുത്തരെ കഴിക്കുവാൻ കഴിയാതെത്തു പോയപ്പോൾ ഗിസ്സുകാരുടെ വെടിക്കൊണ്ടു സാമൂതിരിയുടെ പടവുകളിൽ പലതും മുങ്ങി; ശേഷമുള്ളവ പിന്നിപ്പാറി അശ്വോട്ടമിങ്ങോട്ടും പോയി. ഈ അവസരത്തിൽ കരയിൽ നിന്നിറങ്ങുന്ന സൈന്യം തിക്കിത്തിരക്കി കടവുകൾക്കു വാൻ ശ്രമിച്ചു. നായന്മാർ കൂട്ടുകൂട്ടമായി നിന്നു യുദ്ധം ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ പച്ചിക്കോവിന്റെ പിരങ്കി ഉണ്ടകൾ ഒന്നുംതന്നെ വെറുതെയായില്ല. മുൻഗതി അസാധ്യമെന്നു കരുതി ഭടന്മാർ പിൻതിരിഞ്ഞുതുടങ്ങി. അപ്പോൾ പിന്നിൽനിന്ന് ഇടപ്പള്ളിരാജാവ് അവരെ മുന്നോട്ടുതന്നെ

x പൊന്നാനിക്കു കക്കാട്ടുപുഴയ്ക്കു മദ്ധ്യേയുള്ള നാട്ടുകൾ വാണിരുന്ന രാജാവ്

നടത്തി. നിപുത്തിയില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഭടന്മാർ ഭണ്ടം കല്പിച്ചു നിന്നു യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. പടിച്ചപണിപതിനെ ട്ടം നോക്കി. വളരെ ഭയങ്കരമായ ഒരു യുദ്ധവുമുണ്ടായി. കടവുകടക്കാൻ സാധിച്ചില്ല; എന്നുതന്നെയല്ല, പാരക്കി റിൽനിന്നു വരുന്ന ഉണ്ടകളുടെ ശക്തികൊണ്ടു നില്ക്കാൻ നിപുത്തിയില്ലാതെ സാമൂതിരിയും സൈന്യവും പിൻതിരഞ്ഞാടി. സാമൂതിരിയുടെ ഭടന്മാരിൽ കരായിരത്തിമുപ്പതുപേർ മരിക്കുകയും ചെയ്തു. പച്ചിക്കാവിന്റെ സൈന്യത്തിൽ ചിലർ മുറിവേറ്റതല്ലാതെ ആരും മരിച്ചില്ല.

‘പുത്തിരിയിൽ തന്നെ കല്പകടിച്ചല്ലോ’ എന്നു സാമൂതിരിപ്പാടു വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാരുടെ അഭിപ്രായ പ്രകാരം തൽക്കാലം പട നിറുത്തിവെച്ചു. പക്ഷെ, പച്ചിക്കാ അതു സമ്മതിച്ചില്ല. സാമൂതിരിക്ക് ഇരിക്കുവാൻ സൈന്യം കൊടുക്കരുതെന്നു കരുതി പച്ചിക്കാ കരയ്ക്കിറങ്ങി അനേകം ഗ്രാമങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുകയും കൊള്ളയിടുകയും ചെയ്തു. ഈ സമയത്തു സാമൂതിരിക്കു സഹായമായി കോഴിക്കോട്ടുനിന്ന് ഇരുന്നൂറ്റിൽ പരം പടവുകളും പതിനയ്യായിരം ഭടന്മാരും കടൽ മാർഗ്ഗമായി വന്നു. രണ്ടാമതും കടവു കടക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അതും നിഷ്പ്രഭമായി. സാമൂതിരിയുടെ മനസ്സു മടിച്ചു. “നല്ല കാലത്തേ ഗുണം വരൂ” എന്നും തനിക്കു കാലക്കേടാകയാലാണ് നിസ്സാരനായ ഈ കൊച്ചിരാജാവിനെ തൽക്കാലം ജയിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതെന്നും അതുകൊണ്ടു യുദ്ധം മതിയാക്കി നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയാണ് നല്ലതെന്നും സാമൂതിരിപ്പാടു നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷെ, പോർത്തുഴിസ്സുകാർ ‘എ

ഇക്കോൽ' എന്നു പറയുന്ന ഇടപ്പള്ളി രാജാവ് ഒരു ഇടക്കോലായിത്തീർന്നു; മാറ്റിമറയും എളക്കോലിന്റെ അഭിപ്രായം തന്നെ പാഞ്ഞു സാമൂതിരിയെ കണ്ടുകൂടി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഈ കടവുകടക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, പന്ത്രണ്ടു വഴിയായും പള്ളുരുത്തിവഴിയായും കൊച്ചിക്കു കടക്കണമെന്നു തീർച്ചയാക്കി സാമൂതിരിയും സൈന്യവും അതിന്നു വേണ്ടുന്ന ശ്രമങ്ങൾ തുടങ്ങി.

സാമൂതിരിയുടെ ഈ ആലോചന പച്ചിക്കോ അറിഞ്ഞു. രണ്ടു കടവുകളും ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടുന്ന ഏർപ്പാട് ചെയ്തു. ഈ കടവുൾ കടക്കുന്നതിന്നും സാമൂതിരിയും സൈന്യവും പല തവണയും ശ്രമിച്ചു. എല്ലാത്തവണയും ആൾനാശത്തോടുകൂടി തോറ്റു പിൻമാറിയതേയുള്ളൂ. സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യത്തിന്റെ സംഖ്യയിൽ, രോഗംകൊണ്ടും മറ്റും, ദിവസേന വലിയ കുറവു വന്നു തുടങ്ങി. മാനവിക്രമൻ അവമാനവും നേർട്ടു. രണ്ടായാലും കണ്ടുകൂടെ ശ്രമിച്ചിട്ടേ പിന്നാറുകയുള്ളൂ എന്നു തീർച്ചയാക്കി, ശേഷിച്ച മപ്പതിനായിരം ഭടന്മാരോടുകൂടി സാമൂതിരി വിണ്ടു യുദ്ധം തുടങ്ങി. ഈ യുദ്ധത്തിൽ പച്ചിക്കോവിന്റെ സഹായത്തിനായി കൊച്ചി എളയത്തമ്പലം ആയിരം നായന്മാരോടുകൂടി ഹാജരായിരുന്നു. അതിഭയങ്കരമായ ഒരു യുദ്ധം ഉണ്ടായി. സാമൂതിരിപ്പാടു തോറ്റു തുണമ്പടി. സാമൂതിരിയുടെ ഭടന്മാരിൽ പത്തൊമ്പതിനായിരം പേർ മരിച്ചു; കുപ്പലുകളും പടവുകളും മിക്കാലും നശിച്ചു. ഒടുവിൽ രണ്ടു രാജാക്കന്മാരും കൂടെ ഒരു

സന്ധിഖരാദം ചെയ്തു സമാധാനപ്പെടുത്തേണ്ടതായി.

ഈ യുദ്ധം കർഷിച്ചതോടുകൂടി സാമൂതിരിയുടെ പ്രാബല്യത്തിന് താഴ്ന്നതും കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ശക്തിക്കു കീഴ്ത്തിക്കും ഉന്നതിയും സിദ്ധിച്ചു. ശത്രുപക്ഷം ചേർന്നിരുന്ന പ്രഭുക്കന്മാർ തന്മൂലം വന്നു കണ്ടു തിരുമുൽക്കോട്ട കരം ചെയ്തു വന്നു തിരിച്ചു. കോഴിക്കോട്ട കോളിപ്പെട്ടു കരം കരത്തി. അനേകം മാപ്പിളമാർ കച്ചവടത്തിനായി കൊച്ചിയിലേക്കു വന്നു. കൊച്ചിയിൽ തന്നിമിത്തം കച്ചവടം വർദ്ധിക്കുവാനും തുടങ്ങി.

പച്ചിക്കൊ ചെയ്ത പ്രയത്നത്തിന് പ്രതിഫലമായി ആ ധീരൻ തന്മൂലം ചില സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുത്തു. അവയ്ക്കും പുറമെ താഴെ പറയുംപ്രകാരം ഒരു സർട്ടിഫിക്കറ്റും കൊടുത്തു: “കേരള ഉണ്ണിരാമകോയിൽ തിരുമുല്ലാട്ട കൊച്ചിരാജാവു, വൈപ്പിൽ, അടവിൽ, ചെറു വൈപ്പിൽ, നെടുങ്ങാടം വാഴുന്നോർ അരുളിച്ചെയ്തതാൽ, 679-ാമാണ്ടു മിനമാസത്തിൽ കന്നലക്കോനാതിരി രാജാവു പടതുടങ്ങിയപ്പോൾ പച്ചിക്കൊ നിത്യം ചെറുത്തു ജയം കൊണ്ടു നമ്മുടെ രാജ്യം രക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അവനും സന്തതിക്കും ഈ ചെമ്പരിചെയ്യും പരിചമേൽ അവർ തോല്പിച്ച അഞ്ചു രാജാക്കന്മാരുടെ അഞ്ചു പൊന്നുടികളും സാമൂതിരിയോടുണ്ടായ ഏഴു യുദ്ധങ്ങളുടെ കുറിയുള്ള ആ യുദ്ധചിത്രങ്ങളും ഏഴുതികൊടുത്തിരിക്കുന്നു, എന്നു ചിരിക്കേണ്ടൻ കയ്യെഴുത്തു.”

സമാധാനത്തിൽപ്പോലും വിചാരിക്കാതിരുന്ന ഈ അവജയംകൊണ്ടു സാമൂതിരിപ്പാടു വല്ലാതെ വ്യസനിച്ചു. ഇ

നി ദൈവാനുകൂല്യം സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം നോക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു സമൂഹത്തിൽ രാജകാര്യങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ച് ഈശ്വരസേവ തുടങ്ങി. പക്ഷെ, അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ മാതാവിന്റെയും മന്ത്രിമാരുടെയും സിദ്ധാന്തം നിമിത്തം ഭജനം നിറുത്തി വീണ്ടും ലൗകികവിഷയങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു. “ഈശ്വരാനുഗ്രഹമില്ലാത്തവനാണോ നശ്വരമായും നാശ്യമായതായും” എന്നു സമൂഹത്തിൽ സമാധാനപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

മന. കൈമിടക്കൻ കാര്യക്കാർ.

കൊല്ലവർഷം 680-ഓണ്ടിൽ, അന്നു രാജാവായിരുന്ന ‘ഉണ്ണിരാമവർമ്മകോവിൽ’ തമ്പുരാൻ മാമുലന.സരിച്ചു “പെരുമ്പടപ്പു മൂപ്പിൽ” എന്ന സ്ഥാനത്തു പ്രവേശിക്കേണ്ടതായിവന്നു. കൊച്ചിരാജവംശത്തിൽ ആകെ അഞ്ചു താവഴികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. താവഴികളിൽ എല്ലാവരിലും വെച്ചു മൂത്ത ആൾ പെരുമ്പടപ്പു മൂപ്പിൽ സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞാൽ ആൾ രാജാവായി വാഴണമെന്നുമായിരുന്നു പണ്ടെയുള്ള ഒരു ഏർപ്പാട്. ഒരു വലിയ തമ്പുരാൻ രാജാവായി സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്തു പിററന്നാൾ അന്നത്തെ പെരുമ്പടപ്പുമൂപ്പിന്നു തീപ്പെട്ടുപോയാൽ, രാജ്യം അടുത്ത അവകാശിക്ക് കഴിഞ്ഞുകൊടുത്തു മൂപ്പിൽ സ്ഥാനത്തു പ്രവേശിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. പെരുമ്പടപ്പുമൂപ്പിലേക്ക് ഈശ്വരഭജനം ചെയ്തു ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചിരിക്കേണ്ടുന്ന ഭാരമേയു

ഇ. പണ്ടത്തെ ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാർ വളരെ കാലം രാജ്യഭാരം ചെയ്തതിനു ശേഷം പ്രായാധിക്യം നിമിത്തം ലൗകിക വിഷയങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിപ്പാൻ ബുദ്ധിക്ക് ശക്തി കുറയുമ്പോൾ, മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കായി വാനപ്രസ്ഥം സ്വീകരിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ വാനപ്രസ്ഥം സ്വീകരിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു ഭാവമാണ് നമ്മുടെ രാജവംശത്തലേ മൂത്ത ആൾ പെരുമ്പടപ്പു മൂപ്പിൽ സ്ഥാനത്തു പ്രവേശിക്കുന്നത്.

ഉണ്ണിരാമവർമകോയിൽ തമ്പുരാൻ മൂപ്പിൽ സ്ഥാനത്തു പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ, അടുത്ത രാജാവകാശി വാസുദത്തിൽ ഉണ്ണിരാമകോയിൽ തമ്പുരാനായിരുന്നില്ല എന്നു കൊണ്ടെന്നാൽ, ഈ സംഭവത്തിനു രണ്ടു കൊല്ലം മുമ്പുതന്നെ വാസുദത്തിൽ രാജാവകാശിയായ ഇളയതമ്പുരാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജനും 'തൊഴുത്തിൽ കത്തു' നിമിത്തം സാമൂതിരിയുടെ പക്കക്കാരായിത്തീർന്നു. വലിയതമ്പുരാന്റെ സ്ഥാനം ഒഴിവായപ്പോൾ, ശത്രുപക്ഷം ചേർന്ന തമ്പുരാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവകാശം പുറപ്പെടുവിച്ചു. പക്ഷെ, ഈ തമ്പുരാക്കന്മാരെ കുടുംബദ്രോഹികളുടേയും രാജദ്രോഹികളുടേയും നിലയിൽ രാജ്യഭ്രഷ്ടന്മാരാക്കിയിരുന്നതിനാൽ, മൂന്നാമത്തെ തമ്പുരാനെ രാജാവായി വാഴിക്കേണമെന്നു തീർച്ചയാക്കി. ശത്രുപക്ഷം ചേർന്ന തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ കൂറുകാരായി അനേകം നമ്പൂരിമാരും നായന്മാരും നാട്ടിലുണ്ടായിരുന്നു. ഉണ്ണിരാമകോയിൽ തമ്പുരാന്റെ കക്ഷികളും ഒട്ടം കുറവായിരുന്നില്ല. ഈ വാദത്തെ കുറിച്ചു രാജകുടുംബത്തിൽ തന്നെ രണ്ടു കക്ഷികളു

ണ്ടായി. നന്മൂരിമർക്കും മറ്റും മാമൂൽ വിടുന്ന കാൽ തീ
രെ സമ്മതമില്ലാത്തതായിരുന്നു. വളരെ പുരാതനമായി
നടന്നുവരുന്നതും ദൈവികശക്തി സങ്കല്പിച്ചു പോരുന്നതു
മായ ഒരു സംഗതിയിൽ ലൗകികമായ ന്യായങ്ങളും യു
ക്തികളും മോഹങ്ങളും എത്രതന്നെ പ്രബലമായിരുന്നാലും,
പുതുതായി എന്തെങ്കിലും ഒരു മാറ്റം വരുത്തുന്നകാൽ
ത്തിൽ മനുഷ്യർ ബലമായ സംശയങ്ങൾ ജനിക്കുന്നതു
സ്വാഭാവികമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഉണ്ണിരാമകോയിൽ
തമ്പുരാനും ഈ കാൽത്തിൽ ധൈര്യം മതിയായിരുന്നില്ല.

തമ്പുരാന്റെ സംശയനിവൃത്തി വരുത്തുന്നതിനായി
പോത്തുഗീസ്സുഗവണ്ണരോട് ആലോചിക്കേണമെന്നു തീർച്ച
യാക്കി. ഈ അവസരത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ പോത്തുഗീസ്സു
വൈസറായി എന്ന സ്ഥാനത്തോടുകൂടി ആർഗുമേയിഡ്
സൈന്യസമേതം കൊച്ചിയിൽ എത്തിയിരുന്നു. ആർഗു
മേയിഡ പോത്തുഗളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന സമയം മാനു
വൽ മഹാരാജാവ് ഉണ്ണിരാമവർമ്മ കോയിൽതമ്പുരാനു ധ
രിക്കുവാനായി രത്നചചിതമായ ഒരു കിരീടം അദ്ദേഹത്തെ
ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു. ആർഗുമേയിഡ ഈ വർത്തമാനം
കേട്ടപ്പോൾ, തമ്പുരാന്റെ സംശയങ്ങൾ അനാവശ്യമാ
ണെന്നും ലൗകികമായൊ പാരത്രികമായൊ യാതൊരു
ദോഷവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നും പറഞ്ഞു തമ്പുരാനെ ധൈ
ര്യപ്പെടുത്തി. എന്നു തന്നെയല്ല, “ഈ കാലത്തു ‘കൈമി
ടക്കുള്ളവനാണ് കാൽക്കാരൻ’ എന്നും പറഞ്ഞു” വൈസ
റായി കാലതാമസംകൂടാതെ ഉണ്ണിരാമകോയിൽ തമ്പുരാ
നെ പുതിയ കിരീടം ധരിപ്പിച്ചു കൊച്ചിരാജാവായി വാ

ഴിക്കുകയും ചെയ്തു. തമ്പുരാന്റെ പട്ടാഭിഷേകം വളരെ
ഘോഷമായി നടത്തി. പണ്ടു പോതുഗീസ്സുകാരെ രക്ഷിക്കു
വാൻവേണ്ടി നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ തിപ്പെട്ട മൂന്നു തമ്പുരാ
ക്കന്മാരുടെ സ്റ്റാരകമായും പോതുഗീസ്സുകാർക്കു കോട്ടകെട്ടു
വാൻ കൊടുത്ത ഭൂമിയുടെ ജന്മഭോഗമായും ആണ്ടിനാൽ
അഞ്ഞൂറു ക്രൂസേഡൊ തമ്പുരാനു തിരുമുൽക്കാഴ്ച വെക്കു
മെന്നും തമ്പുരാൻ പോതുഗീസ്സുരാജാവിന്റെ കീഴിൽ രാ
ജ്യം ഭരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും അന്യോന്യം നിശ്ചയങ്ങൾ
ചെയ്തു.

ശത്രുപക്ഷം ചേർന്ന തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ അവകാശം
സമ്മതിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പാങ്കികൾക്കു വളരെ ദോഷമുണ്ടാ
യിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ആ തമ്പുരാക്കന്മാർ സാ
മൂതിരിയുടെ അധീനത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന കാലത്തു കൊച്ചി
യും കോഴിക്കോടും ഒന്നിച്ചുനിന്നു പാങ്കികളെ മലയാളക്ക
രയിൽനിന്ന് ഓടിക്കുവാൻ നിശ്ചയമായും ശ്രമിക്കാതിരി
ക്കില്ല. ഇവരെ സഹായിക്കുന്നതിന്നു വേദായം പല രാ
ജാക്കന്മാരും ഉണ്ടാവും. ഈ വാസ്തവമെല്ലാം ആൾമേയി
ഡക്കു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായിരുന്നതിനാലാണ് തങ്ങളു
ടെ ബന്ധുപായ തമ്പുരാനെ തന്നെ രാജാവായി വാഴിക്കേ
ണമെന്ന് അദ്ദേഹം തീർച്ചയാക്കിയത്. ഭ്രഷ്ടന്മാരാക്കപ്പെ
ട്ട തമ്പുരാക്കന്മാർ ധ്രാവാകൊണ്ടു കാര്യം സാധിക്കുന്നത
ല്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, ബലംകൊണ്ടു സാധിക്കുവാൻ ശ്രമി
ച്ചു. പട്ടാഭിഷേകം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ രണ്ടുഭാഗക്കാരും ത
മ്മിൽ ഒരു യുദ്ധമുണ്ടായി. ആ യുദ്ധത്തിൽ കൊച്ചിരാ
ജാവു ജയിക്കുകയും മറ്റൊരു തമ്പുരാക്കന്മാർ ആശാഭോഗത്തോ
ടുകൂടി കോഴിക്കോട്ടയ്ക്കു മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ നാലു

കൊല്ലത്തും ഈ തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ ഉപദ്രവം കൂടാതെ വലിയ തമ്പുരാൻ രാജ്യഭാരം സൈപരമായി ചെയ്തു. കൊല്ലത്തും ഉൽക്കഷ്ടിപ്പിനിടയിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത് ഈ തമ്പുരാന്റെ കാലത്താകുന്നു.

കൊല്ലവർഷം 685-ാമാണ്ടിൽ, മുമ്പു പെരിമ്പടപ്പുറ്റിൽ സ്ഥാനാപ്രവേശിച്ച ഉണ്ണിരാമവർമ്മകോയിൽത്തമ്പുരാൻ തീപ്പെട്ട. ന്യായപ്രകാരം രാജ്യം വാഴുന്ന ഉണ്ണിരാമകോയിൽത്തമ്പുരാൻ അനന്തരവനെ രാജ്യഭാരം ഏല്പിച്ചു പെരിമ്പടപ്പുറ്റിൽ സ്ഥാനത്തു പ്രവേശിക്കേണ്ടതായി വന്നു. ഈ സാഹസികച്ചെല്ലാം കേട്ടു ബഹിഷ്കൃതനായ തമ്പുരാക്കന്മാർ വിണ്ടു അവരുടെ അവകാശം പുലർത്തുവാനായി സമൃതിരിയുടെ സഹായബലത്തോടുകൂടി വൈറ്റിൽവന്നു; അവർ വലിയതമ്പുരാന്റെ അടുക്കലേക്ക് കരളുതനെ അയച്ചു. അമ്മയെത്തല്പിച്ചാലും രണ്ടുപക്ഷക്കാരുണ്ടാവുന്നതു സാധാരണയല്ലേ! ഈ കാര്യത്തിലും ചെന്നെയും രണ്ടു കക്ഷക്കാർ ഉണ്ടായി. കോവിലകത്തെ തമ്പുരാട്ടിമാർപോലും മമുലനും സരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കേണമെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചു. ബ്രഹ്മണരും ചില പ്രഭുക്കന്മാരും തമ്പുരാന്റെ അഭിപ്രായത്തിന്നു വിരോധികളായിരുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ തമ്പുരാൻ പോർട്ടുഗീസുകരോടുകൂടി വേണ്ടുന്നത്ര ലോധനകച്ചേറ്റം നടത്തി. രാജ്യം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ വാടല്ലെന്ന് അവർ ഓലമായി സിദ്ധാന്തിച്ചു. അതുപോലെതന്നെ മുളത്തുക്കുത്തിയിലെ പ്രഭുവും തമ്പുരാനെ ധൈര്യപ്പെടുത്തി, രാജ്യം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കരുതെന്നു പറഞ്ഞു.

ഈ അവസരത്താൽ സമൃതിരിപ്പാട്ടു പോർട്ടുഗീസുക

കാരുടെ നേരെയുള്ള പരിഭവം വിളവാൻ പല പണികളും നോക്കിയിരുന്നത് ഒന്നും ഫലിച്ചില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, നിരാശയോടുകൂടി ബഹിഷ്കൃതനായ തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ അവകാശം സ്ഥാപിക്കാനെന്ന നാട്യത്തിൽ കൊച്ചിരാജാവിനോടു യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. പക്ഷെ, ഈ യുദ്ധത്തിലും സാമൂതിരി തോറ്റതേയുള്ളൂ. രാജ്യഭ്രഷ്ടരായ തമ്പുരാക്കന്മാർ സാമൂതിരിയോടൊന്നിച്ചു മടങ്ങി കോഴിക്കോടു താമസിച്ചു കാലം കഴിച്ചു. ഇങ്ങിനെ കൊച്ചിരാജ്യവാഴ്ചയിൽ സാരമായ ഒരു മാറ്റം വന്നു.

൧൭. പരിശുദ്ധശില.

ഏകദേശം കൊല്ലപക്ഷം 635-ാമാണ്ടിനു ശേഷം പോർത്തുഗീസ്സുകാരും കൊച്ചിരാജാവും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന മമതയ്ക്ക് അപ്പാലമായി കാവു സംഭവിച്ചു തുടങ്ങി. ഈ പഴയ ബന്ധുക്കൾ തമ്മിൽ ഇങ്ങിനെ സ്വരച്ചേർച്ച ഇല്ലാതാകുവാൻ കാരണമായ മുഖ്യസാഗതി രണ്ടു കൂട്ടരുടേയും സ്വാതന്ത്ര്യലോഭനായാകുന്നു. കൊല്ലപക്ഷം 684-ാമാണ്ടു തുലാമാസത്തിൽ ആർക്കിക്കുട് വൈസായിസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചു. പുതിയ വൈസായി രാജ്യഭരണകാര്യത്തിൽ ചില പുതിയ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തുവാൻ തീർച്ചയാക്കി. പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ ഒന്ന്, ഇന്ത്യയിൽ പോർത്തുഗീസ്സുകാരുടെ തലസ്ഥാനം ഗോവാ നഗരമായിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു; മറ്റൊന്നും, മലയാളരാജ്യങ്ങളിൽ വെച്ചു കച്ചവ

ഭാഗ്യശ്രുതിന്നു വേണ്ടുന്ന ചരക്കുകൾ ധാരാളം കിട്ടുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ കൊച്ചിയും കോഴിക്കോട്ടുമായിരുന്നതിനാൽ, സാമൂതിരിയുമായി നിലനില്ക്കുന്ന ഒരു സന്ധിപരമാർ ഉപയോക്താക്കളായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു പരിഷ്കാരങ്ങളും കൊച്ചിയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു തടസ്സമായിരുന്നതുകൊണ്ട് തന്മൂലം വൈസറായിരുന്ന ആലോചനകൾ രസിച്ചില്ല; എന്നു മാത്രമല്ല, അയാളുടെ ശ്രമങ്ങൾ, ഫലിക്കാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടുന്ന പല 'പൊടിക്കൈകളും' തന്മൂലം പ്രയോഗിക്കേണ്ടതായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ, ആ വക സൂത്രങ്ങളൊന്നും ഫലിച്ചില്ല.

കൊല്ലവർഷം 695 മാണ്ടിൽ ആൽബർട്ട് മരിച്ചു. പിന്നാൽ വൈസറായിരുന്ന തന്മൂലം തമ്മിൽ മമത കാണുന്നതൊന്നു കഴിഞ്ഞു. പോർത്തുഗീസുകാരും സാമൂതിരിയും തമ്മിലുള്ള ലൗകികത്തിന് അല്ലാ ഒരു മാറ്റം വരുത്തണമെന്നു കൊച്ചിരാജാവു തീർച്ചയാക്കി. കൊല്ലവർഷം 696-മാണ്ടിൽ കൊച്ചിരാജാവു സാമൂതിരിയോടു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ കരുതി. പോർത്തുഗീസുകാരോടു സഹായവും ആവശ്യപ്പെട്ടു. പോർത്തുഗീസുകാർതന്നെ സഹായിച്ചാൽ, അവരും സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ തെറ്റാതിരിക്കില്ലെന്നായിരുന്നു തന്മൂലം വിചാരം. പോർത്തുഗീസുകാർ തന്മൂലം സഹായത്തിന്നു നാല്പതു വെള്ളക്കാരെ അയച്ചു കൊടുത്തു. തന്മൂലം അവർതന്നെയും നായന്മാരെയും ശേഖരിച്ചു. ഈ യുദ്ധത്തിന്നു പ്രത്യേകം പാഞ്ഞു കാരണം അന്നത്തെ നാട്ടാചാരങ്ങൾക്കു വിപരീതമായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. പണ്ടു കടവത്തുപടയിൽ വെച്ചു മരുമഹൻ

തമ്പുരാനും വേറെ രണ്ടു ചെറിയ തമ്പുരാക്കന്മാരും വെട്ടി
തീപ്പെടുക നിമിത്തം ന്യായപ്രകാരം നെടുവിരുപ്പു സ്വരൂ
പത്തിലേ രണ്ടു രാജകുമാരന്മാരെ എങ്കിലും കൊന്നു പക
വീളേണ്ടതു പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിന്റെ കടമയായിര
ന്നു. ആ പക വീഴുവാനെന്ന നാട്ടുത്തിചാണ് ഈ യുദ്ധം
ആരംഭിച്ചത്. പക്ഷെ, ഈ യുദ്ധംകൊണ്ടു വലിയ ഫല
മൊന്നും ഉണ്ടാകാതെ കൊച്ചിരാജാവു തന്നെ ഒടുക്കം
പിൻവാങ്ങി.

ഇതിനിടയ്ക്കു ജന്മദാസന്മാരായ പോത്തുഗീസ്സുകാർ
ലോഭം മൂലം അനീതികൾ ധാരാളം ചെയ്തു തുടങ്ങി. ബ
സുക്കളും ശരൂക്കളും ഒരുപോലെ അവരെ ചെറുത്തു സാ
മൂതിരിക്കും മറ്റും ഇവരെ എതുവിധമെങ്കിലും നാട്ടിൽനിന്നു
പുറത്താട്ടിക്കളയേണമെന്നു വിചാരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു.
പോത്തുഗീസ്സുകാർ ഗോവയിൽ യുദ്ധം നടത്തിക്കൊണ്ടിരി
ക്കുന്ന തരംനോക്കി, കാംബയിലെ രാജാവിന്റെ ഉപദേശ
പ്രകാരം, സാമൂതിരി ഒരു വലിയ സൈന്യം ശേഖരിച്ചു
കൊച്ചിരാജാവിനോടു യുദ്ധത്തിന്നു പുറപ്പെട്ടു; ധൈര്യത്തിൽ
വന്നു ചാർച്ചയമടിച്ചു. കൊച്ചിരാജാവ് ഏകദേശം ഇരുപ
തിനായിരം ഭടന്മാരോടുകൂടി പോത്തുഗീസ്സുകാരുടെ സഹാ
യത്തിന്നു ചെന്നു. മഴക്കാലം മുഴുവൻ സാമൂതിരിയെ കട
വുകടക്കാനയയ്ക്കാതെ തടുത്തുനിർത്തി. കുന്നി മറ്റൊന്നു-
ഗോവയിൽനിന്നു സൈന്യം കൊച്ചിയിൽ വന്നെത്തി. ഉ
ടനെ തന്നെ പോർട്ടുക്കളിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടിരുന്ന സൈ
ന്യവും വന്നുചേർന്നു. ഇതെല്ലാം കണ്ട് ഇനി കോളപ്പെ
ന്നു കരുതി സാമൂതിരി പിന്നാക്കം തന്നെ പോയി.

സാമൂതിരിയുടെ അത്യാഗ്രഹം കേരള ചക്രവർത്തിയെ
യി വാഴേണമെന്നായിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം 678-ാമുണ്ടിൽ
കൊച്ചിനഗരം കൈവശപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ, അവിടെ
കോവിലകത്തു സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഒരു പരിശുദ്ധശില സാമൂ-
തിരി എടുത്ത് ഇടുപ്പള്ളിയിൽ കൊണ്ടുപോയി സൂക്ഷിച്ചി-
ട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഏകദേശം മൂവാറ്റിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മ-
ുമ്പു കേരളം വാണിരുന്ന കാരോ രാജാക്കന്മാരുടെയും പേരു-
വാവരം ഈ ശിലയിൽ കൊത്തിയിരുന്നുവത്രെ. സാ-
മൂതിരി തനിക്കു മുമ്പാകെ ചക്രവർത്തിസ്ഥാനം സിദ്ധിക്കു-
വാൻവേണ്ടി ഈ ശില ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്നും അ-
തിനായി ചില വൈദികകർമ്മങ്ങൾ നടത്തണമെന്നും
തീർച്ചയാക്കി. ആധ്യത്വം വഹിക്കുന്നതായ ഇടുപ്പള്ളിത്തമ്പുരാൻ
മുഖാന്തരം ആ വക സർക്കർക്കും നടത്തുവാൻ വേണ്ടു-
ന്ന കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഈ വർത്തമാനങ്ങളെല്ലാം
കൊച്ചിരാജാവു കേട്ടു; സാമൂതിരിയുടെ ഉദ്ദേശം സാധിപ്പി-
ക്കുവാൻ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. ഉടനെ ഒരു സൈന്യത്തോടു-
കൂടി ഇടുപ്പള്ളിയിലേക്കു കടന്നു യുദ്ധം ചെയ്ത് ആ പരിശു-
ദ്ധശില തിരിയെ കൊണ്ടുപോന്നു. ഇങ്ങിനെ അടിക്കടി
തന്റെ ഉദ്യമങ്ങൾക്കു വിപ്ലവം നേരിടുന്നതു കണ്ടു സാമൂതി-
രിക്കു ദേഷ്യവും വ്യസനവും സഹിക്കാൻ വാരിയാതായി;
കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ശക്തിയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാൻ എ-
ന്തൊരു മാർഗ്ഗമുള്ളൂ എന്നായി ഉറണിലും ഉറക്കത്തിലും വി-
ചാരം. കൊച്ചിരാജാവിന്റെ വിരോധികളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു
വല്ല ലഹളയും ഉണ്ടാക്കി ഉദ്ദേശം സാധിക്കേണമെന്നു സാ-
മൂതിരിപ്പാടു ദീഗ്ഗലാലോചന ചെയ്തു നിശ്ചയിച്ചു.

പ്ര. സമാധാനക്കേടി.

ഉദ്ദേശം കൊല്ല പഞ്ച് 718-ാമാണ്ടിൽ രാമവർമ്മ ക
മാരാജാവ്, അല്ലെങ്കിൽ ഉണ്ണിരാമകോയിൽ തമ്പുരാൻ
തിപ്പെട്ടു. ഈ തമ്പുരാന്റെ കാലത്താണ് കൊച്ചിരാജ്യ
ത്തിന്നു പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചത്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അ
നുഗാമി വാരകേരളവർമ്മ മഹാരാജാവായിരുന്നു.

സാമൂതിരിയുടെ ശ്രമങ്ങൾ ഒന്നും ഫലിക്കുന്നില്ല.
പോർത്തുഗീസുകാരുടെ സഹായംകൊണ്ടു കൊച്ചിരാജാവു
സാമൂതിരിയുടെ തുച്ഛനായിത്തീർന്നു. കൊച്ചിരാജാവിന്റെ
സഹായംകൊണ്ടു പോർത്തുഗീസുകാർ നാട്ടിലെ ചരക്കുകൾ
മുഴുവൻ വിലയ്ക്കു വാങ്ങുന്നു. അതുകൊണ്ടു സാമന്തരാജാ
ക്കന്മാർക്കും കൊച്ചിരാജാവിനും വളരെ ആദായവും ഉണ്ടാ
കുന്നുണ്ട്.* ഇതെല്ലാം സാമൂതിരിയെ സഹിക്കാൻ വഹി
യാത്ത സങ്കടമായിത്തീർന്നു. കൊച്ചിരാജാവിനെ കീഴട
ക്കിയാൽ പോർത്തുഗീസുകാർ പുറത്തുപോകും; പോർത്തുഗി
സുകാരെ കാടിച്ചാൽ കൊച്ചിരാജാവിന്നു കീഴടക്കാം. ഇ
തിന് എന്താണ് ഒരു വഴി എന്നായിരുന്നു സാമൂതിരിക്ക്
ഉറണിലും ഉറക്കത്തിലും വിചാരം. ഉദ്ദേശം കൊല്ല പ
ഞ്ച് 725-ാമാണ്ടിൽ സാമൂതിരി വടക്കുംകൂറു രാജാവിനെ

---

* പ്രത്യേകിച്ച് ഈ ചരക്കുകളോടുള്ള വ്യാപാരം നിമിത്തം
കൊല്ലത്തൽ ചുങ്കം ഒരു ഇനത്തിൽ നിന്നു തന്നെ 60,000 പെർദാൻ
കിട്ടിവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സാമൂതിരിയെ ചുങ്കത്തിൽനിന്നു യാതൊരു
ആദായവും കൊള്ളാമായി കിട്ടിയിരുന്നില്ല.

സപാധീനം വെച്ചുകൊണ്ടു കൊച്ചിരാജാവിനോടു യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു.

തല്ക്കാലം ഇങ്ങിനെ ഒരു യുദ്ധം ആരംഭിച്ചത് അന്നു വാഗ്ദാനമായിരുന്നു. വടക്കുംകൂറ്, അല്ലെങ്കിൽ വടുതലരാജാവിന്റെ നാട്ടിൽ കുരുമുളകു വളരെ അധികം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട്. ആ രാജ്യം സാമൂതിരിക്ക് അധീനപ്പെടുന്നതു പോർത്തുഗീസ്സുകാർക്കു സമ്മതമുള്ള കാര്യമായിരുന്നില്ല. കൊച്ചിയിലെ പ്രഭുക്കന്മാരിൽ അധികഭാഗവും തമ്പുരാൻ മായി യോജിപ്പില്ലാതെയാണ് കഴിഞ്ഞുവന്നിരുന്നത്. തമ്പുരാനും ഇവരും തമ്മിൽ പലപ്പോഴും വഴക്കുകൾ ഉണ്ടാവുകയും ആ അവസരങ്ങളിലൊക്കെ പോർത്തുഗീസ്സുകാർ ഇവർക്കു പ്രതികൂലമായി തമ്പുരാനെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു പോർത്തുഗീസ്സുകാർ പ്രഭുക്കന്മാർക്കു പൊതുവേ പ്രത്യാകം ഒരു ശത്രുക്കളായിത്തീർന്നു. തന്നിമിത്തം സാമൂതിരി കൊച്ചിരാജാവിനോടു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ പറ്റപ്പെടുന്ന പക്ഷം കൊച്ചിയിലെ പ്രഭുക്കന്മാർ അദ്ദേഹത്തോടു മേൽ തമ്പുരാനെ ദ്രോഹികുവൻ സന്നദ്ധരായിരുന്നു.

കൊച്ചിരാജാവിനു യുദ്ധം കൂടാതെ കഴിക്കണമെന്നായിരുന്നു മോഹം. വടക്കുംകൂറും കൊച്ചിയും തമ്മിലുള്ള പാടങ്ങൾ ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥൻ മുഖേന തീർച്ചപ്പെടുത്തണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. പാദം കേൾക്കുവാനായി അന്നത്തെ കൊച്ചിയിലെ പോർത്തുഗീസ്സുകുപ്പിത്താനായ ഡിസിൾവായെ നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷെ കുപ്പിത്താന്റെ ദുസ്സാമത്വത്താലോ, അതിസാമത്വത്താലോ വടക്കുംകൂർ രാജാവിനെ മു

ഷിപ്പിച്ചു. അന്നു വർഷക്കാലമായിരുന്നതിനാൽ, ഇ
തഭാഗക്കാരും തർക്കാലം ക്ഷമിക്കുകയും മഴ കഴിഞ്ഞ ഉട
നെ പടയ്ക്കു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കൊച്ചിരാജാവും
സൈന്യവും അറുനൂറു പോത്തു ഗിസ്സു കാരോടുകൂടി വടുതല
യ്ക്കു കടന്നു. ഇതഭാഗക്കാരും തമ്മിൽ അതിഭയങ്കരമായ ക
രു യുദ്ധമുണ്ടായി. വടുതല രാജാവു യുദ്ധത്തിൽ മുറിവേ
റു മരിച്ചു. ശേഷിച്ച സൈന്യം നാലു പാടും ഓടി. പോ
ത്തുഗിസ്സുകാർ രാജാവിന്റെ കോവിലകം ചുട്ടു ഭസ്മമാക്കി;
രാജാവിന്റെ ഭാര്യയെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോയി. പോത്തു
ഗിസ്സുകാരുടെ ഈ അനിതി നാട്ടുകാർ ഭട്ടം രസിച്ച്, പ്ല
യുദ്ധത്തിൽ തോറോടിയ ഭടന്മാർ എല്ലാവരും ഒത്തു ചുടി
പോത്തുഗിസ്സുകാരുടെ നേരെ ചെന്നു. ശത്രുക്കളുടെ നേ
രെ ഡയയ്ക്കത്തോടെ പോത്തുഗിസ്സുകാർ എതിർത്ത യുദ്ധം
ചെയ്തു എങ്കിലും, ഒടുവിൽ നില്ക്കുകയായില്ലാതെ, പ്രാണന
ക്ഷയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗം നോക്കി പിന്തിരിഞ്ഞോടി. ഉടനെ വ
ടുതലരാജാവിന്റെ ശേഷിച്ച ഭടന്മാരിൽ ഏകദേശം അ
യ്യായിരം നായന്മാർ പകുതി വീഴ്ചവാനായി കൊച്ചിയിലേക്കു
കടന്നു; അവുടെ വളരെ നാശങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തു.

വടുതല രാജാവു മരിച്ചു വർത്തമാനം സാമൂതിരിപ്പാടു
ക്കേട്ടു; ഉടനെ ഒരു ലക്ഷം ഭടന്മാരോടുകൂടി തെക്കോട്ടു പുറ
പ്പെട്ടു. ഇദ്ദേഹത്തിനെ സഹായിക്കുന്നതിനായി പതിനെ
ട്ടു രാജാക്കന്മാരും അവരുടെ കീഴിൽ നാല്പതിനായിരം ഭട
ന്മാരുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇവരെ എതിർക്കാൻ കൊച്ചിരാജാ
വു നാല്പതിനായിരം ഭടന്മാരേയും പോത്തുഗിസ്സു ഗവർ
ണർ ആറായിരം ഭടന്മാരേയും നൂറു കുറ്റപ്പാലുകളും ശേഖരി

മു കരയിലും തുരുത്തിന്മേലുമായി സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യങ്ങളെ കണ്ടാരുമിടവാൻ അന്നു വദിക്കാതെ പോത്തുഗീസ്സു കപ്പിത്താൻ കപ്പലുമായി പുഴ കൂട്ടിൽ കാത്തു നിന്നു. തമ്പുരാൻ പോത്തുഗീസ്സുകാരോടു വടുതലെ തുരുത്തിനു നേരെ ചെന്നു. കൊച്ചിസൈന്യത്തിന്റെ വരവു കണ്ടപ്പോൾ, തുരുത്തിന്മേൽനിന്നു ശത്രുക്കൾ ഒരു വെട്ടുത്ത കൊടി കാണിച്ചു. ശത്രുക്കൾ കീഴടങ്ങാൻ ഒരുക്കമാണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന 'സമാധാന കൊടി'യാണ് അത് എന്നു തമ്പുരാൻ പോത്തുഗീസ്സുകാരോടു വിചാരിച്ചു; യുദ്ധം ആരംഭിക്കാതെ അല്പം ക്ഷമിച്ചു. ഒരു കൊടി കണ്ടതല്ലാതെ, അതിൽനിന്നു ചേറെ ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ശത്രുക്കൾക്കു ചാടി രക്ഷപ്പെടുവാൻ സമയം കിട്ടാനാണ് ഈ സൂത്രം കാണിച്ചത് എന്നു മനസ്സിലായി. പക്ഷെ, അന്നു ശത്രുക്കളെ എതിർക്കാൻ സമയമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ പിറന്നാൾ പട തുടങ്ങുന്ന മെന്നു തീർച്ചയാക്കി. അന്നു രാത്രിയിൽ ചെട്ടെന്നൊരു വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായി. തന്നിമിത്തം ശത്രുക്കൾക്കു രക്ഷപ്പെടുവാനോ കൊച്ചിസൈന്യത്തിന് അചരെ എതിർച്ചാനോ തരമായില്ല. എങ്കിലും പുലർച്ച യായപ്പോൾ തുരുത്തിന്റെ നാലുഭാഗങ്ങളിലും പോത്തുഗീസ്സു പടവുകൾ നിറഞ്ഞു കണ്ടതിനാൽ, ശത്രുക്കൾ കൂട്ടിലിട്ട മെരുവിനെപ്പോലെയാക്കി. രക്ഷപ്പെടുവാൻ ചേറെ മാർഗ്ഗമാണെന്നു ഇല്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, സന്ധിസംസാരിക്കുന്നതിനു താണു രാജാവ് ഒരു ഭൂതനെ തമ്പുരാന്റെ കൈനിലയിലേക്ക് അയച്ചു. ഇതും ദിവസം നീട്ടാനുള്ള ഒരു സൂത്രമായിരിക്കുമെന്നു പോ

തുഗ്ഗീസ്സുകാരും തമ്പുരാനും സംശയിച്ചു. രണ്ടായാലും യുദ്ധം ഉടനെ തുടങ്ങണമെന്നു തീർച്ചയാക്കി. അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ പോതുഗ്ഗീസ്സു വൈസറായിയുടെ ആജ്ഞ പ്രകാരം തല്ക്കാലം യുദ്ധം നിറുത്തിവെക്കേണ്ടിവന്നു. തുടർത്തിനേലുണ്ടായിരുന്ന ശത്രുക്കൾ അവകൾ കൂടാതെ രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

കാര്യം ഇതുകൊണ്ടാണെന്നു കലാശിച്ചില്ല. വടുതല രാജാവും കൊച്ചിരാജാവും തമ്മിലുള്ള ശത്രു മൃതുതകൊണ്ടു വന്നു. വടുതലക്കാരുടെ കരുമനകൾ ദുസ്സഹമായതിനാൽ, ഒടുവിൽ ഉദ്ദേശം കൊല്ലവർഷം 728-ാമാണ്ടിൽ രണ്ടു ഭാഗക്കാരും തമ്മിൽ ഒരു വലിയ യുദ്ധമുണ്ടായി. ഒടുക്കം വടുതല രാജാവു സമാധാനത്തിന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. ഈ അപേക്ഷപ്രകാരം ഒരു സന്ധിയുണ്ടായി, യുദ്ധം കലാശിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും വടക്കുംകൂർ രാജാവു തമ്പുരാന്റെ നേരെ യുണ്ടായിരുന്ന ശത്രുത്വം കൈരട്ടത്തിട്ടു സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു; കൊല്ലവർഷം 736-ാമാണ്ടിൽ ആ രാജാവു പക വീടുന്നതിനായി ഏതാനും ചില 'അമോക്ഷന്മാർ' എന്നു പറഞ്ഞിരുന്ന മാപ്പിളമാരെ അയച്ചു കൊച്ചിരാജാവിനെ കൊല്ലപ്പെടുത്തി.

— — — — —
 മൻ. ഒരു ചേട്ടശാഖം.
 — — — — —

വീരകേരളവർമ്മ മഹാരാജാവിനെ പിന്തുടന്നു രാജ്യം വാണത് ഉണ്ണിഗോദവർമ്മൻ എന്ന തമ്പുരാനാണ്. ഇദ്ദേഹം കൊല്ലവർഷം 740-ാമാണ്ടിൽ സാമൂതിരിയുമായുണ്ടാ

യ ഒരു യുദ്ധത്തിൽ കൊച്ചിയിൽ വെച്ച് തീപ്പെട്ടു. പിന്നെ
ത്തെ വലിയ തമ്പുരാനും ആ കൊല്ലം മകരമാസത്തിൽ
ഉണ്ടായ ഒരു യുദ്ധത്തിൽ വീയ്തസ്വർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചു. ഇദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ അനുഗാമിയായ മഹാരാജാവിന്റെ തിരുനാ
മം ഇന്നതാണെന്ന് അറിയുന്നില്ലെങ്കിലും, ഈ തമ്പുരാൻ
വളരെ ക്ഷമാശീലനും ഈശ്വരഭക്തനുമായിരുന്നു എന്നു
കാണുന്നുണ്ട്. ഈ രാജാവു കശി മുതലായ പുണ്യസ്ഥ
ലങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയും 776-ാമാണ്ടു കന്നിമാസത്തിൽ
തൃലാഭൂരം കഴിക്കുകയും മേടമാസം 21-ാംനു തീപ്പെടുക
യും ചെയ്തു.

ഈ വലിയ തമ്പുരാന്റെ കാലത്തു പോത്തുഗീസ്സു
കാരുടെ പ്രാബല്യം പരമാവധിയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ക
ച്ചവടം കൊണ്ടും കച്ചവടകൊണ്ടും അനവധി ദ്രവ്യം സ
മ്പാദിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, പോത്തുഗീസ്സു
കാർക്കു നീതിയും അനീതിയും തിരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാതാ
യി. ദുരാഗ്രഹം ദിവസംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഉദ്ദേശം
കൊല്ലവർഷം 749-ാമാണ്ടിൽ കൊച്ചിരാജാവിനെ തന്നെ
ദ്രോഹിക്കുവാൻ കരുതി. മലയാളത്തിലെ രാജാക്കന്മാരുടെ
ഇടയിൽ കൊച്ചിരാജാവിനെ പോലെ കച്ചവടകാര്യത്തി
ൽ സ്ഥിരമായ ആദായം കിട്ടിയിരുന്ന മാറ്റു രാജാക്കന്മാർ
ആരും തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ ഒരു വലിയ ആദാ
യം ചുങ്കം എന്ന ഇനത്തിൽ നിന്നായിരുന്നു. പോത്തു
ഗീസ്സുകാർ ഈ ആദായം മുഴുവൻ തട്ടിയെടുക്കേണമെ
ന്നായിരുന്നു വിചാരം. ഒരു വിധത്തിൽ അവർ തമ്പുരാ
നെ സമ്മതിപ്പിച്ചു. പക്ഷെ, നാട്ടുകാർ അതു സമ്മതിച്ചി

ല്ല. എന്നു തന്നെയല്ല, അവർ ഇരുപതിനായിരം ജനങ്ങൾ കന്നിച്ചു പോത്തുഗീസ്സുകാരുടെ നേരെ ലഹളയ്ക്കൊരുങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ പോത്തുഗീസ്സുകാർ തന്നെ, ചുങ്കം തട്ടിപ്പറിക്കാതെ, സമാധാനമാക്കി. ഇങ്ങിനെ അവർ ദ്രവ്യംഗ്രഹം കൊണ്ടു രാജാവിനേയും നാട്ടുകാരേയും വെറുപ്പിച്ചു.

ഗോവ, കണ്ണൂർ, കോഴിക്കോട്, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കൊല്ലം എന്നീ തുറമുഖപട്ടണങ്ങളിൽ കോട്ടകൾ കെട്ടി ഉറപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ദ്രവ്യംകൊണ്ടും ബലംകൊണ്ടും പാക്കികൾ മലയാളത്തിൽ മേലധികാരികളായിത്തീർന്നു. അവരുടെ പിന്നത്തെ ശ്രമം മതപ്രവർത്തനമായിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം 765-ാമാണ്ടിൽ ഡാം അലക്സിസ് മെനേസസ്സ് എന്ന ഗോവയിലെ ആർച്ചുബിഷോപ്പ് ക്രിസ്തീയമത പ്രചാരത്തിന്നു പരിശ്രമം തുടങ്ങി. കൊച്ചിയിലെ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ അന്നു നാട്ടുകാരനായ ഒരു ആർച്ചുഡിക്കന്റെ കീഴിലായിരുന്നു. ഇവരെ മുഴുവൻ പോപ്പിന്റെ കീഴിലാക്കുവാനാണ് മെനേസസ്സ് ശ്രമിച്ചത്. ആർച്ചുബിഷോപ്പിന്റെ ഉദ്ദേശം സാധിപ്പിച്ചു കൊടുക്കേണമെന്നും അതിന്നു തമ്പുരാൻ നിർബ്ബന്ധമായ കല്പനകൾ കൊടുക്കേണമെന്നും സിദ്ധാന്തിച്ചു. തമ്പുരാന്റെ പ്രജകളായ സുറിയാനികൾ വളരെ രാജഭക്തന്മാരും ശാന്തശീലന്മാരുമായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ മനസ്സിന്നും മതത്തിന്നും വിരോധമായ ഒരു കാര്യം ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു സമ്മതമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മുളത്തുരുത്തി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ആർച്ചുബിഷോപ്പിന്റെ സൂത്രങ്ങളൊന്നും ഫലിച്ചില്ലെന്നു

മാറ്റമല്ല, അവിടത്തെ സുറിയാനികൾ അദ്ദേഹത്തെ കളിയാക്കുകയും കൂടെ ചെയ്തു. കൊച്ചിരാജ്യത്തു സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആരംഭം ക്രിസ്തുപഞ്ചം 52-ാമാണ്ടിൽ സെന്തോമാസ് കൊടുങ്ങല്ലൂർ വന്നതു മുതൽക്കാണ്. അതിനുശേഷം സിറിയായിൽ നിന്ന് ഓരോരികളായി അനേകം ക്രിസ്ത്യാനികൾ വരുകയും നട്ടുക്രിസ്ത്യാനികൾ തന്നിമിത്തം വലിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവർ പാത്രീയാക്കിന്റെ കീഴിലുള്ളവരായിരുന്നതിനാൽ പോപ്പിന്റെ അധികാരത്തിന് അധീനപ്പെടുവാൻ വളരെ വിമുഖന്മാരായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ആർച്ചുബിഷോപ്പിന്റെ ആഗ്രഹം മുഴുവൻ സാധിക്കാഞ്ഞത്. എന്നാൽ, ബിഷോപ്പിന്റെ ആശാഭംഗത്തിനു കാരണം തന്വരാൻ സുറിയാനികളുടെ നേരെ പ്രത്യേകം കാണിച്ചിരുന്ന പക്ഷപാതമാണെന്ന് അദ്ദേഹം തീർച്ചയാക്കി. ഇതു തിമിത്തം തന്വരാനോടു രസമില്ലാതായി.

ആർച്ചുബിഷോപ്പിന്റെ അത്യാഗ്രഹം തന്വരാനെ തന്നെ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയാക്കേണമെന്നായിരുന്നു. ഈ ആഗ്രഹം നിവൃത്തിയായി ബിഷോപ്പു പടിച്ച പണി പതിന്നേട്ടാം നോക്കി. തന്വരാൻ 'അവിശ്വാസി'യാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു മോക്ഷം സിദ്ധിക്കുന്നതല്ലെന്നും മറ്റും ആക്ഷേപമായി ആർച്ചുബിഷോപ്പു പറഞ്ഞു. അതിനെല്ലാം ക്ഷമാശീലനാ വിവേകിയുമായ തന്വരാൻ സൗമ്യമായ സമാധാനങ്ങളേ പറഞ്ഞുള്ളൂ. തന്വരാന്റെ ശാന്തതയും ദ്രവ്യനിശ്ചയവും കണ്ടിട്ട് ആർച്ചുബിഷോപ്പിനു സങ്കടവും ദേ-

ഷവും സഹിക്കു വഹിയാതെ “തന്മൂരാൻ ഒട്ടവിചത്തെ
വിധി ദിവസം ദണ്ഡശിക്ഷയിൽ അകപ്പെടും” എന്നു ശ
പിച്ചു. ഇതിനു സമാധാനമായി തന്മൂരാൻ, “ആട്ടെ, ആ
സംഗതിയെ പറ്റി നമുക്ക് അന്ന് അവിടെ വെച്ചു സം
സാരിക്കാം” എന്നു മാത്രം മറുപടി പറഞ്ഞ് ഏഴുനൂറ്റുക
യും ചെയ്തു.

മതവിഷയത്തിൽ അതിരുകവിഞ്ഞ പ്രതിപത്തി
പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത് ഒരു കാലത്തും ഒരു രാജ്യക്കാരും ഗുണ
കരമായിട്ടില്ല. പോതുഗീസ്സുകാരുടെ മതപ്രതിപത്തിയും
അവരുടെ അധഃപതനത്തിനു കാരണമായിത്തീർന്നു. മല
യാളത്തിൽ അവരുടെ ഉററ ബന്ധു കൊച്ചിരാജാവു മാത്ര
മായിരുന്നു. കൊച്ചി രാജാവിന്റെ അപ്രീതിക്കു പാത്രമാ
യാൽ, മലയാളക്കരയിൽനിന്നു പറങ്കികൾ കെട്ടുകെട്ടേ
വേണ്ടു എന്ന് അവർക്കും അറിയാമായിരുന്നെങ്കിലും, അഹ
ങ്കാരംകൊണ്ട് അവിവേകികളായിത്തീർന്നു രാജകുടുംബ
ത്തെ സംബന്ധിച്ച ദത്തുകാര്യങ്ങളിലും മറ്റും പ്രവേശിച്ചു.
രാജാവിന്റെ അപ്രീതിയും സമ്പാദിച്ചു.

—:0:—

൨൦ പറങ്കിയുടെ പോക്കും ലത്തയുടെ വരവും

— — —

ഏകദേശം ഒരു ശതാബ്ദത്തോളം കാലം രാജ്യം വര
ന്ന ഇളയതാവഴിയിൽ ഒരു രമ്പുരാട്ടി മാത്രം ശേഷിച്ചു.

പാശത്തിൽ പുരുഷന്മാരില്ലാതായി. * ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പള്ളുരുത്തി താവഴിയിൽ നിന്നും മൂത്ത താവഴിയിൽനിന്നും ചാഴൂർ താവഴിയിൽ നിന്നും വെട്ടത്തു നിന്നും രാജാക്കന്മാരെ ദത്തെടുത്തു. ഇങ്ങിനെ ദത്തുപുകിയ രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ ഹിദ്രം തുടങ്ങി. പാറങ്കികൾ പള്ളുരുത്തി താവഴിക്കു സഹായമായി നിന്നു. മൂത്ത താവഴിയിലെ തമ്പുരാന്റെ അവകാശങ്ങളെ നിഷേധിച്ചു. പള്ളുരുത്തി താവഴിയിലെ ഒരു തമ്പുരാനെ 821-ാമാണ്ടു കർക്കമാസത്തിൽ രാജാവാക്കി വാഴിച്ചു. അപ്പോൾ മൂത്ത താവഴിയിലെ തമ്പുരാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജന്മാരോടുകൂടി വടക്കോട്ടു മറ്റി താമസിച്ചു. പള്ളുരുത്തി താവഴിയിലെ തമ്പുരാന്റെ കാലശേഷം 825-ാമാണ്ടിൽ ചാഴൂർ താവഴിയിലെ തമ്പുരാൻ മഹാരാജാവായി. ഇദ്ദേഹം 831-ാമാണ്ടിൽ തീപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ മൂത്ത താവഴിയിലേയും ചാഴൂർ താവഴിയിലേയും തമ്പുരാക്കന്മാരെ വാഴിക്കാതെ, പാറങ്കികൾക്കു പ്രതിപത്തിയുണ്ടായിരുന്ന വെട്ടത്തു താവഴിയിലെ തമ്പുരാനെ രാജാവാക്കി വാഴിച്ചു. അതുകൊണ്ടു മൂത്തതാവഴിയിലേയും ചാഴൂർ താവഴിലേയും തമ്പുരാക്കന്മാർ വാഴുന്ന താവഴിയോടു വിരോധികളായിത്തീർന്നു. നാട്ടിലെ നായന്മാരും വളരെ പ്രഭുക്കന്മാരും പാറങ്കികളും വെട്ടത്തു രാജാക്കന്മാരുടെ അനുകൂലികളായിരുന്നതുകൊണ്ടു മാറുള്ളവർക്കു രാജ്യം കൈവശപ്പെ

---

* കെല്ലവഷം 776-ാമാണ്ടിൽ തീപ്പെട്ട തമ്പുരാനു മുമ്പും പിമ്പുമായി ആകെ നാലു രാജാക്കന്മാർ രാജ്യം ഭരിച്ചു. ഒടുവിലത്തെ ശോഭവർമ്മ മഹാരാജാവ് കെല്ലം 821-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികം 4-ാം തീപ്പെട്ടതിന്നു ശേഷമാണു് ദത്തെടുക്കേണ്ടി വന്നതു്.

ടുത്തുവാൻ മാത്രം ബലമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ രാജാക്കന്മാർ സാമൂതിരിയുടെ സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടു. സാമൂതിരിയാകട്ടെ, സദാസമയവും കൊച്ചി രാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്താൻ തരുന്നോക്കിക്കൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ ഇരുന്നിരുന്നതാണ്? സാമൂതിരി തന്മൂലം തന്നെ സഹായിക്കാമെന്നും യുദ്ധച്ചിലവു വക സംഖ്യ കൊടുത്തു തീർക്കുന്നതുവരെ യുദ്ധത്തിൽ കൈവശം വന്ന രാജ്യങ്ങൾ സാമൂതിരിയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുക്കാമെന്നും സമ്മതിച്ച് ഒരു വരാറ് ചെയ്തു. ഈ വരാറു കഴിഞ്ഞു ഉടനെ വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലെ പ്രഭുക്കന്മാരും പ്രജകളും സാമൂതിരിയെ അവരുടെ രാജാവിന്റെ രക്ഷാധികാരിയായി സ്വീകരിച്ചു.

ന്യായപ്രകാരം വാസ്തവത്തിൽ രാജാവകാശിയായ വീരകേശഭട്ടാര്യൻ, സാമൂതിരിപ്പാടുമായി വരാറു ചെയ്തതിനു ശേഷം, കൊളമ്പിലേക്കു എഴുന്നള്ളി, അവിടത്തെ ലന്ത ഗവർണ്ണർ ജനറലിന്റെ കണ്ടു സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ലന്തക്കാർ തന്മൂലം സഹായിക്കാമെന്നും സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ രണ്ടു പ്രബലന്മാരായ ബന്ധുക്കളോടു കൂടി വീരകേശഭട്ടാര്യൻ രാജ്യം വീണ്ടെടുക്കുവാൻ തീർച്ചയാക്കി. സാമൂതിരിയും സൈന്യവും കരവഴിക്കു വള്ളിപ്പാത്ത് എത്തേണമെന്നും വടക്കുംകൂടും തെക്കുംകൂടും രാജാക്കന്മാർ അവിടെ സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യത്തോടുകൂടി ചേരേണമെന്നും ഏല്പാട്ടു ചെയ്തു. അപ്പോഴേക്കും ലന്തക്കാരുടെ ഒരു നാവികസൈന്യവും അവിടെ വന്നു ചേരാമെന്നും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

കൊല്ലവർഷം 836-ാമണ്ടു കുംഭമാസത്തിൽ ലന്തക്കാ

രുടെ നാവികസൈന്യം പള്ളിപ്പുറത്തു വന്നു; പോർത്തുഗീസ്സുകാരുടെ കോട്ട കൈവശപ്പെടുത്തി. പിന്നീട് അവിടങ്ങളിൽ യാതൊന്നും ചെയ്യാതെ ലന്തക്കാർ കൊളമ്പിലേക്കു മടങ്ങി. പിന്നത്തെ കൊല്ലം മകരമാസത്തിൽ ലന്തക്കാർ വീണ്ടും വന്നു. ആ മാസം 20-ാംനു പാക്കികളുടെ വക കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോട്ട പിടിച്ചു; തദനന്തരം കൊച്ചിയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. മകരമാസം 27-ാംനു കൊച്ചി കോവിലകത്തു പ്രവേശിച്ചു. ആ യുദ്ധത്തിൽ വെച്ചു ചെട്ടത്തു രാജാക്കന്മാരിൽ മൂന്നുപേർ തീർപ്പു. നാലാമത്തെ ആൾ, ഗോദവമ്മൻ തമ്പുരാൻ എറണാകുളത്തേക്കു മാറിയിരുന്നു. ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവും പാക്കികളും ഗോദവമ്മൻ തമ്പുരാനു സഹായമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനെ പിൻതുടന്ന് എറണാകുളത്തേക്കു പോയില്ല. അതിനു പകരമായി ലന്തക്കാർ പോർത്തുഗീസ്സുകാരുടെ കൊച്ചിക്കോട്ട പിടിക്കാമെന്നു കരുതി വെടിവെച്ചു നോക്കി. പക്ഷെ തല്പാലം അതു ഫലിക്കുകയില്ലെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ ലന്തക്കാർ തിരിയെ കൊളമ്പിലേക്കു തന്നെ പോയി.

വാഴത്തപ്രകാരം ലന്തക്കാരുടെ നാവികസൈന്യം വരാതിരുന്നപ്പോൾ, കൊല്ലവർഷം 838-ാമാണ്ടിൽ വലിയ തമ്പുരാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രി പാലിയത്തു കോമി അച്ചനും ചാഴർ താവഴിയിലെ ഒരു തമ്പുരാനും കൂടെ കൊളമ്പിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. മടക്കത്തിൽ വലിയ തമ്പുരാൻ കല്ലുപിൽ വെച്ചു തീർപ്പു. പള്ളിശ്ശവം കൊച്ചിയിൽ കൊ

ണ്ടുവന്ന് അഞ്ചുവരിമഠത്തിൽ ഭരിപ്പിച്ചു; ചാഴൂർ താവഴിയിലെ തമ്പുരാൻ ശേഷക്രിയകളും ചെയ്തു. ആ കൊല്ലം ധനുമാസം 22-ാംനു ലന്തക്കാരും തമ്പുരാനും നാട്ടുകാരും കൂടെ കൊച്ചിക്കോട്ടയും പിടിച്ചു. തീപ്പെട്ട തമ്പുരാന്റെ അറുനാലായിരം വിരകേരളതമ്പുരാനും ലന്തക്കാരും തമ്മിൽ ഒരു വരാരും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ പോർത്തുഗീസുകാർ പുറത്തേക്കും ലന്തക്കാർ അകത്തേക്കും കടന്നു.

ര.മ. പാലിയിൽ അച്ചൻ.

കൊച്ചിരാജാവിന്റെ കീഴിൽ അനേകം സാമന്തരാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. സാമന്തരാജാക്കന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വില്ലാറുവട്ടം രാജാവും കൊച്ചിരാജാവിന്റെ കീഴിലാണ് രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നത്. ഈ രാജവംശം ജാതിയിൽ ക്ഷത്രിയരായിരുന്നു. വില്ലാറുവട്ടം രാജാവിന്റെ രാജ്യം ചേന്നമംഗലവും അതിന്നു സമീപം തെക്കും വടക്കുമുള്ള ദേശങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ട ചില തുരുത്തുകളും മറുമായിരുന്നു. ഈ രാജാവിന്റെ കീഴിൽ പല നാട്ടുവാഴികളും മാടമ്പിമാരും ഉണ്ടായിരുന്നവരിൽ പ്രമാണികളായിരുന്നു പാലിയത്തച്ചന്മാർ. ഈ രാജവംശവും പാലിയത്തച്ചന്മാരും തമ്മിൽ പണ്ടേക്കും പണ്ടേ അക്ലമകളായിരുന്നതും പാലിയത്തുകാരുടെ പ്രാധാന്യത്തിന്നു പ്രത്യേകം ഒരു കാരണമായിരുന്നു.

ഏകദേശം പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അവസാനകാ

ലത്തു ഈ രാജവംശത്തിൽ സന്തതിയില്ലാതായി. രാജവംശങ്ങളിൽ സന്തതിയില്ലാതെ വരുമ്പോൾ, അവരുടെ സ്വജാതിയിൽനിന്നു ദത്തെടുക്കുകയാണ് പണ്ടത്തെ പതിവ്. ഉദ്ദേശം കൊല്ലവർഷം 775-ാമണ്ടിൽ, ഈ രാജവംശത്തിൽ സന്താനങ്ങൾ ഇല്ലാതായതിനാൽ, കിഴനടപ്പു പ്രകാരം ദത്തെടുക്കാതെ, അന്നത്തെ രാജാവു കൊച്ചി രാജാവിന്റെ അനുചാദത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ പാലിയത്തച്ചനെ തന്റെ അനുഗാമിയായി നിശ്ചയിച്ചു. വില്ലാറുവട്ടം രാജ്യത്തിൽ അധികഭാഗവും അച്ചൻ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പാലിയത്തച്ചന്മാർ വില്ലാറുവട്ടം രാജാവിനെപ്പോലെ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ കീഴിൽ ബന്ധുക്കളായിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

കൊല്ലവർഷം 838-ാമണ്ടു വീരകേരള മഹാരാജാവിന്റെ രാജ്യഭാരകാലം മുതലാണ് പാലിയത്തച്ചന്മാർ കൊച്ചിയിലെ പ്രധാന മന്ത്രിസ്ഥാനത്തു പ്രവേശിച്ചത്. അതുവരെ നായ്ക്കുരുവീട്ടിൽ അച്ചന്മാരായിരുന്നു മന്ത്രിമാർ. വീരകേരള മഹാരാജാവിന്റെ മന്ത്രിയായിരുന്ന കോമിയച്ചൻ രാജാവിനു പല ഉപകാരങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനെ ആദ്യമായി ചൈപ്പിലെ പ്രധാനിയായാക്കുകയും പിന്നീട് പ്രധാന മന്ത്രിയാക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ഏകദേശം ഒരു ശതാബ്ദത്തോളം പാലിയത്തച്ചന്മാർ തന്നെയാണ് കൊച്ചിരാജ്യത്തെ പ്രധാന മന്ത്രിസ്ഥാനം വഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. അന്നു മന്ത്രിസ്ഥാനവും സൈന്യാധിപസ്ഥാനവും ഭരിച്ചുപോന്നിരുന്നതു പാലിയത്തച്ചൻ തന്നെയാണ്. കൊല്ലവർഷം 850-ാമണ്ടിൽ കോമിയ

മൂൻ മരിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തേക്കു വന്ന ഇടുണ്ണനച്ചൻ വളരെ ചെറുപ്പവും രാജ്യതന്ത്രങ്ങളിൽ അപരിചിതനുമായിരുന്നതിനാൽ, യുവാവായ മന്ത്രിയെ സഹായിക്കുന്നതിനു വടക്കഞ്ചേരി രാമനച്ചനേയും പാതുരത്തി ഇടുണ്ണിക്കമരനച്ചനേയും ഏല്പിച്ചു. ഈ സംഗതിയിൽനിന്ന് അന്നത്തെ മന്ത്രിസ്ഥാനം ഒരു വംശക്കാർക്കുള്ള അവകാശമായിരുന്നു എന്ന് ഉറപ്പാക്കാനുണ്ടായത്.

൨൨. സ്വയംകൃതാനന്ദം.

കൊല്ലവർഷം 847-ാമാണ്ടിൽ ചേന്നമംഗലത്തുവെച്ച് ഒരു സഭ കൂടുകയുണ്ടായി. ആ യോഗത്തിൽ വീരകേരള മഹാരാജാവും കോമിയപ്പനും ലന്തക്കാരുടെ ഗവണ്ണരും വേറെ തമ്പുരാക്കന്മാരും ഹജറുണ്ടായിരുന്നു. ആ സഭയിൽ ചെയ്ത നിശ്ചയങ്ങളിൽ ഒന്ന് അടുത്ത അവസരത്തിൽ ദത്തെടുക്കേണ്ടതു ചാഴൂർ താവഴിയിൽ നിന്നായിരിക്കണമെന്നാണ്. 853-ാമാണ്ടിൽ വീരകേരള മഹാരാജാവു തീപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജൻ രവിവർമ്മ മഹാരാജാവു സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്തു. 855-ാമാണ്ടിൽ മുൻ നിശ്ചയപ്രകാരം ചാഴൂർ താവഴിയിൽ നിന്നു ചില തമ്പുരാക്കന്മാരേയും തമ്പുരാട്ടിമാരേയും ദത്തെടുത്തു. ഈ ദത്തുകൊണ്ടു വെട്ടത്തുരാജാക്കന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന കൊച്ചിരാജാവകാശം മിക്കവാറും നശിച്ചുപോയി.

കൊച്ചിയിലെ വക ചില രാജ്യങ്ങൾ സാമൂതിരി കരസ്ഥമാക്കിയിരുന്നവ വീണ്ടെടുത്താൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള ആ

ഗ്രഹത്തോടുകൂടി തീപ്പെട്ട തമ്പുരാൻ ലന്തക്കാരുടെ സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷെ, ലന്തക്കാരുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശം കച്ചവടം മാത്രമായിരുന്നതിനാൽ യുദ്ധകാര്യത്തിൽ അവർ ഉദാസീനത കാണിച്ചു. അന്ന് അവർ നയംകൊണ്ടു തമ്പുരാന്റെ സമാധാനപ്പെടുത്തി. ലന്തക്കാരുടെ ഈ നയം നാട്ടുകാർക്കു ഭട്ടം രസമായില്ല; എന്നു മാത്രമല്ല, ലന്തക്കാരുടെ ശക്തിയിലും തമ്പുരാനോടുള്ള ബന്ധുത്വത്തിലും അവർക്കു വളരെ സംശയവും ജനിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ, പറ്റൂർ, മങ്ങാട്, മനക്കുളം മുതലായ സാമന്തരാജാക്കന്മാരും കുറുപ്പുത്തു മാടമ്പിമാരും മറ്റും കൂടി ഒരു സൂത്രം ആലോചിച്ചു. വെട്ടുത്തു രാജാക്കന്മാർ ലന്തക്കാരുടെ ശത്രുക്കളായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർ കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരായാൽ, എല്ലാവരും കൂടെ ഒത്തൊരുമിച്ചു ലന്തക്കാരെയും പ്രായേണ സാമൂതിരിയേയും നാട്ടിൽ നിന്ന് കാടിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ആലോചന. “ഏവനുമുപായത്തെ ചിന്തിക്കും നേരംതന്നെ കേവലമുപായത്തെ ചിന്തിച്ചു ഗുണംവത്ര” എന്ന ആപ്തവാക്യം ഇവർ നല്ലവണ്ണം ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇവർ വെട്ടുത്തുരാജാവിന്റെ അവകാശം പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഇവരെ സഹായിക്കുന്നതിനു കൊച്ചിയിലെ പല മാടമ്പിമാരും പ്രഭുക്കന്മാരും മറ്റും തയ്യാറായി. ആലോചനക്കാരുടെ ഉദ്ദേശം പൂർണ്ണമായി സാധിക്കണമെങ്കിൽ പ്രധാന മന്ത്രിയായ പാലിയത്തച്ചന്റെ സഹായം അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. അപ്പൻ ഒരു യുദ്ധവും രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ പരിചിതനുമല്ലാതിരുന്നതിനാൽ, ഇവരുടെ കെ

ണിയിൽ വീഴുമെന്നാണ് വിചാരിച്ചിരുന്നത്. അങ്ങി-
യോട് അടുത്തപ്പോഴേ അവർ മാങ്ങയുടെ പുളിയറിഞ്ഞു
ള്ളു. അപ്പൻ ചെറുപ്പമായിരുന്നെങ്കിലും ധീരനും സ്ഥിര
ചിത്തനുമായിരുന്നതുകൊണ്ടു ചാഴൂർ താവഴിയിലേക്കു ദോഷം
നേരിടുന്ന കായ്ക്കത്തിൽ ഒരിക്കലും പ്രവേശിക്കുന്നതല്ലെന്ന്
ആലോചനക്കാരെ മനസ്സിലാക്കി.

കൊല്ലവർഷം 857-ാമാണ്ടിൽ വെട്ടത്തുരാജാവു സൈ-
ന്യസമേതം മങ്ങാട്ടു രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു മറ്റുള്ള
രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും മാടമ്പിമാരും അവരവരുടെ
സന്നാഹങ്ങളോടുകൂടി വെട്ടത്തുകാരോടു ചേർന്നു. ഈ ബ-
ന്ധുസൈന്യങ്ങളുടെ സകലഗതികളും ലന്തക്കാർ നല്ലവ-
ണ്ണം അറിവുണ്ടായിരുന്നു. ശത്രുക്കൾ ഇങ്ങോട്ടു വരുന്നതി-
ന്നു മുമ്പായി അവരെ എതിർക്കണമെന്നു ലന്തക്കാർ തീർച്ച-
യാക്കി. ഉടനെ ലന്തക്കാർ സാമൂതിരിയുടെ നായർ പ-
ട്ടാളത്തോടും പാലിയത്തപ്പന്റെ സൈന്യത്തോടും കൂടെ
ആലുവായിലേക്കു ചെന്ന് അവിടെ കാക്കാപ്പാത്തു ശത്രുക്ക-
ളെ എതിർത്തു. ശത്രുക്കളായ ബന്ധുസൈന്യം ഇത്ര മേൽ
കരുതിയിരുന്നില്ല; അതുകൊണ്ട് അവർ അധികം എതി-
ർത്തു നില്ക്കാതെ പിന്നാക്കം പോയി. ലന്തക്കാർ ഇതുകൊ-
ണ്ടു യുദ്ധം മതിയാക്കിയില്ല; ശത്രുക്കളെ പിന്തുടർന്നു ചെ-
ന്നു വളരെ ഭടന്മാരെ കൊല്ലുകയും ആലങ്ങാടം പറ്റം
കൊള്ളയിടുകയും ചെയ്തു. വെട്ടത്തുകാരും മറ്റും അവര-
വരുടെ നാട്ടിലേക്കും പോയി. ഇങ്ങിനെ ആലങ്ങാട്ടു രാ-
ജാവിന്നും പൂർ രാജാവിന്നും പറ്റിയ സ്വയംകൃതാനന്ദം

നിമിത്തം അവർ പിന്നീട് ലന്തക്കാരോടും മറ്റും ഏതി
 ണ്തില്ല.

—(*):—

൨൩. കരു ശ പ മ ങ്.

വളരെ കാലമായിട്ട് നമ്മുടെ രാജാക്കന്മാർ പട്ടാഭി
 ഷേകസമയത്തു കിരീടം ധരിക്കാറില്ല. പണ്ടു ചെറമ്പട
 പ്പു സ്വരൂപത്തിലെ രാജാക്കന്മാർ പട്ടാഭിഷേകം കഴിഞ്ഞു
 കിരീടം ധരിച്ചിരുന്നതു വന്നേരിയിൽ ചിത്രകൂടം എന്ന
 സ്ഥലത്തു വെച്ചാണ്. വന്നേരി ഇപ്പോൾ ബ്രിട്ടീഷിന്റെ
 കീഴിലാകുന്നു. ഈ ദേശം ഗുരുവായൂർ സമീപമാണ്. സാ
 മൂതിരിയുടെ പ്രാബല്യവും കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ദൌർബല്യ
 വും നിമിത്തം കൊച്ചിയിലെവക ചെറമ്പടപ്പു, വന്നേരി
 മുതലായ ദേശങ്ങൾ ഒരു കാലത്തു സാമൂതിരി കരസ്ഥമാ
 ക്കി. അതിനു ശേഷം കിരീടധാരണം ഒരു ശത്രുരാജാവി
 ന്റെ രാജ്യത്തുവെച്ചു നടത്തുകയോ ആ ക്രിയകൂടാതെ
 കഴിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതായി വന്നു. പ്രായേണ ചിത്ര
 കൂടത്തിൽവെച്ചു പട്ടാഭിഷേകം നടത്താതെയുമായി.

കൊല്ലവർഷം 864-ാമാണ്ടിൽ രവിവർമ്മ മഹാരാജാ
 വു തീർപ്പുട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗാമി രാമവർമ്മ മ
 ഹാരാജാവു സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്തു. ഇദ്ദേഹ
 ത്തിന്റെ ശ്രമം മുഴുവൻ ലന്തക്കാരെയും സാമൂതിരിയേയും
 തമ്മിൽ ഹരിദ്രിപ്പിക്കുവാനായിരുന്നു. കൊച്ചിരാജാവിന്റെ
 ബന്ധുവായ ലന്ത സാമൂതിരിയോടു ലൗകികമായിരിക്കുന്ന

തു തമ്പുരാൻ കട്ടം രസമായിരുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, സാമൂതിരിയുടെ വിരോധമായി എന്തെങ്കിലും പ്രവൃത്തിക്കേണമെങ്കിൽ ലന്തക്കാരുടെ അനുകൂലം അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. ലന്തക്കാരും സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ വിരോധമായാലല്ലാതെ, അവർ സാമൂതിരിയെ പ്രതികൂലമായി തമ്പുരാനെ സഹായിക്കില്ല. എന്നാൽ ഇവരെ ഇങ്ങനെ കടിപിടി കൂട്ടുന്നതുകൊണ്ടു തമ്പുരാൻ എന്താണ് ഒരു ലാഭമുണ്ടാകുന്നത്? സാമൂതിരി പണ്ടു തട്ടിയെടുത്ത കൊച്ചിയിലെ വക രാജ്യങ്ങൾ വീണ്ടെടുക്കേണ്ടതിന് അതൊരു മാർഗ്ഗമായിത്തീരുന്നതായിരുന്നു തമ്പുരാന്റെ വിചാരം. വളരെ കാലതാമസം കൂടാതെ ലന്തക്കാരും സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ തൊറി. ചേറുവായ കോട്ടയെ സംബന്ധിച്ചാണ് വഴക്കു തുടങ്ങിയത്. ഒടുവിൽ ലന്തക്കാരും സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ അനേകം യുദ്ധങ്ങൾ നടന്നു. അതിലെല്ലാം സാമൂതിരി തോറ്റതേയുള്ളൂ. ലന്തക്കാരാണ് ജയിച്ചത് എങ്കിലും, യുദ്ധംകൊണ്ടു ഗുണമുണ്ടായതു മുഴുവൻ കൊച്ചി രാജാവിനാണ്. സാമൂതിരി-കൊച്ചിരാജാവിനോടു തട്ടിപ്പിരിച്ചു പെരുമ്പടപ്പും മറ്റു ചില സ്ഥലങ്ങളും തമ്പുരാന്റെതായി കിട്ടി. പക്ഷെ, അതുകൊണ്ടാണോ തമ്പുരാന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചില്ല. ഈ മഹാരാജാവു സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്യുന്ന സമയം 'താൻ ചിത്രകൂടത്തിൽ വെച്ചു കിരീടം ധരിക്കൂ' എന്ന് ഒരു ശപഥം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ സ്ഥലം കിട്ടേണമെന്നായിരുന്നു മുഖ്യ ഉദ്ദേശം. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് സാമൂതിരി ആ സ്ഥലം മാത്രം കൊടുക്കാതിരുന്നത്. ഈ ശപഥം

ത്തിനു ശേഷം ഇതേവരെ കൊച്ചിരാജാക്കന്മാർ കിരീടം
ധരിച്ചിട്ടില്ല.

രർ. വെമ്പമ്പടപ്പുളപ്പിൻ.

കൊച്ചിരാജ്യം സാമൂതിരിയുടെ ആക്രമണങ്ങളിൽനിന്ന് അല്പം വിശ്രമിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചു. പക്ഷെ, ഈ ശപരേക്ഷ മറിച്ചായിരുന്നു. 'നാലുവേട്ട തമ്പുരിയെ നടുക്കൂത്തു കിടപ്പ്' എന്നൊരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ട്. കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ അന്ധകാശികൾ അഞ്ചു താവഴിക്കാരായതുകൊണ്ട് ഒരിക്കലും രാജ്യത്തു സമാധാനമുണ്ടാവാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു താവഴിക്കല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു താവഴിക്കു രാജ്യം വാഴുന്നു താവഴിയോട് കരോ കാരണവശാൽ പഴക്കകൾ ഉണ്ടായിരിക്കാണ്ടെയിരുന്നു. വാഴുന്ന രാജാവിനോടു വിരോധിയായിത്തീരുന്ന തമ്പുരാക്കന്മാർ മറ്റു രാജാക്കന്മാരെ ആശ്രയിച്ചു മഹാരാജാവിനോടു യുദ്ധം ചെയ്യുകയായിരുന്നു പതിവ്. രാജകുടുംബത്തിൽ നിന്നു തെരിപ്പെടുന്നവരുടെ ഭാഗം പിടിച്ചു രാജാവിനോടു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ സദാ സമയവും സന്നദ്ധനായിരുന്നതു സാമൂതിരിയാണ്. ഏകദേശം കൊല്ലവർഷം 905-ാമാണ്ടോടുകൂടി തിരുവിതാംകൂറിൽ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ ശക്തി പ്രബലപ്പെട്ടു. ഈ മഹാരാജാവും സാമൂതിരിയെ പോലെ തന്നെ കൊച്ചിരാജ്യത്തേക്കു കാലേടുത്തുവെക്കാൻ തരം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

കൊല്ലവർഷം 864-ാമാണ്ടിൽ സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്ത കൊല്ലവർഷം 898-ാമാണ്ടിൽ തീപ്പെട്ട രാമവർമ്മ മഹാരാജാവു ചാഴൂർ താവഴിയിൽപെട്ട തമ്പുരാനായിരുന്നു. ഇളയ താവഴിയിലേക്കു രാജ്യഭാരം സ്ഥിരപ്പെട്ട കാലത്തു പെരുമ്പടപ്പു മൂപ്പിൽസ്ഥാനം എല്ലാത്താവഴികളിലുംപെട്ടു മുത്ത അഥം വഹിക്കേണമെന്നായിരുന്നല്ലോ നിശ്ചയം. രാമവർമ്മ മഹാരാജാവു താവഴികളിൽ മുത്ത തമ്പുരാനായിരുന്നതിനാൽ രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളും അദ്ദേഹം തന്നെയാണ് വഹിച്ചിരുന്നത്. കൊല്ലവർഷം 907-ാമാണ്ടിൽ തീപ്പെട്ട രവിവർമ്മ മഹാരാജാവും 922-ാമാണ്ടിൽ തീപ്പെട്ട രാമവർമ്മ മഹാരാജാവും ഈ രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളും വഹിച്ചിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, 898-ാമാണ്ടു തൃശ്ശിവപേരൂർ തീപ്പെട്ട വലിയ തമ്പുരാൻ, പെരുമ്പടപ്പു മൂപ്പിൽ സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചു മേലിൽ വഴക്കില്ലാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വകാര്യസമ്പാദ്യം മുഴുവൻ ചാഴൂർ താവഴിക്കാക്കു കൊടുക്കയും മൂപ്പിൽസ്ഥാനം രാജസ്ഥാനത്തേക്കു തന്നെ എന്നു തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു അന്വതിൽ ചിലപാനം കൊല്ലത്തോളം ഈ സ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ചു യാതൊരു വഴക്കും ഉണ്ടായില്ല.

922-ാമാണ്ടിൽ തീപ്പെട്ട വലിയ തമ്പുരാനെ പിന്തുടന്നു രാജ്യഭാരം ഏറ്റാ രാമവർമ്മ മഹാരാജാവു താവഴികളിലുള്ള മറ്റു ചിലരേക്കാൾ ഇളയ ആളായിരുന്നതിനാൽ, അന്നു മൂപ്പായിരുന്ന ചാഴൂർ താവഴിയിലെ കാരണവർ പെരുമ്പടപ്പു മൂപ്പിൽസ്ഥാനം തന്നിട്ടു കിട്ടേണമെന്നു വാദിച്ചു.

ഈ സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചു മേലിൽ വഴക്കുവരാൻ പാടില്ലാത്തവിധം പണ്ടുതന്നെ ഒരു തിരുമാനം ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടു മഹാരാജാവ് ആ വാദം സ്വീകരിച്ചില്ല. ചാഴർ തമ്പാക്കന്നാർ അവരുടെ സങ്കടം മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിനെ ഗ്രഹിപ്പിച്ച് സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടു. കൊല്ലരാജ്യത്തു കടന്നുകൂടാൻ തരം ഇതുതന്നെ എന്നു മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവും നിശ്ചയിച്ചു. കൊല്ലവർഷം 928-ാമാണ്ടിൽ ചാഴർ തമ്പാക്കന്നാരുടെ ആവശ്യത്തിന്മേൽ ഒരു തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യം കരപ്പാറത്തെത്തി, അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന കൊച്ചി സൈന്യത്തെ തോല്പിച്ചു കരപ്പാറം കൈവശപ്പെടുത്തി. യുദ്ധച്ചിലവു മുഴുവൻ തമ്പാക്കന്നാരുടെ കയ്യിൽ നിന്നായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു മൂത്ത തമ്പാനെ പെരുമ്പടപ്പു മൂപ്പിന് എന്ന സ്ഥാനത്തോടുകൂടി കരപ്പാറത്തു വാഴിച്ചു. പക്ഷെ, തിരുവിതാംകൂറിന്റെ കീഴിലാണ് തമ്പാൻ കരപ്പാറം വാഴേണ്ടിയിരുന്നത്. തല്ക്കാലം തമ്പാക്കന്നാരുടെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചു എങ്കിലും, ഈ സംഭവം നടന്നതിനുശേഷം പത്തു കൊല്ലത്തിനകം കരപ്പാറം തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു ചേരുകയും തമ്പാക്കന്നാർ കരപ്പാറവും മൂപ്പിൽസ്ഥാനവും നഷ്ടമാവുകയും ചെയ്തു.

---

൨൫. 'സംശയസ്ഥാനയുദ്ധം.'

കൊല്ലവർഷം 927-ാമാണ്ടിൽ ലന്തക്കാരും കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാക്കന്മാരും കൂടെ ഒരു ആലോച

ന നടത്തി. ഈ ആലോചനയുടെ മുഖ്യ ഉദ്ദേശം 924-0 മാണ്ടിൽ ലത്തക്കാരും തിരുവിതാംകൂറും തമ്മിൽ ചെയ്ത സന്ധിപരാറിൽ ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തുവാനായിരുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ ആലോചനകൊണ്ട് അധികം ഗുണം സിദ്ധിക്കാൻ വഴിയുണ്ടായിരുന്നതുകൊച്ചിരാജാവിനാണ്. പക്ഷെ, ചാഴൂർ തമ്പാക്കനാരെ സംബന്ധിച്ച ചില ചില്ലറ സംഗതികൾ നിമിത്തം രണ്ടു മഹാരാജാക്കന്മാരും തമ്മിൽ സപരമുച്ചയില്ലാതെ പിരിഞ്ഞു.

924-0മാണ്ടിൽ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ, കാരോ രാജ്യങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കിയ കൂട്ടത്തിൽ, കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ബന്ധുവായിരുന്ന പൊറക്കാട്, അല്ലെങ്കിൽ അമ്പലപ്പുഴ രാജാവിന്റെ രാജ്യവും കൈവശപ്പെടുത്തി. ആ ഇടയ്ക്കുതന്നെ വടക്കുംകൂർ രാജാവിനേയും തോല്പിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യവും കരസ്ഥമാക്കിയിരുന്നു. ഈ രണ്ടു രാജാക്കന്മാരും കൊച്ചി മഹാരാജാവിന്റെ കീഴിലായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ അവജയം പ്രത്യക്ഷമായി കൊച്ചിയിലേക്കു വലിയ ദോഷമായിരുന്നു എന്നതിനു സംശയമില്ലല്ലോ. ഈ അവസരത്തിൽ വടക്കുംകൂർ പൊറക്കാടും നഷ്ടമായ അധികാരം വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനായി കൊച്ചിരാജാവിന്റെ സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടു. “ആഹവം ചെയ്തില്ലെന്നാൽ മൃത്യു നിശ്ചയമെന്നും ആഹവം ചെയ്തവെന്നാൽ മൃത്യു സംശയമെന്നും” വരുന്ന ദിക്കിൽ ‘സംശയസ്ഥാനയുദ്ധം’ ഉത്തമപക്ഷമായിട്ടാണല്ലോ ഗണിച്ചുപോരുന്നത്. അതുകൊണ്ടു കൊച്ചിരാജാവു മുൻപാഞ്ഞ രാജാക്കന്മാരെ സഹായിക്കാമെന്നു തീർച്ചയാക്കി.

927-ാംമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസത്തിൽ കൊച്ചിരാജാവു യുദ്ധത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന ഒരുക്കങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്തു. പാലിയത്തച്ചന്റെ സൈന്യവും മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സൈന്യവും മാർത്താണ്ഡവർമ്മയാൽ ജിതരായ കായകളും സൈന്യത്തിൽപെട്ട നായന്മാരും പള്ളുരുത്തിയിൽ വന്ന് ഏകോപിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ഏകോപിച്ച മഹാ സൈന്യത്തിന്റെ നായകനായി പള്ളിയിൽ ഇടിക്കേളമേനവനെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇടിക്കേളമേനോൻ അന്നത്തെ യോദ്ധാക്കളിൽവെച്ച് അതിശൂരനും പരാക്രമിയുമായിരുന്നു; എന്നു തന്നെയല്ല, യുദ്ധതന്ത്രത്തിലും രാജ്യഭരണതന്ത്രത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനോടു കീടവിടിക്കുവാൻ അന്ന് അധികം പേരുണ്ടായിരുന്നതുമില്ല. ഇടിക്കേളമേനോൻ ഈ വലിയ സൈന്യത്തെ രണ്ടായി വിഭാഗിച്ചു. അതിൽ ഒരു വിഭാഗം പുഴവഴിയായും മറെറാ വിഭാഗം കരവഴിയായും അമ്പലപ്പുഴയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ധനുമാസത്തിൽ അവിടെ ചെന്നു ചേർന്നു. ഇവർ ആ നന്ദേശപരം എന്നു പറയുന്ന സ്ഥലത്തു സൈന്യം ശേഖരിച്ചു വൃദ്ധം ഉറപ്പിച്ചുനിന്നു. കൊച്ചി സൈന്യത്തിന്റെ ഗതികൾ മുഴുവൻ ലത്തക്കാർ മുഖേന മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവു ധരിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കൊച്ചി സൈന്യത്തോട് എതിർക്കുവാനായി യുദ്ധരാജാവിന്റെ കീഴിൽ ഒരു വിഭാഗത്തെയും രാമയൻ ദളവയുടെ കീഴിൽ വേറെ ഒരു വിഭാഗത്തെയും ഡിലിന്നായി എന്ന യൂറോപ്യന്റെ കീഴിൽ ഒരു കരിരപ്പട്ടാളത്തെയും ചേർത്ത് ഒരു വലിയ സൈന്യത്തെ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ അമ്പലപ്പുഴയ്ക്കു അയച്ചു. രണ്ടു സൈന്യങ്ങളും ധനുമാസ

ത്തിൽ ആനന്ദേശ്വരൻതുവെച്ചു കൂട്ടിമുട്ടി. ആദ്യത്തെ ദി
വസം അതിഭയങ്കരമായ ഒരു യുദ്ധമുണ്ടായി. ഇരുഭാഗ
ക്കാക്കും വളരെ നഷ്ടം പറ്റി വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ
കൊച്ചി സൈന്യം അമ്പലപ്പുഴയ്ക്കു പിൻവാങ്ങി ഭരവിടെ
വൃഹദാചാര്യനെക്കൊണ്ട് ഇടിക്കേളമേനോൻ മറ്റു സേനാനാ
യകന്മാരും യുദ്ധത്തിൽ തയ്യാറായിനിന്നു. ഡിലിനോയി
യുടെ കീഴിലുള്ള കുതിരപ്പട്ടാളം വന്നു ചേരുന്നതുവരെ തി
രുവിതാംകൂർ സൈന്യവും കടന്നു പ്രവർത്തിക്കാതെ ഒരു
ങ്ങിയിരുന്നു. കുതിരപ്പട്ടാളം വന്നെത്തിയ ഉടനെ തിരു
വിതാംകൂർ സൈന്യം അമ്പലപ്പുഴയ്ക്കു കടന്നു. കൊച്ചി
സൈന്യത്തിന്റെ പലത്തുഭാഗം കുതിരപ്പട്ടാളത്താലും മുൻ
ഭാഗവും പിൻഭാഗവും യുദ്ധരാജാവിന്റെയും ദളവയുടേയും
സൈന്യങ്ങളാലും ഒരു സമയത്തു തന്നെ എതിർക്കപ്പെട്ടു.
കൊച്ചിക്കാക്കു കുതിരപ്പട്ടാളമേയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു
കൊണ്ട് ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണം തടുത്തുനിന്നു യുദ്ധം ചെ
യ്യാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നു. വളരെ ഭയം മരിച്ചു.
അനേകം പേരെ തടവുകാരായും പിടിച്ചു. തടവുകാർക്ക്
പ്രമാണികൾ ഇടിക്കേളമേനോൻ, കോമിയപ്പൻ, ചങ്ങര
ക്കോത കന്മൾ, കോടശ്ശേരി കന്മൾ, ചന്മക്കുട്ട കന്മൾ,
തോട്ടാശ്ശേരി ചിറമനുണ്ണി എന്നിവരായിരുന്നു. ഇവരിൽ
ഇടിക്കേളമേനേയും ചിറമനുണ്ണിയേയും ഒഴിച്ചു ബാക്കി നാ
ലുപേരേയും മോചനദ്രവ്യം വാങ്ങി വിട്ടയച്ചു.

വിജയികളായ തിരുവിതാംകൂർ സേനാധിപന്മാർ
അമ്പലപ്പുഴയിൽനിന്നു പിന്നെയും വടക്കോട്ടു തിരിച്ചു. ഇ
വരിൽ രാമയ്യനും സൈന്യവും പടിഞ്ഞാട്ടുമാറി അത്രക്കു

റി വരെയുള്ള രാജ്യങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തി. യുവരാജാ
വും സേനയും കിഴക്കോട്ടുമാറി ഉദയമ്പേരൂർ വരെയുള്ള
രാജ്യങ്ങൾ പിടിച്ചു് അവിടെ പാളയമടിച്ചു. ഉദയമ്പേ
രൂരിന്നു് അല്പം കിഴക്കുള്ള മാമല എന്ന സ്ഥലവും യുവ
രാജാവു പിടിച്ചടക്കി. ഇത്രയുമായപ്പോൾ സന്ധി സം
സാരിക്കാമെന്നായി. കൊല്ലവഷം 932-ാമാണ്ടിൽ കോ
മിയച്ചൻ മാത്താഡവമ്മ മഹാരാജാവിനെ തൃപ്പൂണിത്തു
റു് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. ചില സ്ഥലങ്ങൾ തിരുവിതാംകൂ
രിലേക്കു വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്നുള്ള സംഗതിയെ കുറിച്ചു ചി
ല തക്കങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അന്നു സമാധാന
പരാഘ്നം എഴുതിയില്ല. അടുത്ത കൊല്ലത്തിൽ കൊച്ചി മ
ഹാരാജാവു തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു് എഴുന്നള്ളുകയും അ
വിടെവെച്ചു പരാഘ്നം എഴുതുകയും ചെയ്തു. ഈ പരാഘ്നത്തെ
നിശ്ചയപ്രകാരം കരപ്പാറ തിരുവിതാംകൂരിലേക്കു വിട്ടുകൊ
ടുത്തു.

൨൬. 'ആപത്തു വരുമ്പോൾ കൂട്ടത്തോടെ'

തിരുവിതാംകൂറിൽ മാത്താഡവമ്മ മഹാരാജാവു് കാ
രോ രാജ്യങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കി ക്രമേണ നീങ്ങി നീങ്ങി കൊ
ച്ചിയുടെ തെക്കെ അതിരുകൾ കൈവശപ്പെടുത്തി എന്നു
മുമ്പു പറഞ്ഞല്ലോ. ഈ കാലത്തു മാനവിക്രമ മഹാരാ
ജാവു കൊച്ചിയുടെ വടക്കെ അതിരുകളിലു കടന്നുകൂടിയി
രുന്നു. കൊല്ലവഷം 931-ാമാണ്ടിനും 933-ാമാണ്ടിനും മ

ശ്വേത സാമൂതിരിപ്പാട് വള്ളുവനാട് രാജാവിനേയും പാലക്കാട് രാജാവിനേയും യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ച് അവരുടെ രാജ്യങ്ങളെല്ലാം കൈവശപ്പെടുത്തി. അതിനുശേഷം ചേറുവായിലുള്ള ലന്തക്കാറെ തോല്പിച്ച് അവരുടെ കോട്ടയും പിടിച്ചു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ അഴിമുതൽ ചേറുവായഴിവരെ നെടുനീളം കിടക്കുന്ന ചേറുവായ ദ്വീപിൽ അന്നു സാമൂതിരിയുടെ കൈവശപ്പെടാതെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോട്ട മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സാമൂതിരി സ്വാധീനപ്പെട്ട സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം സൈന്യത്തെ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട് സാമൂതിരിക്കു കൊച്ചിരാജ്യത്തെ എവിടെ നിന്നെങ്കിലും ആക്രമിക്കുവാൻ സൗകര്യം കിട്ടി. എന്നാൽ നന്നെയല്ല, കൊച്ചിയിലെ ചില സ്വാമിഭ്രാന്തുകളായ പ്രഭുക്കന്മാർ സാമൂതിരിക്കു അനുകൂലികളായും തീർന്നു. 982-ാം മാണ്ടു് അവസാനത്തോടുകൂടി സാമൂതിരിപ്പാട് കൊടുങ്ങല്ലൂർ നിന്നു പാറുക്കും ആലങ്ങാട്ടെക്കും കടന്നു. അവിടെത്തെ രാജാക്കന്മാർ യുദ്ധം കൂടാതെതന്നെ കീഴടങ്ങി. ആലുവാ, വരാപ്പുഴ, മഞ്ഞുമ്മൽ, കോതാട്, ചാത്തനാട് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ സാമൂതിരി സൈന്യങ്ങളെ പാർപ്പിക്കുകയും കാര്യാനുപയോഗത്തിന്നു കാര്യക്കാരന്മാരെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കാലത്തുതന്നെ സാമൂതിരി ചേറുവായിൽ നിന്ന് ഏനാമാക്കുചേക്കു കടന്ന് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ലന്തക്കാരുടെ കോട്ട പിടിച്ചു; അവിടെനിന്നു തൃശ്ശിവപേരൂർക്കു കടന്നു. അവിടെ ഒരു യുദ്ധം വേണ്ടിവന്നെങ്കിലും കൊച്ചിസൈന്യം തോറ്റോടിയതേയുള്ളൂ. സാമൂതിരിയുടെ കൊച്ചിയിലെ തലസ്ഥാനം തൃശ്ശിവപേരൂർക്കുകയും ചെയ്തു.

ചങ്ങരങ്കങ്ങളു കൂടും, ചിരദൂർ നമ്പൂരിപ്പാട്, വലശ നാട്ടു നമ്പ്യാർ, ഇവർ ഭവ്യതന്നെ സാമൂതിരിയുടെ പക്ഷം കാരായിരുന്നതിനാൽ, അദ്ദേഹത്തെ ഉൾക്കൊണ്ടു, ആറാട്ടുപുഴ, മാപ്രാണം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ ആറുനാട്ടിൽ പ്രഭുക്കന്മാരും സാമൂതിരിക്കു കീഴടങ്ങി. സാമൂതിരി ഇങ്ങിനെ കാരോ സ്ഥാനങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചതിനു ശേഷം മനക്കോട് എന്ന സ്ഥലം ആക്രമിക്കുകയും പാലിയത്തച്ചന്റെ വകയായ മുളയ്ക്കൂർ കോട്ട പിടിക്കുകയും ചെയ്തു. പാലിയത്തച്ചന്റെ കോട്ടയും മറ്റും സാമൂതിരിക്ക് അധീനപ്പെട്ടതോടുകൂടി തലപ്പിള്ളിയിലെ മറ്റു രാജാക്കന്മാരും ചെങ്ങഴി നമ്പ്യാന്മാരും സാമൂതിരിയെ അവരുടെ മേൽക്കോയ്മയായി സ്വീകരിച്ചു. അതുപോലെതന്നെ മുകുന്ദപുരത്തുള്ള കൊടകരനായരും മറ്റു ചില പ്രമാണികളും ചെയ്തു.

കൊല്ലം 934-ാമണ്ടിൽ, വടക്കുള്ള കൊച്ചിരാജ്യങ്ങളെല്ലാം കൈവശപ്പെടുത്തിയതിനു ശേഷം, സമൂതിരിപ്പാട്ടു കൊടുങ്ങല്ലൂർനിന്നും പരൂർ നിന്നും ചേന്നമംഗലത്തെ ആക്രമിക്കുകയും ആ ഭീമകളെല്ലാം കൊള്ളയിടുകയും ചെയ്തു. പാലിയത്തച്ചനും കുടുംബവും വൈപ്പിലേക്കു മാറി താമസിച്ചു. പച്ചിക്കോണെൻ കാലത്തിനു ശേഷം കൊച്ചിരാജ്യത്തേക്ക് ഇതേവരെ ഇത്ര വലിയ ഒരു ആവത്തു നേരിട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ കാലത്തു കൊച്ചിരാജാവിന്റെ സ്വന്തം എന്നു പറയുവാൻ മാത്രം ഇപ്പോഴത്തെ കൊച്ചി കണയന്നൂർതാലൂക്കിന്റെ ഏഴാനും ഭാഗവും തൃശ്ശിവപേരൂർ താലൂക്കിൽ കുറച്ച സ്ഥലവും മാത്രമേ ഉണ്ടാ

യിരുന്നുള്ളു. തമ്പുരാന്റെ ഐന്ദുക്കളായിട്ടു പാലിയത്തച്ചനും ചേരാനല്ലൂർ കുത്തുവു മുതലായ അഞ്ചുകുന്നന്മാരും മാത്രം ശേഷിച്ചു. ഇവരിൽ തന്നെ പാലിയത്തച്ചന്റെ കുടുംബക്കാരിൽ പലരും കോമിയച്ചനെ സാമൂതിരിയുടെ പക്ഷത്തിൽ ചേക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും സ്വാമിഭക്തനും ധീരനുമായ അദ്ദേഹം അതിനൊന്നും വഴിപ്പെട്ടില്ല; എന്നു മാത്രമല്ല, ശത്രുപക്ഷം ചേർന്ന ഒരു മരുമകനെ അദ്ദേഹം കുടുംബത്തിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കുകയും കൂടെ ചെയ്തു.

സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യവും കൊച്ചിയിലെ സൈന്യവും തമ്മിൽ പലപ്പോഴും ഓരോ സ്ഥലങ്ങളിൽ വെച്ചു യുദ്ധമുണ്ടാവുകയും അപ്പോഴൊക്കെ കൊച്ചിക്കാർ ജയിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിലും, സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സ്ഥിരീകൃതമായ വ്യത്യാസവും ഉണ്ടായില്ല. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ലന്തക്കാർ കൊളമ്പിൽനിന്നു സൈന്യം വന്നു ചേർന്നു. അപ്പോൾ സാമൂതിരിയെ നാട്ടിൽനിന്ന് ഓടിക്കാൻ തങ്ങളെ സഹായിക്കേണമെന്നു കൊച്ചിരാജാവിനോടു ലന്തക്കാർ ആചശ്യപ്പെട്ടു. ഉടനെ ഇളയ തമ്പുരാനും പാലിയത്തച്ചനും കൂടെ കഴിയുന്നിടത്തോളം സൈന്യം ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടു തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു അവിടെ ലന്തക്കാരും ഇവരോടു ചേർന്നു. 934-ാമാണ്ടു മകരമാസത്തിൽ ഇവർ സാമൂതിരിയുടെ മതിലകം അതൃത്തിയെ ആക്രമിച്ചു. അന്നു ഭയങ്കരമായ ഒരു യുദ്ധം ഉണ്ടാവുകയും സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യത്തിനു വളരെ ദോഷം വരുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ, കൊച്ചിസൈന്യവും ലന്തക്കാരും വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തേക്കും കൊ

ഭൂതന്മാർ മടങ്ങി. രാത്രിയിൽ സാമൂതിരിയുടെ ഭൂതന്മാർ വന്നു ലന്തകുപ്പിത്താനെ കണ്ടു; ലന്തക്കാര്യ യുദ്ധം ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ചോരവായിലുള്ള അച്ഛന്റെ കോട്ട തിരിയെ കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു. കുപ്പിത്താൻ അതു സമ്മതിച്ചു; അതും അറിയാതെ സൈന്യസമേതം രാത്രിയിൽ തന്നെ കൊച്ചിയിലേക്കു മടങ്ങി. ഇളയതമ്പുരാനും അച്ഛനും ഈ ചരിയറിഞ്ഞതു നോം പുഷ്പത്തിൽ ചിത്രമായാണ്. സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യത്തോടു എതിരിട്ടു നില്ക്കാൻ മാത്രം ഭടന്മാരില്ലാതിരുന്നതിനാൽ, ഇളയതമ്പുരാൻ സൈന്യസമേതം ഏറണാകുളത്തേക്കു തിരിച്ചുപോന്നു. പാലിയത്തു ചുൻ വൈപ്പിലേക്കും പോയി.

934-ാമാണ്ടു മേടമാസത്തിൽ സാമൂതിരിപ്പാടു തൃശ്ശിവപേരൂർ വെച്ചു തിപ്പെട്ടു. പിന്നത്തെ സാമൂതിരി തൃശ്ശിവപേരൂർ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന സൈന്യത്തിന്റെ സംഖ്യ കുറച്ചു. ഈ ലാക്കു നോക്കി ഇളയ രാജാവും അച്ഛനും കൂടെ സൈന്യം ശേഖരിച്ചു സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യത്തെ വളഞ്ഞു. അവരെ തോല്പിച്ചു തൃശ്ശിവപേരൂർ കോട്ടയും അതിന്നു സമീപമുള്ള സ്ഥലങ്ങളും കൈവശപ്പെടുത്തി. ഉടനെ സാമൂതിരിപ്പാടു ഒരു വലിയ സൈന്യത്തോടുകൂടി ഏറണാകുളത്തിന്നു പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ ഇളയതമ്പുരാൻ തൃശ്ശിവപേരൂർ നിന്നു കമരകത്തേക്കു പിൻവാങ്ങി. ഇങ്ങിനെ അഞ്ചു കൊല്ലത്തോളം യുദ്ധം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു എങ്കിലും സാമൂതിരിയുടെ ശക്തി കാര്യമായൊന്നു രാജ്യങ്ങൾ വീണ്ടെടുക്കുവാനോ കൊച്ചിരാജാവിനു സാധിച്ചില്ല. എന്നു തന്നെല്ല, ക്രമേണ ഇരിക്ക സൈന്യമില്ലാതെയുമായി.

൨൭. നെടുങ്കോട്ട.

കൊല്ലവർഷം 986-ാമാണ്ടിൽ രാമവർമ്മ മഹാരാജാവു തീപ്പെട്ടു; ഹിരകേശവർമ്മ മഹാരാജാവു സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്തു. ഇതിന്നു^൧ അല്പം മുമ്പുതന്നെ മാന്താഡവർമ്മ മഹാരാജാവു തീപ്പെടുകയും അദ്ദേഹത്തിനെ പിൻതുടന്നു രാമവർമ്മ മഹാരാജാവു സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്തതും ചെയ്തിരുന്നു.

തടവുകാരന്റെ നിലയിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിച്ചുവരുന്ന കാലത്തു മാന്താഡവർമ്മ മഹാരാജാവും രാമവർമ്മ മഹാരാജാവുമായി കോമിയച്ചു പരിചയത്തിന്നു സംഗതിയായി; എന്നു തന്നെയല്ല, ആ രണ്ടു മഹാരാജാക്കന്മാർക്കും അച്ചന്റെ ബുദ്ധിക്രമവും രാജ്യതന്ത്രത്തിലുള്ള സാമർത്ഥ്യവും കണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ വളരെ വിശ്വാസവും ബഹുമാനവും ജനിച്ചു. അതുകൊണ്ടു 937-ൽ കോമിയച്ചന്റെ ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ കൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂറും തമ്മിൽ ചെയ്തിരുന്ന മുൻപരാ^൨ ഒന്നു പുതിയതാക്കി. പുതിയ വരാറിലെ നിശ്ചയങ്ങൾ താഴെ പറയുംപ്രകാരമായിരുന്നു:— വടക്കു പൂക്കൈതവരേയും കിഴക്കു ചിറൂർ വരേയുമുണ്ടായിരുന്ന കൊച്ചിവക രാജ്യങ്ങൾ സാമൂതിരിയോടു യുദ്ധം ചെയ്തു വീണ്ടെടുക്കാൻ കൊച്ചിരാജാവിനെ സഹായിക്കണം. തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു പാവുരും ആലങ്ങാടും വിട്ടുകൊടുക്കണം. കൊച്ചിയിലെ വകയല്ലാത്ത ഏതെങ്കിലും സ്ഥലങ്ങൾ യുദ്ധത്തിൽ സാമൂതിരിയുടെ കയ്യിൽനിന്നു കിട്ടിയാൽ ആ വക സ്ഥലങ്ങൾ തി

വിവിതാക്രമികളെക്കുറിച്ചു കൊടുക്കണം. തിരുവിതാംകൂറു കാരുടെ യുദ്ധച്ചിലവുകൾക്കു വീണ്ടു കിട്ടിയ രാജ്യങ്ങളിലെ റിക്കതിയിൽ പകുതി കൊടുക്കണം. ഇങ്ങിനെ ഈ രണ്ടു രാജാക്കന്മാരും തമ്മിൽ ഒരു വരാറു ചെയ്യുന്നതു ലന്തക്കാ ക്കു ദോഷകരമായി പരിണമിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, ഈ വരാറ് എഴുതാതിരിക്കാൻ ചില സൂത്രങ്ങൾ അവർ ചെയ്തു. പക്ഷെ, ലന്തക്കാരുടെ സൂത്രങ്ങളൊന്നും കോമിയച്ചന്റെ അടുക്കൽ പാറിയില്ല.

മേൽപറഞ്ഞ വരാറിലെ നിശ്ചയപ്രകാരം 938-ാ മാണ്ടിൽ ധനുമാസത്തോടുകൂടി തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്നു മാത്താണ്ഡൻ പിള്ളദളവയുടേയും ഡിലിനോയിയുടേയും കീഴിൽ ഓരോ സൈന്യം എറണാകുളത്തു വന്നുചേർന്നു. അവിടെ വെച്ചു കൊച്ചിയിലെ സൈന്യവും അവരോടൊന്നിച്ചു. ഏകദേശം മീനമാസത്തോടുകൂടി ഈ ബന്ധുസൈന്യം പര്യടം ആലങ്ങാട്ടയ്ക്കും പുറപ്പെട്ടു. പക്ഷെ സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യം യുദ്ധം ചെയ്യാതെ അവിടെ നിന്നു കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കു തിരിച്ചു. മാത്താണ്ഡൻപിള്ള അവരെ മാ പ്രാണത്തുവെച്ച് എതിർത്തു തൃശ്ശിവപേരൂർക്കു് ഓടിച്ചുകൊണ്ടു പോയി. അവിടെ വെച്ചു ശത്രുക്കളെ മുമ്പിൽനിന്നും പിമ്പിൽനിന്നും എതിർത്തു. അക്കാലത്തു കൊച്ചിയിലെ യോദ്ധാക്കളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും ശുരന്മാരും ധീരന്മാരും കവളപ്പാറയിലും പേരാട്ടവീഥിയിലുമുള്ള നായന്മാരായിരുന്നു. ഇവർ സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യത്തെ പിന്നിൽ നിന്നും മാത്താണ്ഡൻപിള്ള മുന്നിൽ നിന്നും എതിർത്തപ്പോൾ അവർ നില്ക്കുകയായില്ലാതെ കുന്ദങ്കുളം കോട്ടയിലേക്കും ചേലക്കു

ഈ കോട്ടയിലേക്കും കാടി. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഡിലിനോയി സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യത്തെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ നിന്നു പടിഞ്ഞാറൻ വഴിയേ കാടിച്ചു ചോരവായ പുഴയ്ക്കുരെ കയറി. അതു കഴിഞ്ഞ് അറവർ ഏനാമ്മാവു വഴിയേ തൃശ്ശിവപേരൂർക്കു പോന്നു. അപ്പോഴേക്കും ആ സ്ഥലം മാർത്താണ്ഡൻപിള്ളയുടെ കയ്യിലായി കഴിഞ്ഞു. ഉടനെ മാർത്താണ്ഡൻപിള്ളയും ഡിലിനോയിയും കൂടെ ചേലക്കരയ്ക്കു ചെന്നു സാമൂതിരിയുടെ ഭടന്മാരെ അവിടെ നിന്നും കാടിച്ചു കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ അതൃത്തിക്കു പുറത്താക്കി. അതിനുശേഷം ഇവർ കുന്ദങ്കുളങ്ങരയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ശത്രുക്കൾ ഇവരുടെ വരവു കണ്ടു പൊന്നാനിയിലേക്ക് കാടി രക്ഷപ്പെട്ടു. സാമൂതിരിയുടെ നാട്ടിൽ കടന്നു യുദ്ധം ചെയ്യേണമെന്നായിരുന്നു ഡിലിനോയിയുടെ അഭിപ്രായം. കാര്യങ്ങൾ ഇത്രയുമായപ്പോൾ, സാമൂതിരിപ്പാടു ചേരിച്ചു സന്ധിക്ക് അപേക്ഷിച്ചു. കൊല്ലവർഷം 940-ാമാണ്ടിൽ സന്ധിഖരം റെഴുതി. ഖരാറ് ഇരുകക്ഷികൾക്കും തൃപ്തികരമായിരുന്നെങ്കിലും, കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ആഗ്രഹംപോലെ വന്നേരിയും മാറും കിട്ടിയില്ല. തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യം തിരിയെ പോയി. മാർത്താണ്ഡൻപിള്ള ചെയ്ത ഉപകാരത്തിനു പ്രതിഫലമായി കൊച്ചിമഹാരാജാവ് അദ്ദേഹത്തിനു പുത്തഞ്ചിറ എന്ന ദേശം സമ്മാനമായി കൊടുത്തു. പക്ഷെ, അസാമാന്യനായ ആ സ്വദേശാഭിമാനി ആ ദേശം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാമിക്കു തിരുമുൽക്കാഴ്ചയായി വെച്ചു.

ഈ യുദ്ധം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സാമൂതിരിയുടെ ശല്യം തീർന്നു എങ്കിലും, തിരുവിതാംകൂറിനും കൊച്ചിക്കും പൊതു

വേ ആപൽക്കരമായ ഒരു ശത്രുവിന്റെ ആക്രമണത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കേണ്ടുന്ന കാലം അടുത്തു തുടങ്ങി. ഹൈദരാലി സ്വാമിദ്രോഹം ചെയ്തു രാജാവായി. അയാൾ മലയാളത്തിലേക്കു, കടന്നാൽ, ഈ രണ്ടു രാജാക്കന്മാർക്കും സൈന്യരക്ഷേടാവും. അതുകൊണ്ട് അയാളുടെ ആക്രമണത്തെ തടയുന്നതിന് ഒരു കോട്ട അത്യാവശ്യമാണെന്നു ഡിലിനോയി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. വൈപ്പു മുതൽ ആനമല വരെ നെടുനീളത്തിൽ ഒരു കോട്ട കെട്ടേണ്ടെന്നു തീർച്ചയാക്കി. ഈ സംഗതിയെ പാറി ആലോചിക്കുന്നതിന്നു രണ്ടു മഹാരാജാക്കന്മാരും അന്നുമാനടയിൽ എഴുന്നള്ളുകയും കോട്ട കൊച്ചിരാജ്യത്തുകൂടെ കെട്ടുവാൻ തമ്പുരാൻ സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ ഏകദേശം മൂപ്പതു നാഴിക നീളത്തിൽ ഒരു കോട്ടയും പതിനാറടി വീതിയും ഇരുപതടി ആഴവുമുള്ള ഒരു കിടങ്ങും ഓരോ പ്രധാന സ്ഥലങ്ങളിൽ കൊത്തളങ്ങളും പണിയിച്ചു.

തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ബന്ധുത്വംകൊണ്ടു കൊച്ചിയിലേക്കു എല്ലാവരിലും മുഖ്യമായി വേറെ ഒരു ഗുണമുണ്ടായി. കൊച്ചിയിലെ സാമന്തരാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും മഹാരാജാവും തമ്മിൽ ഒരു കാലത്തും ആഗ്രഹിക്കത്തക്ക യോജിപ്പുണ്ടായിട്ടില്ല. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ കാലത്തിനുമുമ്പു തിരുവിതാംകൂറിലും ഇങ്ങിനെ തന്നെയായിരുന്നു. രാജാക്കന്മാരുടെ നയക്കുറവും പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ഗർവ്വവുമായിരുന്നു ഇതിനു കാരണം. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ തിരുവിതാംകൂറിൽ ചെയ്തതുപോലെ കൊച്ചിയിലും ചെയ്യുവാൻ മഹാരാജാവു തീർച്ചയാക്കി. ഗർവ്വിഷ്ടനായ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ വസ്തുവഹ

കുറു സർക്കാരിലേക്കു കണ്ടു കെട്ടി; മാറുള്ളവരെ നയംകൊണ്ടു ബന്ധുക്കളാക്കി. പണ്ടത്തെ രാജ്യഭരണം നാടുവാഴികളുടെ മനോധർമ്മം പോലെയായിരുന്നു. ഓരോ നാടുവാഴിയുടെ കീഴിൽ ദേശവാഴികൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, ദേശങ്ങൾ എല്ലാം അവർ ഭരിക്കുകയും അവരുടെ മേലധികാരം നാടുവാഴി വഹിക്കുകയും നാടുവാഴികൾ രാജാവിനോടു ഉത്തരവാദി പാറുകയുമായിരുന്നു പണ്ടത്തെ പതിവ്. അതുകൊണ്ടു ഭടന്മാരും രാജ്യത്തെ മുതലെടുപ്പും ദേശവാഴികളുടേയും നാടുവാഴികളുടേയും സ്വാധീനത്തിലായിരുന്നതിനാൽ, രാജാവു പലപ്പോഴും സൈന്യത്തിനും ഭൂമ്യത്തിനും വേണ്ടി നാടുവാഴികളുടെ മുഖം നോക്കേണ്ടിയിരുന്നു. വീരകേരള മഹാരാജാവ് ഈ സമ്പ്രദായം നിറുത്തൽ ചെയ്തു. രാജ്യം ആകെ പത്തു താലൂക്കുകളായി വിഭാഗിച്ചു. ഓരോ കോവിലകത്തും വാതലിലെ കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിന് ഓരോ കാര്യക്കാരന്മാരേയും ഏല്പിച്ചു. ഇവരുടെ മേലധികാരികളായി വടക്കെ മുഖം സർപ്പാധിയെന്നും തെക്കെ മുഖം സർപ്പാധിയെന്നും രണ്ടുപേരേയും ഇവരുടെ മേലധികാരിയായി വലിയ സർപ്പാധി എന്ന പ്രധാന മന്ത്രിയേയും നിയമിച്ചു. വലിയ സർപ്പാധിതന്നെയായിരുന്നു സൈന്യാധിപനും. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ ഈരണ്ടു കുമുദാ⁽¹⁾ന്തികളും ഈരണ്ടു കപ്പി⁽²⁾ത്താന്മാരുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായത്തിൽ ചില വ്യവ

(1) Cammandants.

(2) Captaines.

സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തപ്പോൾ അന്തർദ്വിദ്വന്ദ്യം രാജദ്രോഹി
കളും കുറഞ്ഞു.

—
ര.വ. പുലിവാലുവിടിച്ചു.
—

സാമൂതിരിപ്പാട് പാലക്കാട്ട് രാജാവിനേയും വള്ളുവ
നാട് രാജാവിനേയും തോല്പിച്ച് അവരുടെ രാജ്യങ്ങൾ കര
സ്ഥമാക്കി എന്നു മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. പാലക്കാട്ട് രാ
ജാവു തന്റെ രാജ്യങ്ങൾ സാമൂതിരിയുടെ കയ്യിൽനിന്നു
വിണ്ടെടുക്കുന്നതിനുള്ള വഴികൾ ആലോചിച്ചിരിക്കുന്ന കാ
ലത്താണ് ഫൈദരാലിയുടെ അധികാരം മൈസൂരിൽ
സ്ഥാപിച്ചത്. പ്രാലമ്പനായ സാമൂതിരിപ്പാടിനെ തോ
ല്പിക്കേണമെങ്കിൽ തത്തുല്യനായ ഒരു ബന്ധുവിന്റെ സ
ഹായം അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് പാലക്കാട്ട്
രാജാവ് ഫൈദരോടും ഡിണ്ടിഗളിലെ ഗവണ്ണരോടും സ
ഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഗവണ്ണർ അയാളുടെ ദയയാ
ദിയായ മാക്കീദാം ആലിയുടെ കീഴിൽ ഒരു വലിയ പട്ടാ
ളം അയച്ചുകൊടുത്തു. പക്ഷെ, സാമൂതിരിപ്പാട് മാക്കീദാം
ആലിയെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി; അയാളുടെ സൈന്യച്ചി
ലവന്നായി പന്ത്രണ്ടുലക്ഷം ഉറപ്പിക കൊടുക്കാമെന്നും പാ
ലക്കാട്ട് രാജാവിന്റെ രാജ്യങ്ങൾ വിട്ടുകൊടുക്കാമെന്നും സ
മ്മതിച്ചു. എന്നാൽ സാമൂതിരിപ്പാട് വാഗ്ദത്തപ്രകാരം സം
ഗ്രഹം കൊടുത്തില്ല.

കൊല്ലവർഷം 942-ാമാണ്ടിൽ ഫൈദരാലി സാമൂതിരിയുടെ സംഖ്യ പിരിക്കാനെന്ന നാട്ടുത്തിൽ മലയാള രാജ്യത്തു കടന്നു. ഫൈദരും മലയാളികളും തമ്മിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും വെച്ചു യുദ്ധമുണ്ടായെങ്കിലും ഫൈദരാലി കുറയാതെ അപജയവും പറ്റിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, യുദ്ധംകൂടാതെതന്നെ കോഴിക്കോട്ടു നഗരം കീഴടങ്ങുകയും ചെയ്തു. വർഷക്കാലം തുടങ്ങാനായപ്പോൾ ഏകദേശം 8000 ഭടന്മാരെ മലയാളത്തിൽ താമസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഫൈദർ കോയമ്പത്തൂർ പോയി. ഫൈദരുടെ ഭടന്മാരെ ഏല്പിച്ചിരുന്ന ജോലി മലയാളരാജ്യം ഒട്ടകൊന്നു വിറപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. ഫൈദർ പോയ ഉടനെ കലഹം തുടങ്ങി; ഉടനെ അയാൾ തിരിച്ചു വന്നു ലഹളകളെല്ലാം നിറുത്തി.

ഈ അവസരത്തിൽ ഫൈദർ കൊച്ചിയിൽ യാതൊരു ലഹളയുമുണ്ടാക്കിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, രാജാവിനോടു വളരെ ലൗകികം ഭാവിക്കുകയും ചെയ്തു. കൊച്ചിയിലെ വക നാലുദേശവും കൊടകരനാടും പാലക്കാട്ടു രാജാവിന്റെ രാജ്യങ്ങളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ സ്ഥലങ്ങൾ പാലക്കാട്ടു രാജാവിന്റെ വകയാണെന്ന് ഫൈദർ തെറ്റിധരിച്ചു. ഉടനെ കൊച്ചിരാജാവു തന്റെ രണ്ടു കാൽക്കാരന്മാരെ ഫൈദരുടെ അടുക്കലേക്ക് അയച്ചു വാസ്തവമെല്ലാം അയാളെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി മനസ്സിലായപ്പോൾ നവാബ് ആ രാജ്യങ്ങളെല്ലാം തിരിയെ കൊച്ചിരാജാവിനു തന്നെ സന്തോഷസമേതം കൊടുത്തു.

ഫൈദരാലി അടുത്ത കുറെ കാലത്തോളം മലയാളത്തിൽ വരാതെയിരുന്നു. ആ അവസരത്തിൽ മലയാള

രാജാക്കന്മാർ അചരവരുടെ രാജ്യങ്ങൾ വീണ്ടെടുത്തു. കൊല്ലവർഷം 949-ാമാണ്ടിൽ ഫൈദർ വീണ്ടും മലയാളത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു; യാതൊരു പ്രയാസവും കൂടാതെ എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളും കൈവശമാക്കി. മലയാളത്തിലെ ഗവണ്ണറായിട്ടു ശ്രീനിവാസറാവു എന്ന സൈന്യാധിപനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായത്തിനുവേണ്ടി സർദർഖാനേയും നിയമിച്ചുകൊണ്ട് ഫൈദർ മൈസൂരിലേക്കു തന്നെ നടത്തി. ശ്രീനിവാസറാവു കൊച്ചിരാജാവിനോടു നാലു ലക്ഷം ഉറപ്പിക കപ്പം കിട്ടേണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നതന്നെയല്ല, ആ സംഖ്യയ്ക്കു നവാബിന്റെ ഒരു തീട്ടരവും പുറപ്പെട്ടു. കൊച്ചിരാജാവ് ഈ കാര്യത്തിൽ ഒട്ടും വിസമ്മതം പാഞ്ഞില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ സംഖ്യയെ കുറിച്ചു വല്ല വഴക്കം ഉണ്ടാക്കിയാൽ, മാറുള്ള ചില രാജാക്കന്മാർക്കു പാറിയതുപോലെ; ഫൈദറുടെ അപ്രീതിക്കു പാത്രീഭവിക്കുകയും തന്നിമിത്തം രാജ്യഭ്രഷ്ടനാവുകയും ചെയ്യുമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു നല്ല ബോദ്ധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു വല്ല കഴുവാകട്ടെ എന്നുവെച്ചു തമ്പുരാൻ അയാളോടു ലൗകികമായിരിക്കാൻ തീർച്ചയാക്കി.

—o:~o:—

൨൯. മാപ്പിള സപാമിയാർ.

—

കൊല്ലവർഷം 952-ാമാണ്ടിൽ, തലപ്പിള്ളിയിൽ ചേർന്ന മേൽവട്ടം എന്ന സ്ഥലത്തെ സംബന്ധിച്ചു ശ്രീനിവാസറാവുവും കൊച്ചിരാജാവും തമ്മിൽ ഒരു തർക്കം ഉത്ഭവിച്ചു. മേൽപറഞ്ഞ സ്ഥലം സാമൂതിരിയുടെ വകയായിരുന്നു.

ന്നു എന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യങ്ങളെല്ലാം ഹൈദർ
അലിനപ്പൊട്ടതുകൊണ്ട് അതിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്ന ആദാ
യം ന്യായമായി നവാബിനാണ് കിട്ടേണ്ടത് എന്നുമായി
രുന്ന ശ്രീനിവാസറാവുവിന്റെ വാദം. നേരെ മറിച്ച്,
ആ സ്ഥലം കൊച്ചിയിലെ വകയാണെന്നും അതുകൊണ്ട്
അതിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ആദായത്തെക്കുറിച്ച് അവകാശ
പ്പെടുവാൻ ന്യായമില്ലെന്നും ആ ആദായം കൊടുക്കുന്നത
ല്ലെന്നും കൊച്ചിരാജാവും വാദിച്ചു. ഈ കാര്യത്തിൽ കൊ
ച്ചിരാജാവു വഴിപ്പെടുന്നതല്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ശ്രീനിവാ
സറാവു ചാവക്കാട്ടുനിന്നു സർദർഖാനെ 10,000 ഭടന്മാ
രോടുകൂടി കുന്നങ്കുളം വഴിയായി തൃശ്ശിവപേരൂർക്ക് അയച്ചു.
അവർ ആ കൊല്ലം കുന്നിമാസം ആദ്യം തൃശ്ശിവപേരൂർ
എത്തി. കൊച്ചിരാജാവു പതിവായി രണ്ടുലക്ഷം ഉറപ്പി
ക നവാബിനു കൊല്ലംതോറും കപ്പംകൊടുത്തു കൊള്ളാ
മെന്നും തല്ലാലം എടുലക്ഷം ഉറപ്പികയും എട്ട് ആനയേ
യും കൊടുക്കാമെന്നും സമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷം രാജ്യം പിടി
ച്ചടക്കുന്നതല്ലെന്നും, അങ്ങിനെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ രാജ്യമെ
ല്ലാം പിടിച്ചടക്കുന്നതാണെന്നും സർദർഖാൻ ഒരു ദൂതൻ
മുഖേന തമ്പുരാനെ അറിയിച്ചു. ഈ സംഖ്യ കൊടുക്ക
വാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു നവാബിന്റെ അടു
ക്കൽ അപ്പീൽ ബോധിപ്പിച്ച് അതിനൊരു മറുപടി കിട്ടു
ന്നതുവരെ യാതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കേണമെന്നു ത
മ്പുരാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. സർദർഖാൻ അതു സമ്മതിച്ചു.
നവാബിന്റെ ഉത്തരവുവരുന്നതുവരെ തൃശ്ശിവപേരൂർത
ന്നെ താമസിക്കേണമെന്നു തീർച്ചയാക്കി സർദർഖാൻ

കോവിലകത്തിനും വടക്കുന്നാഥൻ ക്ഷേത്രത്തിനും സമീപമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ പാളയവുമടിച്ചു. അപ്പീൽ ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനു തമ്പുരാന്റെ പ്രതിനിധികളായി കോമിയച്ചനും ഈശ്വരപട്ടഭം സരിംഗപട്ടണത്തിലേക്കു പോയി. വാസ്തവവസ്ഥകൾ കൂഴവൻ ഫൈദരെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. നവാബിനു സത്യസ്ഥിതികൾ എല്ലാം മനസ്സിലായപ്പോൾ, തല്പാലം കൊടുക്കേണ്ടുന്ന സംഖ്യ നാലുലക്ഷവും ആന നാലും കൊല്ലത്തോറും കൊടുക്കേണ്ടുന്ന കുപ്പം ലക്ഷത്തിരുപതിനായിരവും മതി എന്ന് അദ്ദേഹം തീർച്ചയാക്കി. സാമൂതിരിയുടെ കയ്യിൽനിന്നു കിട്ടിയ കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജ്യത്തെ ആദായം ഉൾപ്പെടെയായിരുന്നു ലക്ഷത്തിരുപതിനായിരം എന്ന സംഖ്യ തീർച്ചയാക്കിയത്.

സർദാർഖാനം സൈന്യവും തൃശ്ശിവപേരൂർ എത്തിയപ്പോൾ, നാട്ടുകാർ 'കുഞ്ഞുകുട്ടി പരാധീനത്തോടുകൂടി' വീടുവിട്ടു കാടു കോറാൻ തുടങ്ങി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഈ മുസൽമാന്മാർ അന്യജാതി മതസ്ഥന്മാരെ നിർദ്യമായി കാരോ സ്ഥലങ്ങളിൽവെച്ച് ഉപദ്രവിച്ചിട്ടുള്ള വർത്തമാനം എല്ലാവർക്കും നല്ലവണ്ണം അറിയാമായിരുന്നു. വടക്കുന്നാഥൻ ക്ഷേത്രം മുതലായ ദേവാലയങ്ങളും ബ്രഹ്മസപ്തം മഠങ്ങളും പൂട്ടിയിട്ടുംകൊണ്ടു ശാന്തിക്കാരും സ്വാമിയാന്മാരും ചേന്ന മംഗലത്തേക്ക് കാടിപ്പോയി. സർദാർഖാന്റെ സൈന്യം കോട്ടയ്ക്കു പുറത്തുള്ള പല സ്ഥലങ്ങളും കൊള്ളയിട്ടു. പക്ഷെ, മുസൽമാന്മാർ വടക്കുന്നാഥൻ ക്ഷേത്രമോ മഠങ്ങളോ ദോഷപ്പെടുത്തിയില്ല. ആളുകൾ തിരിയെ വന്നപ്പോൾ, ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ അവർ അടച്ചു പൂട്ടിയിരുന്ന ഒരു വാ

തത് ത്യാജകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ലായിരുന്നവത്ര. ക്ഷേത്രങ്ങളിലും മഠങ്ങളിലും വളരെ ദ്രവ്യമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു മസൽമാനാക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാമായിരുന്നിട്ടും കൂടെ അവർ അവിടങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കാതിരുന്നതിനെ കുറിച്ച് ജനങ്ങൾക്കു വളരെ അതൃപ്തതം തോന്നുകയും അതിനു കാരണമെന്തായിരിക്കുമെന്ന് അറിവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. ഇത് ഒട്ടും അസാധാരണയല്ലല്ലോ. അന്വേഷണത്തിൽ തെളിഞ്ഞ സംഗതി ആരും സ്വപ്നേപി വിചാരിച്ചിരുന്നതല്ല. അല്പകാലം മുമ്പ് ബ്രഹ്മസപ്തം മഠത്തിൽനിന്ന് ഒരു സ്വാമിയാരെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം മഹമ്മദ് മതം സ്വീകരിക്കുകയും പ്രായേണ ഫൈദരുടെ പട്ടാളത്തിൽ ചേരുകയും ചെയ്തു. മാപ്പിളയായിത്തീർന്ന ആ സ്വാമിയാർ സർദർവാന്റെ സൈന്യത്തിൽ ഒരു ഭടനായിരുന്നതുകൊണ്ടും അയാൾ സൈന്യാധിപന്റെ ഒരു സേവനായിരുന്നതുകൊണ്ടും അയാളുടെ ഉപദേശപ്രകാരം ഭടന്മാർ മേല്പറഞ്ഞ പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കാതിരുന്നതാണ്.

തലപ്പിള്ളിയിൽ ചേൻ മേൽവട്ടം എന്ന സ്ഥലം കൊച്ചിയിലേക്കുതന്നെ വിട്ടുകിട്ടി. സറിംഗപട്ടണത്തിലേക്കു പോയിരുന്ന രാജപ്രതിനിധികൾ പെരുമ്പടപ്പ് മറ്റു ദേശങ്ങളുടേ വിട്ടു കിട്ടേണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു; എങ്കിലും ആ സംഗതിയിൽ ടിപ്പുവിന്റെ വിസമ്മതം നിമിത്തം അവരുടെ ഉദ്ദേശം സാധിച്ചില്ല. ഫൈദരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൊച്ചിരാജാവിനു വലിയ ദോഷങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതിലും വിശേഷിച്ചു ഫൈദർ തന്മൂലാനു

ട്ടു വളരെ ലൗകികമായിരുന്നു എന്നുതന്നെ പറയണം. തമ്പുരാന്റെ ഉപയോഗത്തിനായി നവാബ് ആനക്കൊമ്പുകൊണ്ടു പണിചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു പല്ലക്കം ഒന്നാന്തരം രണ്ടു കുതിരകളേയും അയച്ചുകൊടുക്കുകയുണ്ടായി. ഫൈദർ തമ്പുരാന്റെ ഹിതത്തിനു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നില്ലെന്നതിനു വേറേയും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്.

കൊല്ലവർഷം 946-ാമാണ്ടു മുതൽ കൊച്ചിയിലെ ഭടന്മാരിൽനിന്ന് ഭരായിരം പേരെ കോഴിക്കോട്ടു പാപ്പിക്കേണമെന്നും അവരുടെ ചിലവിനു വേണ്ടുന്ന സംഖ്യ കഴിച്ചു ബാക്കി സംഖ്യ മാത്രം കപ്പൽ കൊടുത്താൽ മരിയെന്നും ഫൈദർ ഒരു നിശ്ചയം ചെയ്തിരുന്നു. 956-ാമാണ്ടിൽ ഈ സൈന്യത്തെ തലശ്ശേരിയിലേക്കു യുദ്ധത്തിനു കൊണ്ടുപോകണമെന്നു സർദാർവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. തമ്പുരാനും ഇംഗ്ലീഷുകാരും തമ്മിൽ യാതൊരു വഴക്കും ഇല്ലാതിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അവരുടെ നേരെ എതിർപ്പാൻ തന്റെ സൈന്യത്തെ അയക്കുന്നതു ന്യായമല്ലെന്നു തമ്പുരാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഫൈദർ അതു സമ്മതിച്ചു. ഇങ്ങിനെ പല സംഗതികളിലും തമ്പുരാന്റെ ഹിതംപോലെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

നം. തൊപ്പിയോ, വാളോ?

കൊല്ലവർഷം 951-ാമാണ്ടിൽ രാമവർമ്മ മഹാരാജാവു തീപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിനെ പിന്തുടന്നു വീരകേരളവർമ്മ മഹാരാജാവു സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്തു. തീപ്പെട്ട

തമ്പുരാന്റെ കാലത്തുതന്നെ നാട്ടിൽ ചില കുഴപ്പങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹവും ഇളയ തമ്പുരാനും വളരെ കാര്യപ്രാപ്തിയില്ലാത്ത രാജാക്കന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന്റേയും ലന്തഗവണ്ണരുടേയും ഉപദേശപ്രകാരം രാജകാര്യങ്ങൾ അന്നു മൂന്നാം മറയായിരുന്ന രാമവർമ്മ യുവരാജാവിനെ ഏല്പിച്ചു. ഇദ്ദേഹമാണ് ചരിത്രപ്രസിദ്ധനായ ശക്തൻ തമ്പുരാൻ. 954-ാമാണ്ടിൽ, മുപ്പതു കൊല്ലത്തോളം പ്രധാനമന്ത്രിസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന കോമിയച്ചനും മരിച്ചു. 955-ാമാണ്ടിൽ ഫൈദരാലി മരിക്കുകയും അയാളുടെ മകൻ ടിപ്പു രാജാവോടുകൂടിയും ചെന്നു.

ടിപ്പു സുൽത്താൻ കൊച്ചി രാജാവിനോട് ഫൈദരാലി വർത്തിച്ചിരുന്നതു പോലെതന്നെ ആദ്യകാലത്തു വളരെ ലൗകികമായിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം 964-ാമാണ്ടിൽ, കോഴിക്കോട്ടു ഗവണ്ണരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം, മലയാളത്തിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന ചില കുഴപ്പങ്ങൾ തീർക്കുവാനായി മലയാളരാജ്യത്തേക്കു വന്നു. ഈ വരവിൽ അയാൾക്കു രണ്ടു ദേശങ്ങളാണ് മുഖ്യമായി സാധിപ്പിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നത്: ഒന്ന് അയാളുടെ പിതാവ് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം കീഴടക്കുക; വേറെ ഒന്നു മലയാളരാജ്യത്ത് ഇസ്ലാം മതം നടപ്പാക്കുക. തിരുവിതാംകൂർ കൈവശപ്പെടുത്തുവാനുള്ള സൂത്രങ്ങളും ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു ടിപ്പു പാലക്കാട്ടു വന്നിരുന്നു കൊച്ചിരാജാവിനോടു തമ്മിൽ കാനണന്നമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആ കൊല്ലം മേടമാസ

ത്തിൽ വീരകേരളവർമ്മ മഹാരാജാവും ടിപ്പുസുൽത്താനും തമ്മിൽ പാലക്കാട്ടുവെച്ച് ഒരു കൂടിക്കാഴ്ച കഴിച്ചു.

തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിനോടു നേരിട്ടു ശത്രു ടങ്ങുവാൻ ടിപ്പുവിനു നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ, മംഗലാപുരത്തുവെച്ച് ഇംഗ്ലീഷുകാരമായി ചെയ്ത വരാറിലെ നിശ്ചയപ്രകാരം ആംഗ്ലേയരുടെ ബന്ധുക്കളോടു തക്ക സ്ത്രീയങ്ങൾ കൂടാതെ യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെടുന്നതു നിയമവിരോധമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കുരങ്ങന്റെ സൂത്രമെടുക്കാമെന്നാണ് ടിപ്പുസുൽത്താൻ തീർച്ചയാക്കിയിരുന്നത്. ചില പഴയ കാരണങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി തിരുവിതാംകൂറിനോടു എതിർക്കുവാനായി സാമൂതിരിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. പക്ഷെ, സാമൂതിരി അതു സമ്മതിച്ചില്ല. അപ്പോൾ ആ കാര്യം കൊച്ചിരാജാവിനെയൊക്കെ സാധിപ്പിക്കാമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി പാവുരും ആലങ്ങാട്ടും വിട്ടുകിട്ടേണമെന്നു തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിനോടു ആചശ്യപ്പെടേണമെന്നു തമ്പുരാനെ സിദ്ധാന്തിച്ചു. പണ്ടത്തെ വരാറിനു വിരോധമായി താൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നതല്ലെന്നും പക്ഷെ തിരുവിതാംകൂർ ടിപ്പുവിനു കീഴടങ്ങുവാൻ വേണ്ടുന്ന ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യാമെന്നും തമ്പുരാൻ പറഞ്ഞു. തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവും കൊച്ചി മഹാരാജാവും തമ്മിൽ അന്നുമാനിയുടെ വെച്ചു തമ്മിൽ കണ്ടു. ആ സന്ദർഭത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ പ്രതിനിധിയായ മേജർ ബനർമാനും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവു ഭംഗിയിൽ ഒരു മറുപടി പറഞ്ഞയച്ചു. അതു താനും ഇംഗ്ലീഷുകാരും തമ്മിൽ സഖ്യം ചെയ്തിരിക്കുന്ന

സ്ഥിതിക്ക് അവരോടുകൂടെ ആലോചിക്കാതെ മറ്റുള്ളവരോടു സഖ്യം ചെയ്യുന്നത് അനീതിയാണെന്നായിരുന്നു. ഈ മൂന്നു രാജാക്കന്മാരുടേയും മറുപടികൾ തന്റെ ഉദ്ദേശസാധ്യത്തിന്നു പ്രതികൂലമായി കണ്ടപ്പോൾ സ്വഭാവേന ശൂരനായ സുൽത്താൻ വല്ലാതെ കോപിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർ കീഴടക്കാമെന്നുണ്ടായിരുന്ന ആഗ്രഹം സുഖസാധ്യമല്ലെന്നും ടിപ്പുവിനു മനസ്സിലായി. ആ ആഗ്രഹനിവൃത്തിക്കു ശ്രമിക്കുവാൻ മാത്രം ഭടന്മാരും മറ്റു സാമഗ്രികളും തല്ക്കാലം തയ്യാറുണ്ടായിരുന്നതുമില്ല. അതുകൊണ്ടു രണ്ടാമത്തെ ആഗ്രഹം സാധിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം ആരംഭിച്ചു. ആദ്യമായി ഒരു വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അതിൽ നാട്ടുകാരുടെ അനാദരവിനേയും കലഹശീലത്തേയും കുറിച്ച് ആക്ഷേപിക്കുകയും പ്രജകൾ സദാചാരനിരതന്മാരായിരിക്കേണമെന്നും അവരുടെ ദുരാചാരങ്ങളെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യേണമെന്നും സിദ്ധാന്തിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. “നിങ്ങൾ ഈ കല്പനകൾ അനുസരിക്കാതിരുന്നാൽ, നിങ്ങളെ എല്ലാം ഇസ്ലാം മതംകൊണ്ടു പുജ്യരാക്കുമെന്നു ഞാൻസത്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്; പ്രഭുക്കന്മാരേയും മറ്റു പ്രമാണികളേയും വിടിച്ചു സറിംഗപട്ടണത്തിലേക്ക് അയക്കുകയും ചെയ്യും”, എന്നും ആ വിളംബരത്തിൽ പ്രത്യേകം പ്രസ്ഥാവിച്ചിരുന്നു.

കൊല്ലവർഷം 965-ാമാണ്ടിൽ ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ ഭടന്മാർ ഒരു കയ്യിൽ തൊപ്പിയും മറേറത്തിൽ വാളുമായി രാജ്യമെങ്ങും നടന്നു തുടങ്ങി. തൊപ്പിയോ, വാളോ വേണ്ടത് എന്നേ ചോദ്യമുള്ളൂ. തൊപ്പിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ, തല താ

ഴത്ത്!!! സുൽത്താന്റെ കല്പന മലയാളികളെ മുഴുവൻ മൃതമാക്കാൻ ആണെന്നായിരുന്നു. അതിനു വഴിപ്പെട്ടാത്തവരെ കൊല്ലുകയും അവരുടെ വീടുകൾ കൊള്ളയിടുകയും ചെയ്യാൻതന്നെ മുഹമ്മദീയർ പകുതി മോക്ഷമായി യത്ര! ഒരിക്കൽ കടത്തനാട്ടുവെച്ചു രണ്ടായിരം നായനാരെ തൊപ്പിയിടിച്ചു പശുവിറച്ചി തീറി 'ചുബ്ബ'നാക്കാക്കി. ഈ വക ക്രൂരതകൾ സഹിക്കാൻ പാടില്ലാത്തായപ്പോൾ, പ്രഭുക്കന്മാരും ചെറിയ രാജാക്കന്മാരും ജനികളും ബ്രാഹ്മണരും നാടുവിട്ടു കാട്ടം തുടങ്ങി. സാധുക്കളായവർ ഒളിച്ചോടി കാടുകേറി. പ്രഭുക്കന്മാരും മറ്റും തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിനെ അഭയം പ്രാപിച്ചു. ഇതെല്ലാം കണ്ടപ്പോൾ മൈസൂർ പുലിയുടെ വാലു വിടണമെന്നു കൊച്ചി രാജാവും തീർച്ചയാക്കി. ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായി സംഖ്യം ചെയ്യാനുള്ള ആലോചന തുടങ്ങി.

ന.മ. 'കുരുത്തംകെട്ടു കോട്ട'

കൊല്ലവർഷം 965-ാമാണ്ടിൽ ടിപ്പുസുൽത്താൻ 30,000 കാലാൾ പട്ടാളത്തേയും 5,000 കുതിരപ്പട്ടാളത്തേയും 20 ചീരങ്കികളും തയ്യാറാക്കി തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം കീഴടക്കുവാനുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങി. യുദ്ധം ആരംഭിക്കുവാൻ ടിപ്പുവിനു മതിയായ കാരണങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കൊച്ചിരാജാവിനെ മുൻനിറുത്തി വല്ല കാരണവും പറഞ്ഞു യുദ്ധം തുടങ്ങാമെന്നായിരുന്നു സുൽത്താന്റെ ആലോചന.

തന്നിട്ടു ഗൗരവമായ ചില കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ച് ആലോചിക്കാനുണ്ടെന്നു അതിനായി പാലക്കാട്ടേക്കു ചെല്ലുന്ന മെന്നും കൊച്ചിരാജാവിനോടു ടിപ്പു ആവശ്യപ്പെട്ടു. തമ്പുരാൻ അയാളുടെ കൂടെ പദാഭാവം നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നതിനാൽ തന്നിട്ടു ശരിയായ പരിപാടിയെ കാണു തല്ക്കാലം വരുവാൻ തരമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. വലിയ തമ്പുരാൻ വരുന്നതല്ലെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ, ഇളയതമ്പുരാൻ വന്നാൽ മതി എന്നായി; അദ്ദേഹവും പോയില്ല. വലിയ തമ്പുരാനും ഇളയ തമ്പുരാനും ചെല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു കൊച്ചിരാജാവു വിശ്വസ്തനല്ലെന്നും സുൽത്താന്റെ ഒരു ശത്രുവെന്നും അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു. തമ്പുരാനെ പാലക്കാട്ടേക്കു ക്ഷണിച്ചതിന്റെ മുമ്പെ ഉദ്ദേശം ലന്തകാരുടെ വക കൊച്ചി, അഴിക്കോടു, കൊടുങ്ങല്ലൂർ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള മൂന്നു കോട്ടകൾ അവർ വില്ലുവാൻ പോകുന്നു എന്ന ഒരു വാർത്തയും ടിപ്പു കേട്ടതിനാൽ, തരമുണ്ടെങ്കിൽ അതു വാങ്ങുന്ന കാര്യത്തിൽ തമ്പുരാൻ ഒരു തരക്കാരനായാൽ കൊള്ളാമെന്നു പറയുവാനായിരുന്നു.

കോട്ടകൾ ടിപ്പുവിനു കിട്ടിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, തിരുവിതാംകൂറു മഹാരാജാവു വാങ്ങുകയും ചെയ്തു. കൊച്ചിരാജാവിനെ മുൻ നിറുത്തി തിരുവിതാംകൂറിനോടു ശണ്ണ തുടങ്ങാമെന്നു വിചാരിച്ച പ്രകാരം പ്രവർത്തിപ്പാൻ തമ്പുരാൻ വഴിപ്പെട്ടതുമില്ല. സുത്രങ്ങളാണെന്നു ഫലിക്കാത്തായപ്പോൾ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ പേർ പറഞ്ഞു താൻ തന്നെ നേരിടാമെന്നു സുൽത്താൻ തീർച്ചയാക്കി. ശണ്ണയ്ക്കു കാരണമായ മൂന്നു വാദങ്ങളും പുറപ്പെടുവിച്ചു: ഒന്നു തിരുവിതാംകൂർ മഹാ

രാജാവിനു മേൽപറഞ്ഞ കോട്ടകൾ വാങ്ങുവാൻ അധികാരികൾ മില്ല, അതുകൊണ്ട് അവ കൊച്ചിരാജാവിനു വിട്ടുകൊടുക്കണം; രണ്ടു നെടുങ്കോട്ട കെട്ടിയിരിക്കുന്നതു കൊച്ചിരാജ്യത്താകുകൊണ്ട് അതു നശിപ്പിച്ചു കളയണം; മൂന്നു, മലബാറിൽ നിന്നു പേടിച്ചോടി തിരുവിതാംകൂറിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നവരെ തിരിയെ അയക്കണം. ആദ്യത്തെ രണ്ടു വാങ്ങലും കൊച്ചിരാജാവിന്റെ മേൽകോയ്മയുടെ നിലയിലും മൂന്നാമത്തേതു സ്വന്തദേശികാരനിലയിലുമാണ് പുറപ്പെടുവിച്ചത്. തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവ് ഇതിനെല്ലാം ശരിയായ മറുപടി പറഞ്ഞു. കൊടുങ്ങല്ലൂരും അഴിക്കോട്ടുമുള്ള കോട്ടകൾ പോതുശ്ശിസ്സുകാരെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചു ലത്തക്കാർ കൈവശപ്പെടുത്തിയതാണ്; അവർ ഇതേവരെ ആ കോട്ടകൾ കൈവശം വെക്കുന്നതിനായി യാതൊരു രാജാവിനും കപ്പം കൊടുത്തിട്ടില്ല; അതുകൊണ്ട് അവ വില്ക്കുവാൻ ലത്തക്കാർക്ക് ഭൂണ് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. കൊച്ചിരാജാവു സുൽത്താൻ അധീനപ്പെടുന്നതിനു പതിനഞ്ചു കൊല്ലം മുമ്പാണ് നെടുങ്കോട്ട കെട്ടിയത്; അതുകൊണ്ടു, സുൽത്താന്റെ കാലത്തിനു വളരെ മുമ്പു ചെയ്തപോയിട്ടുള്ള കാര്യത്തെ കുറിച്ച് ഇപ്പോൾ പുറപ്പെടുവിച്ച വാദം സാധുവാകുന്നതല്ല. മലബാറിൽ നിന്നു വന്നു താമസിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാർ തിരുവിതാംകൂറിലെ ബന്ധുക്കളാകുന്നു; അവർ ഇങ്ങിനെ പലപ്പോഴും വന്നു താമസിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷെ, വേണമെങ്കിൽ, അവരെ തിരിയെ മലബാറിലേക്കു തന്നെ അയക്കുവാൻ വലിയ വിരോധവുമില്ല. ആദ്യത്തെ രണ്ടു സംഗതികൾക്കും പ്രതികൂലമായ മറുപടി പറ

ഞ്ഞ അവസ്ഥയ്ക്കു മൂന്നാമത്തെ അനുകൂലമായ മറുപടിപ്രകാരം പ്രചത്തിക്കേണ്ടി വരില്ലെന്നു പെണ്ണബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നതിനാലാണ് രാജാക്കന്മാരെ അയച്ചുകൊടുക്കാമെന്നു മഹാരാജാവു സമ്മതിച്ചത്. ഈ മറുപടികൾ ടിപ്പുവിനു തൃപ്തികരമായില്ലെന്നു പായേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ടിപ്പു സുൽത്താൻ തയ്യാറാക്കിയിരുന്ന സൈന്യസമേതം കൊച്ചിരാജ്യത്തു കൂടെ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം പിടിച്ചടക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ടു. ഈ യാത്ര, പണ്ടു ഭീമസേനൻ കല്യാണസൗഗന്ധികം അന്വേഷിച്ചു പോയപ്പോൾ മുമ്പിൽ കണ്ടതെല്ലാം അടിച്ചു മുടിച്ചുകൊണ്ടു പോയതുപോലെയായിരുന്നു. കൊച്ചിയിൽ കടന്നു വീടുകൾ കൊള്ളയിട്ടു തുടങ്ങി; അമ്പലങ്ങളും പള്ളികളും പശുവിറച്ചിക്കുള്ള കൾ പ്പുപീടികകളാക്കി; മനുഷ്യരെ കണ്ണിൽ കണ്ടെത്തിയാൽ, ഒന്നുകിൽ അവരുടെ തലയിൽ തൊപ്പി, അല്ലെങ്കിൽ തൊപ്പിയിൽ അവരുടെ തല വീണു തുടങ്ങി. 'പടവരുന്ന, പടവരുന്ന' എന്ന നിലവിളി നാടു മുട്ടെപ്പറന്നു. ജനങ്ങൾ ഓടി കാടു കയറി. കാട്ടിൽ കയറിയതു തേക്കില പൊട്ടിക്കാനല്ല. നാട്ടുപുലികൾ മൈസൂർ പുലിയേക്കാൾ മയ്യാട്ക്കാരാണെന്നു വിചാരിച്ചാണ്. എന്നിന്നു വളരെ പറയുന്നു, ടിപ്പുവിന്റെ ഈ യാത്ര നിമിത്തം വടക്കെ മുഖം മുഴുവൻ ശുദ്ധശൂന്യമായി എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലോ.

കൊല്ലം 965-ാമാണ്ടു ധനു മാസത്തിൽ സുൽത്താൻ നെടുങ്കോട്ടയുടെ കിഴക്കെ അറ്റത്തുള്ള കുന്നുകളുടെ സമീപം ഒരു സ്ഥലത്ത് ഏകദേശം മൂന്നു നാഴിക വിസ്താരത്തിൽ ഒരു പ്രവേശനമാറ്റം ഉണ്ടാക്കി. അപ്പോഴയ്ക്കും കേൾവ

പിള്ളയുടെ കീഴിൽ തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യം രണ്ടു വിഭാഗമായി അടുത്തു ടിപ്പുവിനെ വളഞ്ഞു. അവിടെ വെച്ച് അതിഭയങ്കരമായ ഒരു യുദ്ധമുണ്ടായി. ടിപ്പുവിന്റെ സൈന്യത്തിൽ ആയിരം ഭടന്മാർ മരിച്ചു. സുൽത്താൻ കയറിയിരുന്ന കുതിര വെടികൊണ്ടു വീണപ്പോൾ സുൽത്താനും താഴ്ന്നു വീണു; അയാളുടെ ഒരു കാലും ഒടിഞ്ഞു. അന്നത്തെ വീഴ്ച ടിപ്പുവിനെ ജീവാവസാനം വരെ ഒരു മടന്തനാക്കി. സൈന്യങ്ങളുടെ നാശവും കാലൊടിഞ്ഞ വേദനയും നിമിത്തം സുൽത്താനും സഹിക്കാൻ വഹിയാത്ത ദേഹശ്വമുണ്ടായി. “ഈ കുരുത്തം കെട്ട കോട്ട” പിടിക്കാതെ താൻ ഇവിടെ നിന്നു പിൻമാറുന്നതല്ലെന്നു സുൽത്താൻ അവിടെ ഇരുന്ന് ഒരു സത്യം ചെയ്തു. ഉടനെ മലബാറിൽ നിന്നും സറിംഗപട്ടണത്തിൽ നിന്നും സഹായസൈന്യം വരുത്തുവാൻ വേണ്ടുന്ന ഏല്പാടുകളെല്ലാം ചെയ്തു. വളരെ കാലതാമസം കൂടാതെ വീണ്ടും യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. മീനമാസത്തോടുകൂടി നെടുങ്കോട്ട കൈവശപ്പെടുത്തി. തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യം പരിഭ്രമിച്ചു കാടകയും ചെയ്തു. ആറു ദിവസം കൊണ്ടു ടിപ്പു കുരുത്തം കെട്ട കോട്ട മുഴുവൻ ഇടിച്ചു പൊടിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞ് അയാൾ ആലുവായി ലേക്കു കടന്നു; പറവൂരും ആലങ്ങാട്ടും സൈന്യങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ചു. ഈ സൈന്യങ്ങൾ അഴിക്കോട്ട, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കരിയാപ്പിള്ളി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെ കോട്ടകൾ കൈവശപ്പെടുത്തി. കൊച്ചിയുടേയും തിരുവിതാംകൂറിന്റേയും സ്ഥിതി വലിയകഷ്ടത്തിലുമായി.

ടിപ്പു സുൽത്താന്റെ ഈ മുൻഗതിയിൽ അയാളുടെ

നിഴലെന്നപോലെ രണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ് സൈന്യങ്ങളും അയാളെ അനുഗമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ ആ സൈന്യങ്ങൾ അയാളെ നിരോധിക്കാതിരുന്നത് അവർക്ക് മദ്രാസ് ഗവർണ്ണറുടെ കല്പനയില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്. സുൽത്താന്റെ കയ്യേറ്റങ്ങളെ കുറിച്ചു കമ്പനിയുടെ ഗവർണ്ണർ ജനറലായ കോൺവാലിസ്സ് പ്രഭു കേട്ട് ഉടനെ മദ്രാസ് ഗവർണ്ണറുടെ ഉദാസീനതയെ പറ്റി വളരെ ആക്ഷേപിക്കുകയും ടിപ്പുവിനോടു യുദ്ധം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗവർണ്ണർ ജനറലും ആദ്യമായി കർണാട് ഫാർട്ടിലിയുടെ കീഴിൽ ഒരു സൈന്യം തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന്റെ സഹായത്തിന് അയച്ചു; പിന്നെ മദ്രാസ് സൈന്യത്തെ സിംഗപട്ടണം പിടിച്ചടക്കുവാനും അയച്ചു. തന്റെ തലസ്ഥാനപട്ടണം അവകടത്തിലായെന്നു കണ്ടപ്പോൾ സുൽത്താൻ മലയാളരാജ്യം വിട്ട് ആത്മരക്ഷയ്ക്കായി സ്വരാജ്യത്തേക്കു പോയി. അതിൽ പിന്നെ മൈസൂർ പുലി മലയാളം കണ്ടിട്ടില്ല.

മൈസൂർ പുലിയുടെ ഈ കാട്ടത്തിൽ കൊച്ചിരാജാവിനു പുലി വാൽ വിടുവാൻ നല്ല തരവും കിട്ടി. 965-ാമാണ്ടു കർക്കടകമാസത്തിൽ വീരകേരളവർമ്മ മഹാരാജാവു തീപ്പെട്ടു. ഇദ്ദേഹത്തിനെ പിന്തുടന്നു ശക്തൻ തമ്പുരാൻ എന്നു സുപ്രസിദ്ധനായ രാമവർമ്മ മഹാരാജാവു സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്തു. 966-ാമാണ്ടു ധനുമാസത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായി ഒരു സഖ്യ വരാറ് എഴുതി മാറി. ഈ വരാറിലെ നിശ്ചയപ്രകാരം കൊച്ചി രാജാവും ടിപ്പുവും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന സകല ബന്ധങ്ങളും വേർപെടുത്തി; ഇം

ശ്ലീഷ് മേൽകോയ്മയുടെ കീഴിൽ തമ്പുരാൻ രാജ്യം ഭരിക്കേണ്ടുന്ന സംഗതികളെല്ലാം വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി. ആദ്യത്തെ മൂന്നുകൊല്ലം തമ്പുരാൻ എഴുപതിനായിരം, എണ്ണതിനായിരവും തൊണ്ണൂറായിരവും വീതവും നാലാമത്തെ കൊല്ലം മുതൽ കൊല്ലത്താൽ ഒരു ലക്ഷം ഉറപ്പിക വീതവും കപ്പം കൊടുക്കേണമെന്നും തീർച്ചയാക്കി. ഇതിനെ കൊച്ചി രാജ്യത്തിന്റെ ഗ്രഹപ്പിഴയെല്ലാം നീങ്ങി.

—o:0:0— .

൩൨. ശക്തൻതമ്പുരാൻ.

ഈ മഹാരാജാവു നാനാപ്രകാരേണയും ഒരു നിസ്തുല്യശക്തനായിരുന്നു. കായശക്തി, ബുദ്ധിശക്തി, ആജ്ഞാശക്തി എന്നീ മൂന്നു വിധം ശക്തിയും കൂടെ ഏകോപിച്ചു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ അസാധാരണ പുരുഷനെ 'ശക്തൻതമ്പുരാൻ' എന്നു വിളിച്ചു വന്നതു വാസ്തവത്തിൽ അതു ഒരു യഥാർത്ഥനാമമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ മഹാരാജാവിന്റെ ജനനദിവസം കൊല്ലവർഷം 926-ാമാണ്ടു കർക്കമാസം 10-ാംനു ച്ചൊഴാഴ്ച പൂയം നക്ഷത്രമാകുന്നു. അന്നു രാജകുടുംബം വെള്ളാരപ്പിള്ളി കോവിലകത്തു താമസിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ ജനനസ്ഥലം വെള്ളാരപ്പിള്ളിയായിത്തീർന്നു. തമ്പുരാന്റെ ജനനദിവസം പൂയം നക്ഷത്രവും കർക്കമാസത്തിലെ കറുത്തവായും കൂടിയതായിരുന്നതുകൊണ്ടു രാജകുടുംബത്തിൽ പെട്ട എല്ലാവർക്കും വ്യസനത്തിന്നു കാരണമായി. അന്നു വെള്ളാരപ്പിള്ളി ക്ഷേ

ത്രത്തിൽ ഒരു സ്വാമിയാർ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അമ്മതമ്പുരാട്ടി ഈ സ്വാമിയാരുടെ അടുക്കലേക്കു ഒരു ആളെ അയച്ചു പുത്രന്റെ ഗ്രഹപ്പിഴകൾക്കെല്ലാം ഒരു നിവൃത്തിമാറ്റം ഉണ്ടാക്കിത്തരേണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. സ്വാമിയാർ കുറെ പുഷ്പമുത്തു അവിച്ചു കൊടുത്തു; ഈ പുഷ്പ കൊച്ചുതമ്പുരാന്റെ കിടക്കയുടെ ചുവട്ടിൽ ഇട്ടിരുന്നാൽ, അദ്ദേഹം വളരെ പരാക്രമിയും കീർത്തിമാനമായിത്തീരുമെന്നും പറഞ്ഞു. സ്വാമിയാരുടെ ദീപ്തദർശനം വാസ്തവമായിത്തീർന്നു എന്ന് ആ തമ്പുരാന്റെ ജീവചരിത്രം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഈ തമ്പുരാൻ തിരുമുപ്പു കിട്ടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ രാജ്യകാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു തുടങ്ങി എന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

965-മാണ്ടു കർക്കടകമാസം 29-ാംനു ഇളയതമ്പുരാനും 32-ാംനു വലിയ തമ്പുരാനും തീപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ടു മൂന്നാം മറയായിരുന്ന ശക്തൻ തമ്പുരാൻ പതിവുപോലെ ഒരു കൊല്ലം പള്ളിപ്പിള്ള ആചരിച്ചു. പള്ളിപ്പുലകഴിഞ്ഞ ഉടനെ രാജ്യരക്ഷക്കുവേണ്ടുന്ന കാരോ ഏല്പാടുകൾ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. തൃപ്പൂണിത്തുറയിലും തൃശ്ശിവപേരൂരും കാരോ കോട്ടയും അതിന്നു ചുറ്റും കിടങ്ങും ഉണ്ടാക്കിച്ചു. തൃശ്ശിവപേരൂർ കോട്ടയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നാം ഇപ്പോൾ കാണുന്ന കോവിലകവും പണിയിച്ചു. കോട്ടപ്പാത്ത് ഒരു കൊടിമരം നാട്ടി അതിന്മേൽ രാജചിഹ്നമായ ഒരു കൊടിക്കൂറായും തൂക്കി. ഈ കോട്ടയുടെ രക്ഷക്കായി ഒരു ഈഴവ സൈന്യത്തേയും ഏല്പെടുത്തി. ഈ സൈന്യത്തിന്റെ നായകൻ തണ്ടാൻ എന്ന സ്ഥാനവും ചില വിശേഷ പ

ദേവികളും നൽകി. കൊച്ചിരാജ്യത്ത് ഈഴവർക്ക് ആദ്യമായി രാജ്യഭരണവിധിയുമായി ഒരു ഉദ്യോഗം നൽകിയത് ഈ മഹാ രാജാവാകുന്നു.

ശക്തൻ തമ്പുരാൻ രാജ്യത്തെ സൈന്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി പരിഷ്കരിക്കുവാനാണ് പിന്നെ ശ്രമിച്ചത്. സകല നായർ ഭവനങ്ങളിൽനിന്നും പ്രായം തികഞ്ഞ ഒരോ പുരുഷൻ പട്ടാളത്തിൽ ചേരണമെന്ന് ഒരു വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ഇതനുസരിച്ച് അന്നു പട്ടാളത്തിൽ പതിനായിരം ഭടന്മാർ ഉണ്ടായി. ഈ പട്ടാളത്തെ നാലായി ഭാവിച്ചു. ഓരോ വിഭാഗം ഓരോ കുമാരന്തിയുടെ കീഴിലും ഇവയെല്ലാം വലിയ കപ്പിത്താന്റെ കീഴിലുമായിരുന്നു. ഇതിനുശേഷം വെട്ടു വഴികളുണ്ടാക്കുകയും നടക്കാവുപ്പുക്കുങ്ങൾ വെപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. തൃപ്പൂണിത്തുറ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ കിഴക്കെ നടമുതൽ കിഴക്കെ കോട്ടവാതൽ വരെ വഴിയുടെ ഇരു ഭാഗത്തുമായി എട്ട് അരയാൽ വൃക്ഷങ്ങൾ വെപ്പിച്ചു. ഈ വൃക്ഷങ്ങളുടെ ഒരു ഇലപോലും മനുഷ്യരോ മൃഗങ്ങളോ തൊടുവാൻ സമ്മതിച്ചിരുന്നില്ല. തൊട്ടാൽ അവന്റെ ചുമലിൽ കഴുത്തുണ്ടാവില്ല!

അന്നത്തെ ഇളയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ വകയായി നാലഞ്ച് ആടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇളയ തമ്പുരാന്റെ ഒരു സേവനം കോവിലകത്തെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനുമായിരുന്നു ചെറുപറമ്പിൽ കുഞ്ഞിട്ടി മേനോൻ. ഈ കുഞ്ഞിട്ടി മേനോന്റെ മരുമകൻ, 'ശാന്തിമുഴുത്ത്' ഊരാളായായതു പോലെ പ്രധാന മന്ത്രിയുമായി തീർന്ന് ചെറുപറമ്പിൽ കുഞ്ഞികൃഷ്ണ മേനോൻ അന്ന് ഈ ഇളയ തമ്പുരാ

ന്റെ കൂടെ താമസിച്ചിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ചെറുപ്പക്കാരനായ 'കുഞ്ഞികൃഷ്ണൻ' തമ്പുരാന്റെ ആടുകൾക്കു രീ.മാനായി ശക്തൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു വാത്സല്യത്തോടു കൂടി വളർത്തി വന്നിരുന്ന അരയാലുകളിൽ ഒന്നിന്മേൽ നിന്നു കുറെ ഇല പൊട്ടിച്ചു. ഈ സംഗതി ശക്തൻ തമ്പുരാന്റെ ചെവിയിൽ എത്തി, ഉടനെ രണ്ടു വില്ലുക്കാരെ അയച്ചു കുഞ്ഞികൃഷ്ണനെ പിടിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു പോയി. ഈ വർത്തമാനം കേട്ടു പരിഭ്രമിച്ച് ഇളയ തമ്പുരാൻ വലിയ തമ്പുരാൻ കോവിലകത്തേക്ക് എഴുന്നള്ളി. ഇളയതമ്പുരാൻ വലിയ തമ്പുരാന്റെ മുമ്പിൽ എത്തിയപ്പോൾ, വലിയ തമ്പുരാൻ ഇടത്തെ കൈകൊണ്ടു കുഞ്ഞികൃഷ്ണന്റെ കുടുമച്ചു റിപ്പിടിച്ച് വലത്തെ കൈകൊണ്ടു വെട്ടുവാൻ വാൾ ഉയർത്തി നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ഇത് കണ്ട് ഇളയ തമ്പുരാൻ വലിയ തമ്പുരാന്റെ അരയിൽ പിടിച്ച് കൊണ്ടു 'കുഞ്ഞികൃഷ്ണനെ കൊല്ലുന്നതിനുപകരം ജ്യേഷ്ഠൻ എന്നെത്തന്നെ കൊല്ലുകയേ വേണ്ടൂ' എന്നു പറഞ്ഞു. ശക്തൻ തമ്പുരാൻ വാൾ താഴത്തിട്ടു. ഇവന്റെ കാലത്താണ് രാജ്യം അന്ത്യാധീനപ്പെടാൻ പോകുന്നത്. ഇനി ഇവനെ എന്റെ മുമ്പിൽ കാണരുത്" എന്നു ദേഷ്യത്തോടെ കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെ നിസ്സാരമായ ഒരു കാര്യത്തിനു ശക്തൻ തമ്പുരാൻ വിചാരിച്ചു ശിക്ഷയെക്കുറിച്ച് ഇക്കാലത്ത് ആലോചിക്കുകപോലും അസാധ്യമാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ മഹാരാജാവിന് അതൊന്നും അത്ര സാരമായിരുന്നില്ല.

..൧൩.. മ. ന. ക. ല. ക്ക്. അ. യ. ച. ക്ക.

ശക്തൻതമ്പുരാൻ തിരുമുപ്പ കിട്ടിയ ഉടനെ രാജ്യത്തെ സൈന്യത്തെ ഒന്നു പരിഷ്കരിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. സകല സൈന്യങ്ങളുടേയും മേലധികാരി വലിയ കപ്പിത്താനായിരുന്നു. തിരുമനസ്സിലെ വലിയ കപ്പിത്താനെയാണ് നാം 'പണിക്കർ കപ്പിത്താൻ' എന്നു പ്രസിദ്ധമായി കേൾക്കുന്നത്. ഇദ്ദേഹം കമ്പളത്തു ഇപ്പോഴുള്ള മട്ടക്കൽ എന്ന പണിക്കർ കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു അസാമാന്യ പുരുഷനായിരുന്നു. ആയുധാഭ്യാസത്തിൽ അക്കാലത്തു ഇദ്ദേഹത്തിനോടു സമനായി തമ്പുരാൻ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. 'കൊല്ലുന്ന രാജാവിനു തിന്നുന്ന മന്ത്രി' എന്ന പഴഞ്ചൊല്ല് ഈ തമ്പുരാനേയും പണിക്കരേയും ഉദ്ദേശിച്ചാണോ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് എന്നു തമ്പുരാന്റെ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നും പണിക്കരുടെ സ്വാമിഭക്തിയിൽനിന്നും സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശക്തൻതമ്പുരാൻ 'കല്പിച്ചാലല്ലെന്നില്ല' എന്നായിരുന്നു കപ്പിത്താന്റെ മതം.

ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ കാലത്തു ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം സൂര്യോസ്തമനത്തോടുകൂടി കരുവപ്പിടന്നെൽനിന്ന് ഏകദേശം രണ്ടു നാഴിക വടക്കായി വെള്ളാങ്ങല്ലൂർക്കു തിരിയുന്ന വഴിയുടെ അരികിൽ ഒരു ഉണ്ണുവണ്ണത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ മൂന്നു നമ്പൂരിമാർ ഇരുന്നു മുറുക്കാൻ സഞ്ചി അഴിച്ചു വെറില നൂറു തേക്കുകയായിരുന്നു. സമയം രാത്രി ചാകുന്ന

തിന്നു മുമ്പു അത്താഴത്തിന്നു വെള്ളാണല്ലോ എത്താമെന്നു വിചാരിച്ചാണ് വഴിപോക്കരായ നമ്പൂരിമാർ അവിടെ മുറുക്കാൻ ഇരുന്നത്. കയ്യിച്ചു ആളറിയാം എന്ന മട്ടിലായി നേരം. നമ്പൂരിമാർ കാരോ വെടിയും പറഞ്ഞു മുറുക്കം കഴിഞ്ഞു. സഞ്ചി കെട്ടുമ്പോൾ, രണ്ടുജോനക മാപ്പിളമാർ അവരുടെ അടുക്കലേക്കു ചെന്നു. ഇപ്പോഴും കരൂപ്പിടുന്നയിൽ ഈ ജാതിക്കാർ വളരെയുണ്ട്. കൊച്ചിപോലീസ്സു നടപ്പാക്കുന്നതുവരെ ഇവരുടെ മുഷ്ണിനിമിത്തം കരൂപ്പിടുന്നയിലും അതിനടുത്ത സ്ഥലങ്ങളിലും വഴിപോക്കർ നിർഭയമായി സഞ്ചരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. പാമ്പന്മാരായ നമ്പൂരിമാരെ കണ്ടപ്പോൾ, 'ശകുനംപാരി' എന്നു മാപ്പിളമാർ തിച്ച്ചയാക്കി. 'ഈ അസമയത്തു വിങ്ങൾ എന്നൊ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നത്?' എന്നു നമ്പൂരിമാരോടു ചോദിച്ചു. 'ശകുനൻതമ്പുരാന്റെ കാലത്തു വഴിപോക്കർ സഞ്ചരിക്കാൻ സമയവും അസമയവും നോക്കണം' എന്നു നമ്പൂരിമാർ മറുപടി പറഞ്ഞു. 'കരൂപ്പിടുന്നയിൽ അങ്ങിനെ നടക്കാനായിട്ടില്ല' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു മാപ്പിളമാർ കത്തി ഉഴി, 'കയ്യിലുള്ളതെല്ലാം ഇവിടെവെച്ചു തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ നടക്കിൻ' എന്നു പറഞ്ഞു നമ്പൂരിമാരെ യാത്രയാക്കി. നമ്പൂരിമാരുടെ മോതിരങ്ങളും പണസ്സഞ്ചിയും മാറും എടുത്തുകൊണ്ടു മാപ്പിളമാരും പോയി.

ശകുനൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അന്ന് ഏറണാകുളത്താണ് എഴുന്നള്ളിയിരുന്നത്. മേല്പാഞ്ഞ സംഭവം നടന്നു രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തമ്പുരാൻ നമ്മുടെ നമ്പൂരിമാരെ ഏറണാകുളത്തു കണ്ടതിനാൽ "അ

ല്ലാ! ഇതേവരെ ഇല്ലത്തേക്കു പോയില്ലേ? യാത്ര പാഞ്ഞിട്ടു രണ്ടുമൂന്നു ദിവസമായല്ലോ” എന്നു അവരോടു ചോദിച്ചു. “യാത്രപാഞ്ഞ ദിവസംതന്നെ ഇവിടെനിന്നു പോയി. പക്ഷെ ഇപ്പത്തേക്കു എത്തിയില്ല. അതിന്നു മുമ്പുതന്നെ ഇങ്ങോട്ടു തിരിയുകേണ്ടിവന്നു” എന്നു നമ്പൂരിമാർ പറഞ്ഞു. “എന്താ, വല്ലതും ഇവിടെവെച്ചു മരുന്നുപോയായിരിക്കാം അല്ലേ?” എന്നു തമ്പുരാൻ ചോദിച്ചു. “ഒരു മാവു പാറി. പക്ഷെ, അതു സാധനമല്ല. കരുവിപ്പിടുന്നെ സമയാസമയം നോക്കാതെ നടക്കാരായിട്ടില്ലെന്ന് അവിടെ ചെന്നപ്പോഴേ കാൽ വന്നുള്ളു. അതാണ് മരുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് തിരിയെ പോന്നതും.” നമ്പൂരിമാർ ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോഴേക്കും തമ്പുരാന്റെ വിധമെല്ലാം പകർന്നു. പിന്നെ നമ്പൂരിമാർ നടന്ന കുലയെല്ലാം പറഞ്ഞു. “ആട്ടെ, വേണ്ടില്ല. നിങ്ങൾ ഇവിടെ തന്നെ താമസിക്കു. രണ്ടു ദിവസവുമുള്ള കഴിഞ്ഞിട്ടു പോയാൽ മതി” എന്നു തമ്പുരാൻ അരുളിച്ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

നമ്പൂരിമാർക്കു പാറിയ അപകടമെല്ലാം തമ്പുരാൻ പണിക്കരോടു പറഞ്ഞു “ഉടനെ ആ ദ്രോഹികളെ പിടിച്ചു കൊണ്ടു വരേണ”മെന്നു കല്പിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പിറ്റേന്നാൾ നേരം പുലർന്നപ്പോൾ പണിക്കർ കപ്പിത്താനും രണ്ടു ജോനകളും രണ്ടു മൂന്നു കിഴികളും തമ്പുരാന്റെ തിരുമുമ്പിൽ ഹാജരായി. “മാപ്പിളമാർ ഇവർ തന്നെയാണോ?” എന്നു തമ്പുരാൻ നമ്പൂരിമാരോടു ചോദിച്ചു. “മാപ്പിളമാർ ഇവർ തന്നെയാണെന്നാ തോന്നുന്നത്. മോതിരങ്ങളും കിഴികളും സംശയമില്ല, ഞങ്ങളുടെയാണ്.” എന്നു

നമ്പൂരിമാർ പാഞ്ഞപ്പോൾ, ആ വക സാധനങ്ങളെല്ലാം അവർ കൊടുക്കാൻ പറഞ്ഞു. മാപ്പിളമാരെ 'മനക്കലേക്ക് അയച്ചേക്കൂ' എന്നും പണിക്കരോടു കല്പിച്ചു. കല്പിത്താൻ മാപ്പിളമാരെ കൊണ്ടുപോയി കിഴവനച്ചാലിൽ കെട്ടിത്താഴ്ത്തുകയും ചെയ്തു. നമ്പൂരിമാർ മുതലുംകൊണ്ടു തിരികെ ഇല്ലങ്ങളിലേക്കും പോയി.

---

൩൪. ചത്ത തൃക്കോമരമാണ്.

തൃശ്ശിവപേരൂർ വടക്കുന്നാഥൻ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള ചരിവുകൾക്ക് ഇപ്പോൾ 'തേക്കംകാട്' എന്നു പറഞ്ഞുപരന്ന പേര് പണ്ട് യഥാർത്ഥമായിരുന്നു. കഠിന ശിക്ഷയെ അർത്ഥിച്ചിരുന്ന കാരകാരെ ഒരു കാലത്ത് ഈ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ 'തെക്കെ ഗോപുരം കടത്തി' വിടുകയാണെന്നു പതിവ് എന്ന് അറിയുമ്പോൾ, ആ സ്ഥലം എത്ര ഭയങ്കരമായ കാടായിരുന്നു എന്നു അനുമാനിക്കാമല്ലോ. ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ കാലത്തും ആ സ്ഥലങ്ങൾ മുഴുവൻ കാടായിരുന്നു. തമ്പുരാൻ ഒരിക്കൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ എഴുന്നള്ളി താമസിക്കുന്ന കാലത്ത് ഈ കാട് മുഴുവൻ ചെട്ടി വെളുപ്പിക്കണമെന്നു തീർച്ചയാക്കി. എന്തെങ്കിലും ഒരു കാര്യം വിചാരിച്ചാൽ അത് ഉടനെ സാധിക്കണമെന്നായിരുന്നു ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ നിശ്ചയം. ഒരു വിദഗ്ദ്ധനേരം വെളിച്ചമായപ്പോൾ കൂലിക്കാർ മുഴുവനും വെട്ടുകത്തിയുമാ

യി വന്നു കാട്ടുവെട്ടി തെളിയിച്ചുതുടങ്ങി. കാട്ടുവെട്ടി വെളുപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ പാറമേൽക്കാവിൽനിന്നു വെളിച്ചപ്പാട് തുളികൊണ്ടു തമ്പുരാന്റെ തിരുമുമ്പിൽ ചെന്നു. വെളിച്ചപ്പാട് — “ഇത് അച്ഛന്റെ ജടയാണ്; അതുകൊണ്ട് ഇതു വെട്ടിനന്നാക്കാൻ പാടില്ല.”

തമ്പുരാൻ — “മുമ്പു ടിപ്പുസുൽത്താൻവന്നു വടക്കുംനാഥനെ അതുലോമാക്കി വേണ്ടിടത്തോളം ദ്രോഹങ്ങൾ ചെയ്തപ്പോൾ നിയ്യം നീന്റെ അച്ഛനും എവിടെയായിരുന്നു? അന്ന് ഈ ശൗജ്യമൊന്നും കണ്ടില്ലല്ലോ. രണ്ടായാലും ഞാൻ ഈ കാടൊക്കെ വെട്ടിവെളുപ്പിക്കാനാണ് തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നത്.”

വെളിച്ചപ്പാട് — “ഉണ്ണി നമ്മോടു കളിക്കുന്നു, അല്ലേ? കാട്ടിത്തരാം. എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അമ്പച്ചത്തിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യം അട്ടമസിച്ച് ഉടനെ വെളിച്ചപ്പാട് തന്റെ കയ്യിലിരുന്ന വാൾ തലയിൽവെച്ചു ചിലമ്പു കൊണ്ടു ഒന്നടിച്ചു.

തമ്പുരാൻ — “നീ വിചാരിച്ചാൽ നമ്മോട് എന്തു കഴിയും? നീന്റെ വാളിനു മൂച്ചയില്ല. മൂച്ചയുള്ള വാള് എന്റെ കയ്യിലുണ്ട്. കാര്യം വേഗം കഴിക്കാം.” എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് തൃക്കയ്യിലിരുന്ന വാൾ എടുത്തു വെളിച്ചപ്പാടിന്റെ തല ഭങ്ങായി പൊളിച്ചു താഴത്തിട്ടു. തമ്പുരാൻ ലേശം കൂസ്സൽകൂടാതെ കാട്ടുവെട്ടി വെളിപ്പിച്ചു ക്ഷേത്രത്തിനു ചുറ്റും പ്രദക്ഷിണ വഴിയും ഉണ്ടാക്കിച്ചു.

മൃഡഭക്തനായ ജനങ്ങൾക്കു തമ്പുരാന്റെ ആ പ്രവർത്തി വളരെ ഭയങ്കരമായിരുന്നു; പ്രത്യേകിച്ചു കോവില

കുഞ്ഞു തമ്പുരാട്ടിമാർ വളരെ വ്യസനകരവുമായി. തമ്പുരാൻ തൃപ്പൂണിത്തുറക്ക് എഴുന്നള്ളി പരിവൃപോലെ വലിയമ്മതമ്പുരാട്ടിയെ കാണാൻ ചെന്നു. ‘ചിററമ്മ തമ്പുരാൻ’ എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നതും ശക്തൻതമ്പുരാനെ എടുത്തു വളർത്തിയതുമായ തമ്പുരാട്ടിയാണ് ഈ വലിയമ്മതമ്പുരാൻ. ഈ വലിയമ്മതമ്പുരാട്ടിയെക്കുറിച്ച് ശക്തൻതമ്പുരാനു മാത്രനിപ്പിശേഷമായ ഭക്തിയും ബഹുമാനവുമുണ്ടായിരുന്നു. തമ്പുരാട്ടിക്കു സ്വസ്ഥതയുണ്ടാകാൻ അധികം വാത്സല്യം ശക്തൻതമ്പുരാനെയായിരുന്നു. ശക്തൻതമ്പുരാനെ ഈ തമ്പുരാട്ടി കാമനപ്പേരായി വിളിച്ചിരുന്നത് ‘കുഞ്ഞിപ്പിള്ള’ എന്നാണ്.

തമ്പുരാട്ടി—“എന്താ കുഞ്ഞിപ്പിള്ളേ! പാറമേൽക്കാവിലെ വെളിച്ചപ്പാടിനെ കൊന്നു എന്നു കേട്ടത്? അതു നന്നായോ? ഭഗവതിയെ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാമോ? ഇതു കൊണ്ട് ഇനി എന്തൊക്കെയാണാവോ ആപത്തുണ്ടാകുന്നത്?”

ശ- തമ്പുരാൻ—“ചിററമ്മേ! ഞാൻ ഭഗവതിയെ ഒന്നും ചെയ്തില്ല. ഭഗവതിക്ക് എന്റെ പേരിൽ ഒന്നും തോന്നുകയുമില്ല. ‘ചത്തതു കോമരമാണ്’ അവൻ കോമരത്തെ ഒരുവനാണ്. അവൻ ചാടിത്തുള്ളിവന്നു ഭഗവതിയുടെനിലയിൽ എന്നോടു കൂസ്സൽകൂടാതെ ചിലതെല്ലാം പറഞ്ഞു. അതാണ് അവനെ കൊന്നത്.”

തമ്പുരാട്ടി—“മേലിൽ ഇങ്ങിനെ സാഹസം കാട്ടരുത്. ഇതി

ഒൻദ ദോഷമൊക്കെ ഒരിക്കൽ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്.”

ശ- തമ്പുരാൻ—“ഭഗവതിയെ ഞാൻ ഉപദ്രവിച്ചിട്ടില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, ആ സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം വെട്ടുപ്പാക്കിയതുകൊണ്ടു ഭഗവതിക്ക് എന്നോടു സന്തോഷമേയുണ്ടാവൂ. വെളിച്ചപ്പാടന്മാർ ഈ മാതിരി സൂത്രങ്ങൾ എടുത്തുതുടങ്ങിയാൽ, ജനങ്ങൾക്കു ഭഗവതിയെ വിശ്വാസം കുറഞ്ഞുപോവും. അതുവരാതിരിക്കാനാണ് ഇങ്ങിനെ ചെയ്തത്.”

---

൩൫. കിണിയുടെ തല കണി.

ശക്തൻതമ്പുരാൻ ‘ചിററമ്മ’ എന്നു വിളിച്ചുവന്നിരുന്ന വലിയമ്മതമ്പുരാട്ടി തീപ്പെട്ടു. തിരുവന്തളി വളരെ കേമമായി തൃപ്പൂണിത്തുറവെച്ചു കഴിച്ചു. തിരുമാസം കഴിച്ചതു എറണാകുളത്തുവെച്ചാണ്. സദ്യയും മറ്റും പൊടി പൊടിച്ചു. പക്ഷെ, സമയത്തിനു പഞ്ചസാര വിളമ്പാൻ സാധിക്കാഞ്ഞതിനെപ്പറ്റി അല്പം ആക്ഷേപമുണ്ടായി. ആ ആക്ഷേപം തീക്ഷ്ണതിനു തമ്പുരാൻ ഒരു സൂത്രം ചെയ്തു. അന്നുവരെ പതിവില്ലാത്തവിധം പട്ടന്മാക്ക് കാരോ ഉറപ്പികയും തിരുമുല്പാടന്മാക്കും എമ്പ്രാന്മാക്കും ഒന്നര ഉറപ്പികയും നമ്പൂരിമാക്ക് ഈരണ്ടുറപ്പികയും അമ്പലവാസികൾക്ക് അരേരയ്ക്കു ഉറപ്പികയും പ്രതിഗ്രഹം കൊടുത്തു. അതുകൊണ്ടു പഞ്ചസാരയുടെ കോട്ടംതീർന്നു. ഇന്നും കൊടു

തുപരുന്ന പ്രതിഗ്രഹത്തിന്റെ നിരക്ക് അന്നു ശക്തൻതമ്പുരാൻ ഏല്പട്ടത്തിയതാകുന്നു.

സദ്യസ്തു പഞ്ചസാര സമയത്തു കിട്ടാതിരുന്നത്, അത് അയയ്ക്കാമെന്നു ഏറ്റിരുന്ന ആളുടെ ഉദാസീനതകൊണ്ടാണ്. കൊച്ചി കോട്ടയിലെ പ്രധാന കച്ചവടക്കാരനായിരുന്ന ദേവരശ കിണിയാണ് പഞ്ചസാര ഏറ്റിരുന്നത്. അക്കാലത്തു കൊച്ചിയിൽ കച്ചവടസംബന്ധമായി കൊങ്ങിണികൾക്കു വളരെ പ്രാബല്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ജാതിക്കാരുടെ ജന്മഭൂമി ഗോവയ്ക്കു അതോടുചേർന്ന ചില സ്ഥലങ്ങളുമാണ്. പോത്തുഗീസ്സുകാർ ആ രാജ്യങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ കൊങ്ങിണിമാർക്ക് അവിടങ്ങളിൽ സ്വൈരമായി താമസിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതായി. ഉദ്ദേശം 916-ാമണ്ടോടുകൂടി പോത്തുഗീസ്സുകാരുടെ മതഭ്രാന്തുവളർച്ചയിനാൽ, ഗോവയിലും മാറ്റം താമസിപ്പിച്ചിരുന്ന കൊങ്ങിണികളെ നിർബ്ബന്ധമായി ക്രിസ്ത്യാനിമതത്തിൽ ചേർക്കുവാനും അവരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങൾ കൊള്ളയിട്ടു നശിപ്പിക്കുവാനും തുടങ്ങി. കൊങ്ങിണിമാർ നിവൃത്തിമുട്ടിയപ്പോൾ സ്വദേശം വിട്ടു തെക്കോട്ടയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെ പുറപ്പെട്ടുപോയവരിൽ കുറെ കുടുംബക്കാർ വന്നു കൊച്ചിരാജാവിനെ അഭയം പ്രാപിച്ചു. അന്നത്തെ തമ്പുരാൻ അവർക്ക് താമസിക്കുവാൻ കുറെ ദേശങ്ങളും ക്ഷേത്രത്തിന്നു ഒരു സ്ഥലവും കൊടുത്തു. ഇപ്പോൾ കാണുന്ന തിരുമലദേവസ്വക്ഷേത്രവും അതിന്നു സമീപമുള്ള ചെറുളായി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളുമാണ് അന്ന് അവർക്കായി കൊടുത്തത്. ദേവരശകിണിയുടെയും മാറ്റു ചില ധനികന്മാരായകൊങ്ങിണി

മാരുടെയും ഭവനങ്ങൾ കൊച്ചികോട്ടക്കകത്തായിരുന്നു. കോട്ടയ്ക്കകത്തെ സകല അധികാരവും അന്നു ലത്തക്കാക്കായിരുന്നതിനാൽ ഇവർക്കു കൊച്ചിരാജാവിനെ ബഹുമാനമില്ലാതായി. അന്നു കൊച്ചിയിലെ കൊങ്ങിണിമാരിൽ പ്രധാനിയും ദേവസ്വത്തിലെ അധികാരിയും ദേവരശ്മിനിയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അയാൾ അല്പം ഗർവ്വിഷ്ഠനുമായിരുന്നതിനാലാണ് ശക്തൻ തമ്പുരാൻ പോലും വകവെക്കാതിരുന്നത്.

തിരുമാസം കഴിഞ്ഞ പിറ്റേന്നാൾ തമ്പുരാൻ വിരുന്നുകാരെ എല്ലാം യഥോചിതം സമ്മാനിച്ചയച്ചു. അന്ന് അത്താഴം അമൃതേന്തു കഴിഞ്ഞു പള്ളിയായിലേക്കു എഴുന്നള്ളിയപ്പോൾ പണിക്കര കപ്പിത്താനെ വിളിച്ചു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: “ദേവരശ്മി ഇന്നലെ സമയത്തിനു പഞ്ചസാര എത്തിക്കാതിരുന്ന സംഗതി പണിക്കരും അറിഞ്ഞിരിക്കുമല്ലോ. അവൻ കൊച്ചി കോട്ടയ്ക്കകത്താണ് താമസിക്കുന്നത്; അതുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും കാര്യമില്ലെന്നു വിചാരിച്ച് ഇങ്ങിനെ ചെയ്തതാണ്. അതുകൊണ്ട് എനിക്കു നാളെ ‘കിണിയുടെ തല കണി’ കാണണം. കോട്ടയുടെ വാതൽ അടയ്ക്കാ മുമ്പേതന്നെ അകത്തു കടക്കണം. അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾതന്നെ പൊയ്ക്കൊള്ളൂ. ഞാൻ പോയി ഉറങ്ങട്ടെ.”

പണിക്കർ ഉടനെതന്നെ കുറേ പണവും തന്റെ അരവാളും എടുത്ത് ഒരു വഞ്ചിയിൽ കയറി കോട്ടയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. കോട്ടവാതൽ അടയ്ക്കുമുമ്പെ പണിക്കർ കോട്ട

യ്ക്കുകയ്ക്കു കടന്നുകൂടി. പിന്നെ പണിക്കർ ദേവരശ്മിന്റെ പാണ്ടികുശാലയിൽചെന്നു. അപ്പോൾ അയാൾ അന്നത്തെ വരവുചിലവു കണക്കുകൾ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. പണിക്കരെ കണ്ട ഉടനെ ദേവരശ്മിൻ വേണ്ടുന്ന ഉപചാരംചെയ്ത് ആ സമയത്തു തിടുക്കമായി വന്ന കാര്യം എന്താണെന്നു ചോദിച്ചു.

പണിക്കർ—“വിശേഷം ഒന്നുമില്ല. എങ്കിലും, കുറെ പട്ടു വേണം.”

ദേവരശ്മിൻ—“ഇതിന് യജമാനൻതന്നെ വരണോ? ഒരാളെ അയച്ചിരുന്നെങ്കിൽ വേണ്ടുന്ന സാമാനങ്ങൾകൊണ്ടു ഞാൻതന്നെ അങ്ങോട്ടുവരുമായിരുന്നല്ലോ.”

പണിക്കർ—“അതെന്താചെയ്യാ! ഞാൻതന്നെ വന്നുനോക്കിയെടുക്കണമെന്നാണ് കല്പന. ഇപ്പോഴാണ് ഈ കാര്യം കല്പനയായതും. ആട്ടു, പാട്ടുക്കു, നോക്കട്ടെ.”

ദേവരശ്മിൻ—“ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നതൊക്കെ താണതരമാണ്. മേത്തരം വേണമെങ്കിൽ മുകളിലേക്കു പോകണം.”

പണിക്കർ—“രണ്ടുതരവും വേണം.”

ഉടനെ പണിക്കർക്കു താണതരം പട്ടു കുറെ കൊടുത്തു; ബാക്കി മേത്തരം പാട്ടുക്കുവാൻ പണിക്കരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു മുകളിലേക്കുപോയി. രണ്ടുപേരും മുകളിൽ ചെന്നു കുറെ പട്ടും എടുത്ത് അവിടെ ഇരുന്ന് കാരോ വർത്തമാനങ്ങൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

ദേവരശ്മിൻ—“പഞ്ചസാര സമയത്തിന് എന്താഞ്ഞതിനാൽ തിരുച്ചുള്ളക്കേടായിരിക്കും അല്ലേ കാരോ തിരക്കു കൊണ്ടു ആ കാര്യം അന്ധാളിച്ചു എന്നേയുള്ളൂ.”

പണിക്കർ— 'തീരുമുന്മിൻ നിങ്ങളുടെ മുഖം കണ്ടാൽ തിരുവുള്ളക്കേടെല്ലാം തീരും.'

ദേവരശ്മി— 'ഞാൻ താമസിക്കുന്നതു തമ്പുരാന്റെ അധികാരഭരണത്തിങ്കളിലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇതിനുമുമ്പു തന്നെ എന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞേനെ. ലന്തക്കാരുടെ കോട്ടയ്ക്കകത്തായതുകൊണ്ടു പേടിക്കാതെ കിടന്നുറങ്ങാം.

ഇങ്ങിനെ അവർ കാരോ വർത്തമാനങ്ങൾ പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു കപ്പിത്താൻ ഉപായത്തിൽ അര*വാളെടുത്തു ദേവരശ്മിയുടെ തല വെട്ടി. കുറെ പട്ടെടുത്തു; തല പട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞതുകൊണ്ടു കപ്പിത്താൻ താഴത്തേക്കു പോന്നു. പണിക്കർ താഴത്തേക്കിറങ്ങി പോയി കുറെ കഴിഞ്ഞിട്ടും ദേവരശ്മിയെ കാണാഞ്ഞതിനാൽ 'മുതലാളി മുകളിൽ കിടന്നുറങ്ങി' എന്നു ഭൂതൃന്മാർ രീച്ചയാക്കി അവരും അവിടവിടെ കിടന്നുറങ്ങി. പണിക്കർ പാണ്ടി കശാല വിട്ട കുറെ ദൂരത്ത് ഒരു സ്ഥലത്തു പോയിരുന്നു. വെള്ളപ്പാൻ അഞ്ചു നാഴികയുള്ളപ്പോൾ കോട്ടവാതൽ തുറന്നു, ജനങ്ങൾ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും സഞ്ചാരം തുടങ്ങി. ആ തരം നോക്കി കപ്പിത്താൻ പുറത്തു വന്നു വഞ്ചിയിൽ കയറി, പുലച്ചുയ്ക്കുമ്പ്പ് ഏറാണാകുളഞ്ഞെത്തി, പള്ളിയറ വാതുക്കൽ കിണിയുടെ തല കണിയായി തൂക്കുകയും ചെയ്തു. പണിക്കർ പള്ളിക്കുറുപ്പണത്തുവരെ വാതൽക്കൽ തന്നെ നിന്നു. തമ്പുരാൻ വാതൽ തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ കിണിയുടെ തല കണിയായി കണ്ടു.

---

* അരയിൽ വെട്ടിച്ചിട്ടന്ന ഒരു തരം ലോഹമുറയ വാളാണിത്.

തമ്പുരാൻ— “എന്താ പണിക്കരെ! കുറച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടി, അല്ലെ? എങ്കിലും കാര്യം നടന്നല്ലോ. സന്തോഷമായി.”
 പണിക്കർ— “ഇതൊക്കെ അടിയൻറെ മിടുക്കല്ല. തിരുമനസ്സിലെ കല്പനയുടെ ശക്തികൊണ്ടാണ് സാധിക്കുന്നത്.”

തമ്പുരാൻ— “ആട്ടെ, പണിക്കർ പോയി കുറച്ചുറങ്ങൂ. ഉന്ന രാത്രിയിലും കൂടെ കുറച്ച് ഉറക്കമിളക്കണം.” എന്നു പറഞ്ഞു പണിക്കരെ അയച്ചു.

തമ്പുരാൻറെ അമൃതേത്തൂ മറ്റും കഴിഞ്ഞത് ഇരിക്കുമ്പോൾ, ഉറക്കവും ഉണരും കഴിച്ചു പണിക്കർ തിരുമുമ്പിൽ ചെന്നു.

തമ്പുരാൻ— “ദേവരശ്ശൻ നിമിത്തം കൊച്ചിയിലെ കൊങ്ങിണിമാരെല്ലാം വളരെ മുഷ്ടനായിരിക്കുന്നു. അവരുടെ പണത്തിൻറെ തിളപ്പൊന്നു നിറുത്തണം. അതിനു പണിക്കർ ഇന്നു രാത്രിയിൽ തന്നെ കുറെ സൈന്യത്തോടുകൂടി ചെന്നു അവരുടെ ദേവസ്വത്തിലും മറ്റുമുള്ള മുതലെല്ലാം എടുത്തുകൊണ്ടു പോരണം.” കല്പന കേട്ട ഉടനെ ‘എറാൻ’ എന്നു മാത്രമേ കല്പിത്താൻ ഒരു മറുപടിയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അന്നു രാത്രിയിൽ പണിക്കരും ആൾക്കാരും കൂടെ തിരുമലദേവസ്വത്തിൽ കടന്ന് അനേകം ആഭരണങ്ങളും പാത്രങ്ങളും കൊള്ളിച്ചെടുക്കുകൊണ്ടു പോന്നു. കൊങ്ങിണിമാർക്ക് പണിക്കരുടെ പുറപ്പാടുണ്ടാവുമെന്നു ഗൂഢമായി മുന്നറിവു കിട്ടിയിരുന്നതിനാൽ അവർ അവരുടെ ദേവൻറെ വിഗ്രഹം കൊച്ചിയിൽനിന്ന് ആചപ്പഴയ്ക്കു മാറി. അതുകൊണ്ട്

അതു കൊണ്ടുപോരുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ഇപ്പോഴും തുല്യത്തിനുള്ള പാത്രക്കലമറയിൽ 'തിരുമലദേവസ്വം വക' എന്നുമുള്ള ചില പാത്രങ്ങളുണ്ടത്രെ. അവ അന്നു കൊണ്ടുവന്നവയെന്നാണ് പറയുന്നത്.

—(*):—

മുന. ചില നേരംപോക്കുകൾ.

ശക്തൻ തമ്പുരാന്റെ കാരോ പ്രവൃത്തിയിൽ നീന്ന് അദ്ദേഹം വളരെ ശ്രമനായിരുന്നു എന്നു സംശയിക്കണ്ട. ഒരു നാട്ടിൽ നീതി നടത്തേണമെങ്കിൽ രാജാവു മറ്റുള്ളവർക്കു ഭിഷ്ടത എന്നു തോന്നുന്നതായ പല കമ്മങ്ങളും നിശ്ചയമായും ചെയ്തേണ്ടിവരുമെന്നും നാട്ടിൽ ശ്രമത ചെയ്യാനുള്ള അധികാരം രാജാവിനു മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നുമായിരുന്നു തമ്പുരാന്റെ സിദ്ധാന്തം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തു കൊച്ചിരാജ്യത്ത് ആർക്കും ഒരു അധർമ്മവും ചെയ്യാൻ പാടുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ കുറുങ്ങളുടെ താരതമ്യംപോലെയല്ല, അന്ന് അദ്ദേഹം ശിക്ഷിച്ചിരുന്നത് എന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. മിക്ക കുറുങ്ങൾക്കും ശിരച്ഛേദനമായിരുന്നു ശിക്ഷ. ഇത്രയും ശ്രമത ചെയ്യാൻ മടിയില്ലാത്ത ആ തമ്പുരാൻ നല്ല ഫലിതക്കാരനുമായിരുന്നു.

ശക്തൻ തമ്പുരാന്റെ രണ്ടാമത്തെ നൈത്യാരമ്മ തൃശ്ശിവപേരൂർ കർമ്പറ എന്ന വീട്ടിലെ ചിമ്മ എന്ന സ്ത്രീയായിരുന്നു. ചിമ്മ അമ്മയ്ക്ക്, ഇപ്പോൾ സെന്റാമാസ് ഫൈസ്റ്റർ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു തമ്പുരാൻ സക്കാർ ചില

വിന്മേൽ ഒരു വീടു പണിയിച്ചുകൊടുത്തു. ഗൃഹപ്രവേശ
ത്തുനാൾ കരക്കാക്കല്ലാം കേമമായി ഒരു സദ്യ കഴിച്ചാൽ
കൊള്ളാമെന്നു നൈത്യാരമ്മയ്ക്കു വളരെ താല്പര്യമുണ്ടായിര
ുന്നതിനാൽ, അവരുടെ ഇഷ്ടപോലെ ഒരു കണക്കുണ്ടാക്കി
കൊടുക്കാൻ തമ്പുരാൻ കല്പനയായി. നൈത്യാരമ്മ ഒരു
കണക്കും കൊടുത്തു. കണക്കനുസരിച്ചു തമ്പുരാൻ സകല
വിഭവങ്ങളും തയ്യാറാക്കി. സദ്യയ്ക്കു കരക്കാരും വന്നു.
വിഭവങ്ങളെല്ലാം വിളമ്പി; കരക്കാർ ഉണ്ണാനിരുന്നു. റൊ
സ്സ്, പരിപ്പ്, കാളൻ, കാലൻ, എരിശ്ശേരി, പുളിശ്ശേരി,
പച്ചടി, കിച്ചടി, കൂട്ടുകാ, എട്ടുകൂട്ടാ ഉപ്പിച്ചട്ടത്, എട്ടുകൂ
ട്ടം വാത്തു പ്പരി, വലിയ പപ്പടം, ചെറിയ പപ്പടം, ശ
ക്കര ഉപ്പേരി, പഞ്ചസാര, അപ്പം, വട, എള്ളുണ്ട, പരി
പ്പച്ചമൺ, പഴപ്പച്ചമൺ, അടപ്പച്ചമൺ, ഇങ്ങിനെയെ
ല്ലാമായിരുന്നു സദ്യയുടെ വട്ടം. ഉണ്ണാൻ ഇരുന്നവരെല്ലാം
മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കിത്തുടങ്ങി. ചോറുതൊട്ടി മാത്രം
പന്തിയിൽ കടക്കുന്നില്ല. മാറുള്ളതെല്ലാം വിളമ്പാൻ
എടുത്തു വിലക്കി തുടങ്ങി. സദ്യയ്ക്കു ചോറില്ലെന്നു കേട്ടു
നൈത്യാരമ്മ തമ്പുരാന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു കുറെ പരി
ഭവത്തോടെ സങ്കടം പറഞ്ഞു 'ചിമ്മു എന്തിനാണ് എ
ന്നോടു പരിഭവിക്കുന്നത്? ചിമ്മുന്റെ ഇഷ്ടപോലെ വട്ടം
കൂട്ടാമെന്നല്ലെ പാഞ്ഞത്? കണക്കിൽ അരി എഴുതി ക
ണ്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ചോറില്ലാതായത്' എന്നു ത
മ്പുരാൻ സൗമ്യമായി മറുപടി പറഞ്ഞു. കരക്കാർ കര
ക്കരം മിണ്ടാതെ ചോറില്ലാത്ത സദ്യയുണ്ടു തൃപ്തരായ നാ
ട്ടുത്തിൽ ഉപകുപ്പു വിട്ടുകൊണ്ടു പോയി.

കേരളം ശക്തൻതമ്പുരാൻ തൃശ്ശിവപേരൂർ എഴുന്നള്ളുമ്പോൾ കരുപ്പിടന്ന സമീപം വെച്ച് അതിവേഗത്തിൽ വലിച്ചുവരുന്ന ഒരു വണ്ടി കണ്ടു. വണ്ടി തിരുമനസ്സിലെ കാടിക്കു സമീപം വന്നപ്പോൾ, അതിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ചോമാതിരി എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് 'ഇന്ന് രാവിലെ ഇന്ന ചോമാതിരി മരിച്ചു. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള എല്ലാ പട്ടത്താനങ്ങളും എന്നിക്കാക്കത്തരണം' എന്നു തമ്പുരാനോടു പറഞ്ഞു. 'അതിനു വിരോധമില്ല. എന്നാൽ ചോമാതിരി വേണാട്ടുകരയ്ക്കു യാത്രയുണ്ടോ?' എന്നു തമ്പുരാൻ ചോദിച്ചു. 'ഉവ്വ്. അവിടേയും അറിയിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നാണ് ആഗ്രഹം. ഈ വഴിതന്നെ അങ്ങോട്ടും പോയാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്' എന്നു ചോമാതിരി പറഞ്ഞപ്പോൾ, തമ്പുരാൻ 'ആട്ടെ, വേണ്ടില്ല. ചോമാതിരി എന്റെ കാടിയിൽ കയറിക്കൊള്ളു നാളെ പുലർച്ചയ്ക്കു മുമ്പ് അവിടെ എത്തിക്കൂ,' എന്നു പറഞ്ഞു ചോമാതിരിയെ കാടിയിൽ കയറി അയച്ചു. കാടി വീക്കാരായപ്പോൾ കാടിക്കാരോട്, 'നാളെ രാവിലെ കലശേഖരപെരുമാൾ ഉണ്ടെന്നതിനു മുമ്പായി ഇദ്ദേഹത്തിനെ കൊട്ടാരത്തിൽ എത്തിക്കണം' എന്നു കല്പനയായി തമ്പുരാൻ തൃശ്ശിവപേരൂർ എഴുന്നള്ളുകയും ചെയ്തു.

ഉത്തരച്ചമ്പടി പിടൊന്നാൾ രാവിലെ ചോമാതിരിയെ കൊട്ടാരത്തിൽ എത്തിച്ചു. കലശേഖരപെരുമാൾ പള്ളിക്കുറുപ്പണൻ പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ കണി കണ്ടതു ചോമാതിരിയെയാണ്.

ചോമാതിരി— 'ഇന്നലെ ഇന്നേടത്തെ ചോമാതിരി മരി

ച്ച. അതുകൊണ്ടു മേലിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവകാശങ്ങളെല്ലാം എനിക്കാക്കിത്തരണം.

കുശേപ — 'ചോമാതിരി, ചെമ്പടപ്പു മുപ്പിലെ കണ്ടു അല്ലെ?'

ചോമാതിരി — 'ഉവ്വ്. അവിടത്തെ അവകാശമെല്ലാം എനിക്കു തരാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. പിന്നെ, അവിടന്നു തന്നെയാണ് എന്നു അവിടത്തെ കാടിയിൽ കയറി, ഇവിടുന്ന് ഉണക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഇവിടെ എത്തിക്കണമെന്നു ശുഭം കെട്ടിയയച്ചത്. കാടിക്കാർ മുത്രശങ്കയ്ക്കൂടെ കരയ്ക്കുപ്പിക്കാതെയാണ് വലിച്ചു ഇത്ര വേഗം ഇവിടെ എത്തിച്ചത്. ഷ. കഷ്ടപ്പെട്ടു.'

കുശേപ — 'ആട്ടെ, ചോമാതിരിയുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യാം. രണ്ടു ദിവസം താമസിച്ചിട്ടു പോയാൽ മതി. ചോക്ഷേപാൾ കണ്ടു പോകാവൂ.'

രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ചോമാതിരി തമ്പുരാന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു നാട്ടിലേക്കു പോയാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ടെന്ന് അറിയിച്ചു. ഉടനെ തമ്പുരാൻ ചോമാതിരിയെ ഒരു കാടിയിൽ കയറി, 'പിററന്നാൾ തൃപ്പൂന്നിത്തൂറാ എത്തിക്കണമെന്നും വഴിക്കു മുത്രശങ്കയ്ക്കു ഇറക്കണമെന്നും കാടിക്കാറെ ഏല്പിച്ചയച്ചു. വഞ്ചിക്കാർ വഴിക്കുകവുകാണു നിടഞ്ഞെല്ലാം ചോമാതിരിയെ പിടിച്ചിറക്കി, വെണ്ടങ്കിലും, മുത്രശങ്ക തീർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പിററന്നാൾ രാവിലെ ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ തിരുമുമ്പിൽ എത്തിച്ചു.

ശ. തമ്പുരാൻ — "എന്താസൗഖ്യമായി പോയിവന്നോ?"

ചോമാതിരി — "ഇവിടെനിന്നു പോയപ്പോൾ മുത്രശങ്കയ്ക്കു

കൂടെ കരയ്ക്കുപ്പിക്കാഞ്ഞതുകൊണ്ടു നന്നെ കുഴങ്ങി. അവിടെനിന്നു പോന്നപ്പോൾ, വേണ്ടിട്ടും വേണ്ടാണ്ടും എന്നെ പിടിച്ചു മൃഗശ്ശങ്കയ്ക്കിരുത്തി കഷ്ടപ്പെടുത്തി”.

ശ. തമ്പുരാൻ— “ഞാൻ ആ കാര്യം അല്പം അന്ധായിച്ചു. ആട്ടെ, ചോമാതിരി ഒന്നുകൂടി തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോയി വരാമോ? യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും ഉണ്ടാവില്ല.” ചോമാതിരി— “അയ്യോ! നിങ്ങളുടെ മത്സരത്തിൽ എന്നെ കഷ്ടപ്പെടുത്തല്ലെ.”

ശ. തമ്പുരാൻ— “കാ എന്നാൽ വേണ്ട. ചോമാതിരി പൊയ്ക്കൊള്ള.” എന്നു പറഞ്ഞുയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

ന. ൭. ആ 5 ക്കും.

ശക്തൻ തമ്പുരാനു വഴിയാത്ര ചെയ്യുന്നതിനും അതിൽ നിന്നുണ്ടാകാവുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അനുഭവിക്കുന്നതിനും ലേശം കൂസലുണ്ടായിരുന്നില്ല. രാത്രികാലങ്ങളിലും മറ്റും വേണ്ടുന്നതായി നടന്ന് കാരോ സ്ഥലങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന അനീതികളും അധർമ്മങ്ങളും ഗ്രഹിച്ചു കുറകൊരെ അപ്പോഴപ്പോൾ ശിക്ഷിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ശക്തൻ തമ്പുരാനെ ഒരു പ്രത്യേക ഏല്പുടായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ എല്ലാത്തോഴും വിശ്വസ്ഥനാകും അരിപരാക്രമികളുമായ മൂന്നു നാലു ഭൃത്യന്മാരും തമ്പുരാന്റെ കൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കും.

ഒരിക്കൽ ശക്തൻ തമ്പുരാൻ മൂന്നു നാലു ഭൃത്യന്മാരോ

ടുക്കൂടെ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. നേരം നല്ലവണ്ണം പുലരുന്നതിനു മുമ്പു തിരുവനന്തപുരത്തു മഹാരാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിനു സമീപത്തെത്തി. മഹാരാജാവു പള്ളിക്കുറുപ്പണന്നിട്ടില്ലെന്ന് അറിഞ്ഞതിനാൽ, തമ്പുരാൻ കൊട്ടാരത്തിലെ ഓരോ സ്ഥലങ്ങൾ നോക്കിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നതിനു മദ്ധ്യേ കുതിരലായത്തിൽ കടന്നു ചെന്നു. ലായത്തിലെ കുതിരകളെല്ലാം വളരെ മെലിഞ്ഞും ക്ഷീണിച്ചും നില്ക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ, “കുതിരവിചാരിപ്പുകാരൻ എവിടെ? എന്ന് ഒരു കുതിരക്കാരനോടു ചോദിച്ചു. ഉടനെതന്നെ വിചാരിപ്പുകാരൻ അവിടെക്കു വരുകയും ചെയ്തു.

ശ. തമ്പുരാൻ— “എന്താ വിചാരിപ്പുകാരൻ! ഈ കുതിരകൾ ഇങ്ങിനെ ചടച്ചു നില്ക്കുന്നത്?”

വിചാരിപ്പുകാരൻ— “എന്തെല്ലാം ചെയ്തിട്ടും ചിലതു നന്നാവുന്നില്ല.”

ശ. തമ്പുരാൻ— “പല്ലം മുതിരയും വേണ്ടിടത്തോളം കൊടുക്കാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കും, അല്ലെ?”

വിചാരിപ്പുകാരൻ— “എന്നാൽ അങ്ങനെയൊട്ടെ. അവിടേക്കു വലിയ നഷ്ടമൊന്നുമില്ലല്ലോ.”

ശ. തമ്പുരാൻ— “അതല്ല, നിന്നോടു ചോദിച്ചത്. കുതിരകളെ രക്ഷിക്കാനല്ല നിനക്കു ശമ്പളം തരുന്നത്?”

വിചാരിപ്പുകാരൻ— “താനാമാണ് എന്നെ മൃപ്പിക്കാൻ. താൻ പാടുനോക്കി പോണം. ഇവിടെ നില്ക്കാനാവശ്യമില്ല. ഇതു പൊന്നുതമ്പുരാന്റെ വകയാണ്”. വിചാരിപ്പുകാരന്റെ മറുപടി കേട്ടു ദേഷ്യപ്പെട്ടു തമ്പുരാൻ ‘എടാ സ്വാമിദ്രോഹി! കുതിരകളെ പട്ടിണിയിട്ടു നി തടിക്കുക’

യാണല്ലോ?” എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് അയാളുടെ ചെകിടത്തു രണ്ടു മൂന്നു ചൊട്ടിച്ചു. അടി കിട്ടിയതും കൊണ്ടു വിചാരിപ്പുകാരൻ ഓടി. വിചാരിപ്പുകാരൻ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു കൊട്ടാരത്തിലേക്കു ചെല്ലുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ, മഹാരാജാവ് അയാളോടു സംഗതിയെല്ലാം ചോദിച്ചു. ലായത്തിൽവെച്ചു നടന്ന വർത്തമാനമെല്ലാം തിരുമനസ്സറിയിച്ചു. മഹാരാജാവിനു കാര്യം മനസ്സിലായി. “ആട്ടെ, നീ! ഇനി ഇവിടെ നില്ക്കണ്ട. വേഗം പൊയ്ക്കോ. ഇത്രയല്ലെ പഠിയുളളു. അതു പെരുമ്പടപ്പു മുപ്പീന്നാണ് എന്നു പറഞ്ഞു വിചാരിപ്പുകാരനെ അയച്ചു. മഹാരാജാവു ശക്തൻ തമ്പുരാനെ കാണാനായിട്ടു ലായത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ ശക്തൻ തമ്പുരാനും കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ, വഴിമദ്ധ്യേവെച്ചു തമ്പുരാക്കന്മാർ രണ്ടുപേരും തമ്മിൽ കണ്ടെത്തി; മടങ്ങി കൊട്ടാരത്തിലേക്കുതന്നെ രണ്ടുപേരും എഴുന്നള്ളുകയും ചെയ്തു. രണ്ടു നാലു ദിവസം വിരുന്നു സല്ലാരം സ്വീകരിച്ചതിനു ശേഷമേ തൃപ്പൂണിത്തുറയ്ക്ക് എഴുന്നള്ളാവൂ എന്നു മഹാരാജാവ് അവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം ശക്തൻ തമ്പുരാൻ അതു സമ്മതിച്ചു.

അക്കാലത്തു ജനങ്ങളുടേയും രാജാക്കന്മാരുടേയും ഇടയിൽ പല വിനോദങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ജനങ്ങൾ മിക്കവാറും അന്നു യോദ്ധാക്കളായിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ വിനോദങ്ങളും ഏറക്കൂറു കായികോത്സാഹത്തെ സംബന്ധിച്ചവയായിരുന്നു എന്നുതന്നെ പറയാം. എന്നാൽ ശൂരന്മാരായവരുടെ അഭ്യോസനലവും സമത്സ്യവും ‘ആടക്കം പു

ലിയങ്കം' എന്നീ രണ്ടുക്കളിലാണ് പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നത്. അക്കാലത്തു യോഗ്യരായ പല യോദ്ധാക്കളേയും തോല്പിച്ച ഒരു ആട്ട തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ശക്തൻ തമ്പുരാന്റെ വിനോദത്തിനായും കൊട്ടാരത്തിലെ ചില അഭ്യാസികളുടെ സാമത്വം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനായും ഒരു ദിവസം ആടകം വേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

ആടകത്തിനു 'പലക പിടിക്കുക' എന്നും ഒരു പേര് പായാറുണ്ട്. ഈ പേര് ആ അങ്കത്തിന്റെ സമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്നുണ്ടായതാണ്. പലകയ്ക്ക് ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടുവിരൽ നീളവും എട്ടുവിരൽ വീതിയും നാലുവിരൽ കനവുമുണ്ടായിരിക്കും. പലകയുടെ രണ്ടറ്റത്തും കയ്യിന്റെ പത്തി കടത്തി പിടിക്കുവാൻ ദ്വാരങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കും. അങ്കസ്ഥലത്ത് ഒരറ്റത്ത് ആടം അതിന്നെതിരായി മറെറൊരു അറ്റത്ത് ആടും നില്ക്കും. സ്കൂൾ കുട്ടികൾ ഡ്രിൽ സമയത്തു "ലഞ്ച്" എന്നു പറയുമ്പോൾ നില്ക്കുന്നതുപോലെ, അങ്കത്തിന് ഒരുങ്ങി വന്നിരിക്കുന്നവൻ പലകയും പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നതു കണ്ടാൽ, ആട മറെറൊരു അറ്റത്തുനിന്നു പിന്നാക്കം മാറി, കൈകൾ പൊക്കി, തലമറിച്ച് പിടിച്ചും കൊണ്ടു ശക്തിയോടെ അടുത്തു പലകമേൽ ഇടിക്കും. പലകക്കാരൻ പിന്നാക്കം വീഴുന്നതുവരെ ആട പിന്നേയും പിന്നേയും പൂർവ്വാധികം ശക്തിയോടുകൂടി ഇടിക്കട്ടെ. കൊട്ടാരത്തിൽ വളർത്തിയിരുന്ന ഈ ആടിന്റെ മുന്നിടിയ്ക്കടുത്തുവരുന്ന സാമത്വം അന്ന് ആ നാട്ടുകാരിൽ ആക്കം തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പല യോഗ്യരും അന്നു പലക

പിടിച്ചു. രണ്ടാമത്തെ, അല്ലെങ്കിൽ മൂന്നാമത്തെ ഇടിക്കു പലകയും ആളും പിന്നാക്കമിരിക്കും. ഒടുവിൽ ശക്തൻ തമ്പുരാന്റെ ഭൃത്യന്മാരിൽ ഒരുവനോടു പലക പിടിക്കുവാൻ തമ്പുരാൻ കല്പിച്ചു. അയാൾ പലക പിടിച്ചപ്പോൾതന്നെ ആടിന്റെ ശൗര്യം ആട്ടുത്തേതിൽ പതിന്മടങ്ങു വലിച്ചിരുന്നു. ഒരു ഇടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾതന്നെ തന്റെ എതിരാളി സാമാന്യനല്ലെന്ന് ആടീനു മനസ്സിലായി എന്നു കാണികൾക്കു തോന്നുമാറ് അത് അസാധാരണശൗരവത്തോടെ പിന്നാറി വീണ്ടും ഇടി തുടങ്ങുവാൻ ഒരുങ്ങി. ആടു മുറയ്ക്കു് ഇടിയും തുടങ്ങി. കണ്ടു നില്ക്കുന്നവരെല്ലാം ആടിനേയും ആളേയും കുറിച്ചു പുകഴ്ത്തി. ആടിന്റെ നെറ്റിയിന്മേൽനിന്നു രക്തം വീണു തുടങ്ങി. ആളുടെ കൈമടങ്ങുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. ആടിനു ശൗര്യം വലിച്ചു. ഒടുവിൽ, ഒരിക്കൽ ആട് ഇടിക്കുവാനായി അടുത്തപ്പോൾ ആൾ പകല ഭൂതത്തെറിഞ്ഞുകൊണ്ടു തിരിഞ്ഞു പുഷ്പം കാണിച്ചുകൊടുത്തു; പുഷ്പത്തിന്മേൽ ഇടിച്ചതോടുകൂടി ആടു പിന്നാക്കം മറിഞ്ഞു വീണു ചാവുകയും ചെയ്തു.

ഈ സംഭവംകൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്കു വളരെ അത്ഭുതവും തമ്പുരാന് അല്പം കുന്ദിതവും ഉണ്ടായി. പിറ്റേന്നാൾ തമ്പുരാക്കന്മാർ രണ്ടുപേരുംകൂടെ ഭക്ഷണാനന്തരം സേവനമാരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഇരുന്ന് കാരോ വെടിപറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഭൃത്യന്മാരുടെ അനൗരണശീലത്തെ കുറിച്ച് ഒരു സംഗതി സംസാരിക്കേണ്ടിവന്നു. അപ്പോൾ “പറഞ്ഞതു കേൾക്കാത്ത ഭൃത്യന്മാർ സ്വാമിദ്രോഹികളാണ്. എന്തിനാണ് പറഞ്ഞത്? തന്നെകൊണ്ടു് അതു സാധിക്കുമോ?

എന്ന ചോദ്യംതന്നെ അവക്കാവശ്യമില്ല” എന്നു ശക്തൻ തമ്പുരാൻ പറഞ്ഞു. “ആട്ടേ, ഇചിടെനിന്നു താഴത്തേക്കു ചാടാൻ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടാകുമോ?” എന്നു തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവു ചോദിച്ചപ്പോൾ, “ഉണ്ടാവും” എന്നു ശക്തൻ തമ്പുരാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. “റിങ്ങിൽ ആരെങ്കിലും ചാടാമോ?” എന്നു കൊട്ടാരത്തിലെ സേവനാരോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ, എല്ലാവരും “എന്താ വല്ലാതെ ഓടുന്നുണ്ടോ?” എന്ന നാട്ടുത്തിൽ മുഖം വീഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു നിന്നു. ശക്തൻ തമ്പുരാൻ തല്പാലം അവിടെ നിന്നിറങ്ങുന്ന രണ്ടു ഭൂതന്മാരുടെ നേരെ ഒന്നു നോക്കി. ഭൂതന്മാർ അർദ്ധാട്ടമിങ്ങോട്ടും നോക്കാതെ താഴത്തേക്കു ചാടുകയു ചെയ്തു. പിററെ ദിവസം ചാടിയ ഭൂതന്മാരോട് അവർ യാതൊരു സംശയവുമില്ലാതെ അങ്ങിനെ മാളികയുടെ മുകളിൽനിന്നു ചാടിയത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു കലശേവരവെരുമാൾ ചോദിച്ചു. അടിയങ്ങൾ ചാടാൻ ചാടിച്ചാൽ, അപ്പോൾതന്നെ അടിയങ്ങളുടെ കഥ കഴിക്കും. ചാടിയാൽ അടിയങ്ങൾ മരിക്കുകയില്ലെന്ന് അടിയങ്ങൾക്കറിയാം. അതു തന്നെയല്ല. തമ്പുരാന്റെ ആഗ്രഹം സാധിക്കാനാണ് അവിടന്ന് അടിയങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നത്” എന്നായിരുന്നു അവരുടെ മറുപടി. ഇതു കേട്ടു മഹാരാജാവു വളരെ സന്തോഷിച്ചു അവർക്കു വളരെ സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും രണ്ടു ദിവസവുമുള്ള തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിച്ചതിനുശേഷം ശക്തൻ തമ്പുരാനും ഭൂതന്മാരും പൂണിത്തായ്ക്കു മടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

നവ. ഒരു പരിക്ഷ.

ശക്തൻ തമ്പുരാൻ 980-മാണ്ടു കർക്കടകമാസത്തിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർക്ക് എഴുന്നള്ളി. അവിടെ ചെന്നു കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തിരുമനസ്സിലേക്ക് ശരീരത്തിന് അല്പം സുഖക്കേട് തുടങ്ങി. ദിവസംപ്രതി സുഖക്കേടിനു കൂടുതലല്ലാതെ കുറവു കൂടാതെന്നു ഇല്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, തമ്പുരാൻ അനുജന്മാരെ തൃപ്പൂണിത്തുറയിൽനിന്നും വരുത്തി. ചുമ-മാണ്ടു കന്നിമാസത്തിൽ ഒരു ദിവസം തമ്പുരാൻ സഹോദരന്മാരൊന്നിച്ചു ഭക്ഷണത്തിന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഇളയ തമ്പുരാൻ വളരെ ഭക്തിപൂർവ്വം 'തിരുമനസ്സിലേക്ക് എന്തു കുറി കൂട്ടുവാനാണ് രാജിതോന്നുന്നത്' എന്നു ചോദിച്ചു. ശക്തൻതമ്പുരാൻ അന്നു രോഗത്തിന്റെ മുർച്ഛകൊണ്ടു ഭക്ഷണത്തിനു വളരെ രാജിയില്ലായിരുന്നതിനാലാണ് ഇളയ തമ്പുരാൻ ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചത്. ഇളയ തമ്പുരാന്റെ ചോദ്യം കേട്ടപ്പോൾ ശക്തൻതമ്പുരാൻ അനുജന്റെ സാമന്ത്രിയെന്ന പരിക്ഷിച്ചറിയണമെന്നു തീർച്ചയാക്കി. "എനിക്കു രാജി ഒന്നിന്നും തന്നെ ഇല്ലെന്നു പറയാം. എങ്കിലും ചക്കകൊണ്ടുള്ള വല്ല കുറിയുമാണെങ്കിൽ വേണ്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്" എന്നു തമ്പുരാൻ അരുളിച്ചെയ്തു. 'അത് അത്താഴം അമൃതേത്തിനു തയ്യാറാക്കാം' എന്നു ഇളയതമ്പുരാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

വൈകുന്നേരം എല്ലാവരും കൂടെ അമൃതേത്തിനു ഇരിക്കുമ്പോൾ ശക്തൻതമ്പുരാൻ ഇളയതമ്പുരാനോടു 'എ

ന്നാ, ചക്ക കിട്ടിയില്ലേ?' എന്നു ചോദിച്ചു. 'കന്നിമാസമല്ലേ. അടുത്ത ദിക്കിലെങ്ങു ചക്കയില്ല. എന്തായാലും നാളെക്ക് ഒരു ചക്കയെങ്കിലും കൊണ്ടുവരുവാൻ ശട്ടം കെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ഇളയതമ്പുരാൻ മറുപടി പറയുകയും തമ്പുരാക്കന്മാർ അമൃതേന്തു കഴിഞ്ഞു പള്ളിയറകളിലേക്ക് എഴുന്നള്ളുകയും ചെയ്തു.

ശക്തൻതമ്പുരാൻ പള്ളിക്കുറുപ്പിന്ന് എഴുന്നള്ളുന്നതിനു മുമ്പായി പണിക്കര കപ്പിത്താനെ തിരുമമ്പിൽ വരുത്തി. 'പണിക്കരെ! നാളെ ഒരു ബ്രാഹ്മണസദ്യവേണമെന്നാണ് തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നത് അരിനു ചക്കക്കോരൻ, ചക്ക എരിശ്ശേര, ചക്കച്ചുളവരുത്തൽ, ചക്കപ്രഥമൻ ഇത്രയും വിഭവങ്ങളും കൂടെ വിശേഷാൽ വേണം' എന്നു തമ്പുരാൻ അരുളിച്ചെയ്തു. കപ്പിത്താൻ 'കല്പനപോലെ' എന്നു മറുപടിയും പറഞ്ഞു പോയി. പിറ്റേന്നാൾ പത്തുമണി അടിക്കുന്നതിനുമുമ്പു മേല്പറഞ്ഞ സകല വിഭവങ്ങളോടുകൂടെ ബ്രാഹ്മണസദ്യയും കഴിച്ചു തമ്പുരാന്റെ സുഖക്കേടുകൂമേണ അധികമായിത്തുടങ്ങിയിരുന്നതിനാൽ അന്നു സദ്യക്കു വന്നിരുന്ന നമ്പൂരിമാർക്കും മറ്റും യഥായോഗ്യം അന്നുവധി ദാനങ്ങളും കൊടുത്തു.

സദ്യയും ദാനവും മറ്റും കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം ശക്തൻ തമ്പുരാൻ സഹോദരന്മാരെ തിരുമമ്പിൽ വരുത്തി. ആദ്യമായി ചക്കയുടെ കാര്യം പറഞ്ഞു. 'എന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ രാജ്യം ഭരിക്കേണ്ടതു നിങ്ങളല്ലേ? നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചിട്ട് ഒരു ദിവസംകൊണ്ട് ഒരു ച

കുപോലും വരുത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ. ഞാൻ പാഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു രാവുകൊണ്ട് അഞ്ഞൂററിചിലപാനം ചക്കവന്നതുകൊണ്ടോ? നിങ്ങൾക്ക് എത്രത്തോളം ആജ്ഞാലം ഉണ്ടെന്നറിയാനാണ് ഞാൻ ചക്കകളാൽ കിട്ടിയതുകൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞത്. അവനവന്റെ ആജ്ഞാത്തുവാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവൻ ഒരു രാജാവായിട്ടു ശോഭിക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും കല്പിക്കുന്നതായാൽ അതു സാധിപ്പിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ കൽപ്പിക്കാതിരിക്കുകയാണ് ഭേദം. ആട്ടെ, അതുപോട്ടെ. എന്റെ കാലശേഷം നിങ്ങൾ പ്രത്യേകം മനസ്സുരുത്തേണ്ടതായി നാലു സംഗതികളുണ്ട്. ഒന്ന്, പാലിയത്തു മേന്നേ മന്ത്രിയാക്കുക; രണ്ടു ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ നേരെ ഏറ്റക്കുക; മൂന്ന്, ഇരിഞ്ഞാലക്കുട ക്ഷേത്രത്തിൽ തച്ചുകയ്ക്കളെ അവരോധിക്കുക; നാലു വടക്കുന്നാഥൻ ക്ഷേത്രത്തിൽ യോഗിയായിരിപ്പാട്ടിനെ അവരോധിക്കുക. ഇവ നാലിൽ ഏതു ചെയ്താലും നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്നു ദോഷമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ വക സംഗതികളെല്ലാം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലുത്തി പ്രവർത്തിക്കണം”.

മേല്പറഞ്ഞ ഉപദേശങ്ങളും മാറും കൊടുത്ത് അനുജൻ തമ്പുരാക്കന്മാരെ തൃശ്ശിവപേരൂർ തന്നെ താമസിപ്പിച്ചു. തിരുമനസ്സിലെ ശീലായ ക്രമത്തിൽ വലിച്ച് നവംമാസം കന്നി മാസം ഫലഗുണം തൃശ്ശിവപേരൂർവെച്ചു പുരഷകേസരിയായ ശക്തൻതമ്പുരാൻ തീപ്പെട്ടുകയ്യം ചെയ്തു.

൩൯. തട്ടിപ്പറിച്ചതുപൊട്ടിത്തെറിച്ചു.

ലന്തക്കാർ മലയാളക്കരയിൽ പ്രമാണികളായതു കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരുടെ സഹായംകൊണ്ടാകുന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ, അഴിങ്കോട് കൊച്ചി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ പാറകൾ പണിയിച്ചിരുന്ന കോട്ടകൾ ലന്തക്കാർ അവരുടെ പക്കൽനിന്നു തട്ടിപ്പറിക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത്. ആദ്യകാലത്തു ലന്തക്കാരും കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരും തമ്മിൽ ലൗകികമായിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നതെങ്കിലും, ലന്തക്കാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിനിമിത്തം ക്രമേണ അവരും രാജാവും തമ്മിൽ സ്വരൂപിച്ചു പോരാതെയായി. ശക്തൻതമ്പുരാൻ സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്ത മുതൽ ലന്തക്കാരോടു പ്രത്യേകമായി പല വഴക്കുകളും തുടങ്ങി. ലന്തക്കാരുടെ സംരക്ഷണത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളേയും കൊങ്ങിണിമാരോടും ശക്തൻതമ്പുരാനു രീരെ രസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തരം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം അവരെ ഉപദ്രവിച്ചുകൊണ്ടും ഇരുന്നു. തമ്പുരാനു മൃപ്തകിട്ടി രണ്ടു മൂന്നുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഉദ്ദേശം നൂറുചുമാണ്ടിൽ, ലന്തക്കാർ കൊങ്ങിണിമാരെ സഹായിക്കുന്നു എന്ന നാട്ടുത്തിൽ ഒരു പട്ടാളത്തോടുകൂടി മട്ടാഞ്ചേരി കോവിലകം വളഞ്ഞു പക്കു, അവരുടെ സൂത്രമാണം ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ അടുക്കൽ പാറിയില്ല. തമ്പുരാൻ ലന്തക്കാരെ താല്പിച്ചോടിച്ചു. എന്നു തന്നെയല്ല, ലന്തക്കാരെ മലയാളക്കരയിൽനിന്നു തീരെ കാടിച്ചു കളയണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി തമ്പുരാൻ ചില ഒരുക്കങ്ങളും ചെയ്തു വന്നിരുന്നു.

ആ അവസരത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഏജണ്ടായ മിസ്റ്റർ പെൺനി കൊച്ചിയിൽ എത്തി രണ്ടു കക്ഷികളേയും നയോപായങ്ങൾ കൊണ്ടു സമാധാനപ്പെടുത്തി. എങ്കിലും ലന്തക്കാരുടെ അധികാരസൂത്രം അസ്തമിക്കാറായിരുന്നു.

ഉദ്ദേശം കൊല്ലവർഷം ൯൭൨-മാണ്ടിൽ പരന്ത്രിസു ചക്രവർത്തിയായ നെപ്പോളിയൻ ലന്തക്കാരുടെ സ്വരാജ്യമായ ഫോളണ്ടു പിടിച്ചടക്കി. അപ്പോൾ രാജാവു ഇംഗ്ലണ്ടിൽപോയി അഭയം പ്രാപിച്ചു. സ്വരാജ്യം നഷ്ടമായപ്പോൾ, രാജ്യഭ്രഷ്ടനായ രാജാവു അദ്ദേഹത്തിന്റെ, അതായത് ലന്തയുടെ, വകയായി ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സകല സ്ഥലങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷുകാരെ ഏൽപ്പിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നു ലന്തഗവർണ്ണറന്മാർ കല്പനകൾ അയച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ നെപ്പോളിയൻ ആ വക സ്ഥലങ്ങൾ തനിക്കു കിട്ടേണ്ടതാണെന്നു വാദിക്കുമെന്നു നിശ്ചയമായിരുന്നു. ലന്തക്കാരുടെ വക സ്ഥലങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ അവകാശവഴിക്കു പരന്ത്രിസുകാർ കിട്ടുന്നത് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ അധികാരത്തിന്നും പ്രാബല്യത്തിന്നും വളരെ ഹാനികരമായിരുന്നതിനാലാണ് ഈ സൂത്രം പ്രയോഗിച്ചത്. കൊടുങ്ങല്ലൂരും അഴിക്കോട്ടും ഉണ്ടായിരുന്ന കോട്ടകൾ മുഖിനാലേ അവർ വിററുന്നതുകൊണ്ടു ബാക്കി കൊച്ചി കോട്ടമാത്രമേ എല്പിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

കൊച്ചിക്കോട്ട ഏറ്റുവാങ്ങുന്നതിനു മേജർ പീറ്റർ കൊച്ചിയിൽ വന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് സൈന്യാധിപന്റെ വരവു ലന്ത ഗവർണ്ണർ രസിച്ചില്ല; കോട്ട എല്പിച്ചുകൊടുത്തില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, മേജരുടെ നേരെ എതിർക്കുകയും ചെയ്തു.

ഗവണ്ണർക്കു നീല്ക്കുക്കളിയില്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ പഴയ ബ്രി
സ്മതപവും മറ്റും പാഞ്ഞു കൊച്ചിരാജാവിനോടു സഹാ
യം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ലന്തക്കാരെ വല്ലവിധത്തിലും ആട്ടി
പ്പാത്താക്കേണമെന്നായിരുന്നു ശക്താർതന്യരാന്റെ ആ
ലോചന. അതുകൊണ്ട് ഇതുതന്നെ തരമെന്നു തന്യരാ
നും കണ്ടു. തന്യരാം ലന്തക്കാരെ സഹായിച്ചില്ലെന്നു മാ
ത്രമല്ല, ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു വേണ്ടുന്ന ഒത്താശകളെല്ലാം ചെയ്
യുകൊടുക്കുകയുണ്ടായി. ലന്തക്കാർ കീഴടങ്ങുന്നില്ലെന്നു ക
ണ്ടപ്പോൾ മേജർ കോട്ടയുടെ നേരെ പീരങ്കി ഒഴിച്ചുതുട
ങ്ങി. ലന്തക്കാർ ഉടനെ കീഴടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ
തട്ടിപ്പറിച്ചു കൊച്ചികോട്ടയും ലന്തക്കാരുടെ കയ്യിൽനിന്നു
ചോയി. എന്നുതന്നെയല്ല, മലയാളക്കരയിൽ ലന്തയുടെ
അധികാരവും അസ്തമിച്ചു.

ഇപ്പോൾ 'ബ്രിട്ടീഷ് കൊച്ചി' എന്നു പറയുന്ന സ്ഥ
ലം ഇങ്ങിനെയാണ്. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ അധീനത്തിലായ
ത്. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ കൊച്ചിയിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു ക്ര
മേണ അധികാരം കൂടി തുടങ്ങി. ഉദ്ദേശം കൊല്ലവർഷം
൧൭൮൨-ാമാണ്ടിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഒരു കടുംകൈ ചെയ്തു. അ
ന്നത്തെ പ്രധാന മന്ത്രിമാർ ലന്തക്കാരുടെ സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം
തിരിയെ അവർക്കുതന്നെ കൊടുക്കണമെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കു
മെന്നു കമ്പനിക്കാർക്കു സംശയം തോന്നി. അതിന്നു എലി
യെ തോല്പിച്ച് ഇല്ലാ ചുട്ടുകുളയാമെന്നു തീർച്ചയാക്കി. കോ
ട്ടയുണ്ടെങ്കിലല്ലേ, വിട്ടുകൊടുക്കുവാൻ പറയുള്ളു എന്ന കരു
തലോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷുകാർ കൊച്ചി കോട്ട വെടിമരുന്നിട്ടു
ചുട്ടുപൊട്ടിച്ചു. ഒടുവിൽ ലന്തക്കാരുടെ വക സ്ഥലങ്ങൾ

തിരിയെ കൊടുക്കേണ്ടതായി വന്നില്ല; എങ്കിലും കൊച്ചി
കോട്ട പൊട്ടിത്തെറിച്ചുപോയി.

രം. അതിമോഹം ചക്രം ചവിട്ടി.

ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ കാലശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ
അനുജൻ രാമചമ്മമഹാരാജാവു സിംഹാസനാരോഹണം
ചെയ്തു. ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ കാലംവരെ കൊച്ചിയിലെ
പ്രധാന മന്ത്രിസ്ഥാനം പരമ്പരയായി പാലിയത്തച്ഛന്മാ
രാണ് ഭരിച്ചിരുന്നത്. ശക്തൻതമ്പുരാൻ അന്നത്തെ വലി
യച്ചനെ മന്ത്രിയാക്കിയില്ലെന്നതന്നെയല്ല, മേലിൽ ആ
കുടുംബക്കാരെ മന്ത്രിസ്ഥാനത്തു പ്രവേശിപ്പിക്കരുതെന്ന്
അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരന്മാരോട് ഉപദേശിക്കുകയും
ചെയ്തല്ലോ. അന്നത്തെ വലിയച്ചൻ വേലുത്തമ്പി ഭൂവയ്യ
ടെ സ്നേഹിതനായിരുന്നു; സ്വാമിഭക്തിയില്ലാത്ത ഒരാളാ
യിരുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, സ്വാതന്ത്ര്യമായ കാര്യസാധ്യത്തി
നായി എന്ത് അവിവേകവും പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരാളായിരുന്ന
തും. ഇതെല്ലാം തമ്പുരാൻ കാലേകൂട്ടി കണ്ടറിഞ്ഞിരുന്ന
തിനാലാണ് അച്ഛനും, പ്രത്യേകിച്ചു അന്നത്തെ വലി
യച്ചനെ, മന്ത്രിയാക്കരുത് എന്നു ശട്ടംകെട്ടിയത്.

രാമചമ്മമഹാരാജാവു വലിയ ശാസ്ത്രജ്ഞനായിരുന്ന.
പക്ഷെ, രാജകാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു താല്പര്യ
മോ ത്രാണിയോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വേലുത്തമ്പിഭൂവ ആ
പ്രധാന മന്ത്രിസ്ഥാനം ഏറ്റെടുത്തു മെക്കോളയുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായി

രുന്ന. അപ്പനും തമ്പിയും വലിയ സ്നേഹിതന്മാരായിരുന്നതിനാൽ, റസിഡണ്ടിന്റേയും തമ്പിയുടേയും സഹായത്തോടുകൂടി അപ്പനും കൊച്ചിയിലെ പ്രധാനമന്ത്രിസ്ഥാനം കിട്ടി. അപ്പനെ മന്ത്രിയാക്കേണ്ടുന്ന കാര്യത്തെപ്പറ്റി ശിവാശി ചെയ്യുവാൻ തമ്പിതന്നെ തുല്യനിത്തായ്ക്കു വന്നു തമ്പുരാന്റെ കാണുകയുണ്ടായി. കൊച്ചിയിലെ പ്രധാനമന്ത്രി തന്റെ ബന്ധുപായിരുന്നാൽ മാത്രമേ, വല്ല ആവശ്യവും നേരിടുമ്പോൾ കൊച്ചിക്കാരുടെ സഹായമുണ്ടാവുള്ളൂ എന്നുകരുതിയാണ് തമ്പി ഈ കാര്യത്തിൽ ഇത്രത്തോളം പ്രയത്നിച്ചത്. തമ്പുരാൻ വളരെ ശാന്തനും സുഖിയനുമായിരുന്നതിനാൽ, അപ്പനും രാജകാര്യങ്ങളിൽ സ്വയംധികാരം നടത്തുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. തമ്പി തനിക്കു തമ്പുരാന്റെ പേരിലുള്ള ഭക്തിയേയും ബഹുമാനത്തേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനായി, തമ്പുരാന്റെ ദേഹരക്ഷയ്ക്ക് എന്ന നാട്ടുത്തിൽ, ഒരു തിരുവിതാംകൂർ പട്ടാളത്തെ അയച്ചുകൊടുത്തു.

കൊച്ചി കോട്ട നശിപ്പിച്ചതും രാജകാര്യങ്ങളിൽ അധികാരം പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങിയതും നാട്ടുകാർ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ മേൽ അപ്രീതിയ്ക്കു കാരണമായിതിന്നും. ഉദ്ദേശം കൊല്ലവർഷം 984-ാമാണ്ടിൽ, ഒരു വലിയ പരന്ത്രിസ്സുസൈന്യം മലയാളക്കരയിൽ വന്നിറങ്ങുമെന്ന് ഒരു ജനശ്രുതിയും നാട്ടുമുട്ടെ പരന്നു. ഈ കിംവദന്തി തിരെ അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു വേലു തമ്പിയും പാലിയത്തപ്പനുംകൂടെ ഇംഗ്ലീഷുകാരെ നാട്ടിൽനിന്ന് ഓടിക്കാൻ ഇതുതന്നെ തരമെന്നു കരുതി, അതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ തുട

തി. ഇവർക്കു ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ നേരെ വെറുപ്പുതോന്നുവാൻ വേറേയും കാരണമുണ്ടായിരുന്നു. റസിഡണ്ടായ മെക്കോളയുടെ 'വാക്ടോഷം'കൊണ്ടാണ് ഇരുക്ഷികളും തമ്മിൽ ഇത്രമാത്രം ശത്രുക്കളായത്. തമ്പിയുടെ ഉദ്ദേശം റസിഡണ്ടിനെ കൊല്ലണമെന്നായിരുന്നു. റസിഡണ്ടിന്റെ ഉററ ബന്ധുവും കൊച്ചിയിലെ പ്രധാന മന്ത്രിസ്ഥാനം കാർഷിക്കുന്നവനും തന്റെ വിരോധിയുമായ ചെറുപറമ്പിൽ കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോനും കൊല്ലേണമെന്നായിരുന്നു അച്ചന്റെ ഉദ്ദേശം.

മന്ത്രിമാരുടെ ആലോചന ബ്രിട്ടീഷ് കൊച്ചിയും കൊല്ലവും ഒരേസമയത്തു കൈവശപ്പെടുത്തണമെന്നായിരുന്നു. ആ കൊല്ലം ധനുമാസം ആദ്യത്തിൽ അച്ചൻ അന്നന്തരഭടന്മാരോടും തമ്പിയുടെ രണ്ടു സേനാനായകന്മാരോടുംകൂടെ അലുരാത്രിയിൽ ബ്രിട്ടീഷ് കൊച്ചിയിൽ റസിഡണ്ടിന്റെ വാസസ്ഥലം വളഞ്ഞു. റസിഡണ്ടിന്റെ പട്ടാളക്കാരെ തോല്പിച്ചു ശത്രുക്കൾ അകത്തുകടന്നു. പക്ഷെ റസിഡണ്ട് ഒരു ഗുമസ്തന്റെ സഹായംകൊണ്ട് ഒരു നിലമറയിൽ ഇറങ്ങി. കളിച്ചു; അതുകൊണ്ടു ശത്രുക്കളുടെ കയ്യിൽപ്പെടാതെ രക്ഷപ്പെട്ടു. കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ ഉപായത്തിൽ മട്ടാഞ്ചേരിയിലേക്കു ചാടി അവിടെ ഒരു സ്ഥലത്തു കളിച്ചിരുന്നു.

ശത്രുക്കൾ ആഗ്രഹം സാധിക്കാഞ്ഞതുകൊണ്ട് അവരുടെ കയ്യിൽ കിട്ടിയതും കണ്ണിൽ കണ്ടതും നശിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഗവണ്മെണ്ടു റിക്കാർട്ടുകളെല്ലാം ചൂട്ടുകുഞ്ഞു ജെയിൽ വെട്ടിപ്പൊളിച്ചു അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന

തടവുകാരെ എല്ലാം വിട്ടയച്ചു. വീടുകളെല്ലാം കൊള്ള
ചെയ്തു. അപ്പോഴേക്കും നേരവും വെളുത്തു, എന്നുതന്നെ
പ്രഭാതം, ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സഹായത്തിന്നു സൈന്യം വരുന്നു
ണ്ടെന്നും മനസ്സിലായതുകൊണ്ട് അച്ഛനും ആൾക്കാരും
അവിടെനിന്നു പിൻമാറി.

കൊച്ചിയിൽ ഈ ലഘു നടന്നു രണ്ടാഴ്ചവട്ടം കഴി
യുന്നതിന്നുമുമ്പായി തിരുവിതാംകൂർ പട്ടാളം കൊല്ലത്തു
ണ്ടായിരുന്ന ബ്രിട്ടീഷുകാരോട് എതിർത്തു. കൊല്ലത്തുണ്ടാ
യിരുന്ന ബ്രിട്ടീഷുപട്ടാളം തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യത്തെ
പലതവണയും തോല്പിച്ചു പലനാക്കം കൊടുത്തു; എങ്കിലും
അവർ ഒട്ടും നിരാശപ്പെടാതെ പിന്നെയും പിന്നെയും ഇം
ഗ്ലീഷുകാരോടു എതിർത്തു യുദ്ധം ചെയ്തു. ഒടുവിൽ തിരുവി
താംകൂർ സൈന്യം തോറ്റു പിൻമാറി; അവർ കൊച്ചിയി
ലേക്കു കടന്ന് അച്ഛന്റെ സൈന്യത്തോടു ചേരുകയും
ചെയ്തു.

കൊച്ചിയിൽ ആദ്യമായി ലഘു നടത്തിയന്നു രാ
ത്രിയിൽ കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു റസിഡണ്ടിന്റെ സഹായ
ത്തിന്നായി ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് കപ്പൽ അഴിമുഖത്തു വന്നു
ത്തു. മെക്കോളെസാസ്റ്റ് പുലച്ചു നില്ക്കുമ്പോഴായിരുന്നു പുറ
ത്തുവന്ന് ഒരു തോണിയിൽ കയറി ബ്രിട്ടീഷ് കപ്പലിൽ
ചെന്നുചേർന്നു. തലേദിവസംതന്നെ കൊച്ചിദുർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു
തന്റെ അനുവാദംകൂടാതെ ആരേയും മറുകരയ്ക്കിറക്കരുത്
എന്നു അച്ഛൻ ശട്ടംകെട്ടിയിരുന്നു. റസിഡണ്ടുമായി പിരി
ഞ്ഞുപോയതുകൊണ്ടു കഞ്ഞികുണ്ണമേനോന്റെ സ്ഥിതി വ
ലിയ അപകടത്തിലായി. കഞ്ഞികുണ്ണമേനോൻ ഒളിച്ചിരുന്ന

ന്ന കള്ളസഭയുടെ നമീപം പാത്തിരുന്ന ഒരു വാലൻ അദ്ദേഹത്തിനെ കണ്ടു. ആ വാലൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ അല്പം അനുകമ്പ ജനിക്കുകയാലും മേന്നെ ബ്രിട്ടീഷ് കപ്പലിൽകൊണ്ടുപോയി വിട്ടാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന വെള്ളി അടപ്പൻ കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞതിനാലും അവൻ അദ്ദേഹത്തെ റസിഡണ്ടിന്റെ കപ്പലിൽ കൊണ്ടുപോയി വിട്ടു. ഇങ്ങിനെ സ്നേഹിതന്മാർ രണ്ടുപേരും ശത്രുക്കളുടെ കയ്യിൽപെടാതെ രക്ഷപ്പെട്ടു.

കൊല്ലത്തേയും കൊച്ചിയിലേയും സൈന്യങ്ങൾ കന്നിച്ചുചേർന്നപ്പോൾ ആകെ മുഴുവനും ഭടന്മാരായി. ഇവർ മകരമാസം ആദ്യം കൊച്ചി കോട്ടയെ വീണ്ടും അക്രമിച്ചു. അഴിമുഖത്തിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തു കറെ വീരങ്കിയുംവെച്ചു വെടിയടങ്ങി. ആറു കമ്പനിനാടുപട്ടാളവും അമ്പതു യൂറോപ്യന്മാരുംകൂടെ ലഹളക്കാരോട് എതിർത്തുനിന്നു. ലഹളക്കാരിൽ മുന്നൂറുപേർ മരിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും നാലു ദിക്കിൽ നിന്നും ഇംഗ്ലീഷുസൈന്യം കൊച്ചിയിലേക്കും തിരുവിതാംകൂറിലേക്കുംകടന്നു. ലഹളക്കാരുടെ അതിമോഹവും ശമിച്ചു. അപ്പൻ വയററത്തു കയ്യുംവെച്ചു നാലുപാടും നോക്കിത്തുടങ്ങി. തമ്പി പേടിച്ചൊളിച്ചു കാട്ടുകേറി. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ മദ്രാസ് ഗവണ്മെണ്ടുകാർ “ഇണങ്ങികഴിയണോ! പിണങ്ങികഴിയണോ” എന്നു ചോദിച്ചു. തനിക്കും കുടുംബത്തിനും അപമാനവും വസ്തുവഹകൾക്കു ദോഷവും വരുത്താതിരിക്കാമെങ്കിൽ കീഴടങ്ങുവാൻ തയ്യാറാണെന്നു അപ്പൻ പറഞ്ഞു. ഇംഗ്ലീഷുകാർ അതു സമ്മതിക്കുകയും അപ്പൻ കീഴടങ്ങുകയുംചെയ്തു; അപ്പനെ മദ്രാസിയിലേക്ക് അയച്ച്

അവിടെ യഥാഭ്യോധ്യം താമസിപ്പിച്ചു. അച്ചൻ 997വരെ മദ്രാസിൽ താമസിക്കുകയും ചെന്നൈ ഗവണ്മെന്റിന്റെ അനുവാദപ്രകാരം കാശിയിൽപോയി താമസിച്ച് ട്രേവിൽ 1008-ാമാണ്ടിൽ അവിടെവെച്ചു നാട്ടു നീണ്ടുകയും ചെയ്തു.

ഈ യുദ്ധത്തിൽ മമ്പായി അച്ചൻ മഹാരാജാവിനെ കടുംബസഹിതം വെള്ളാരപ്പള്ളിയിൽ കോവിലകത്ത് എഴുന്നള്ളിച്ചിരുത്തി. അച്ചൻ ഇങ്ങനെ ചെയ്തതു വലിയതന്ത്രവും ഇളയതന്ത്രവും ഈ ലഹളയ്ക്കു പ്രതികൂലികളായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ചെറുപറമ്പിൽ കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോന്റെ ഉപദേശപ്രകാരമാണ് തന്ത്രാക്കന്മാർ അച്ചന്റെ ആലോചനയ്ക്കു വഴിപ്പെടാതിരുന്നത് എന്ന വിചാരംകൊണ്ടാണ് അച്ചന് അദ്ദേഹത്തെ കൊല്ലേണമെന്നു മോഹമുണ്ടായത്. ലഹള ആരംഭിച്ചു രണ്ടാഴ്ചവട്ടത്തിനകം വലിയതന്ത്രവും വെള്ളാരപ്പള്ളിയിൽവെച്ചു തീർപ്പു.

കൊല്ലവർഷം 987-ാമാണ്ടിൽ രാമവർമ്മമഹാരാജാവിനെ പിൻതുടന്നു കേരളവർമ്മ മഹാരാജാവു സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്തു. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെണ്ടും കൊച്ചിയും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന കരാറുചിലവു പുതിയ നിശ്ചയങ്ങളോടുകൂടി ഒന്നുകൂടി ബലപ്പെടുത്തി. ഈ നിശ്ചയങ്ങളാണ് ഇന്നും കൊച്ചിരാജ്യം അനുഭവിക്കുന്ന ഗുണങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നത്.

കേരളവർമ്മമഹാരാജാവിനു തിരുമുപ്പു കിട്ടിയ ഉടനെ മെക്കോളയുടെ ഇഷ്ടനായ കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ പ്രധാനമന്ത്രിയായി നിയമിച്ചു. പക്ഷെ കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ രാജ്യ

കാര്യങ്ങളിലും മറ്റും അനേകമായ സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിച്ചു തുടങ്ങിയതിനാൽ, ആറുമാസത്തിനകം രാജ്യവും മന്ത്രിയും തമ്മിൽ സ്വരച്ചേർച്ചയില്ലാതായി. എന്നാൽ റസിഡണ്ടിന്റെ സഹായംകൊണ്ടു കഞ്ഞികുണ്ണുമേനോൻ അതൊന്നും അത്ര വകവെച്ചില്ല. ൧86൨ൽ മെക്കോള റസിഡണ്ട് സ്ഥാനം വെച്ചൊഴിഞ്ഞു. പിന്നെ റസിഡണ്ടായി വന്നതു കർണൽ മൺറോ എന്ന സായ്ക്കാണ്. കഞ്ഞികുണ്ണുമേനോന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം മൺറോ സായ്ക്ക് സമ്മതിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ, ൧88൨മാണ്ടിൽ കഞ്ഞികുണ്ണുമനെന്നെക്കൊണ്ടു ദിവാൻപണി രാജിവെപ്പിച്ചു. അന്നു ദിവാൻ ഉദ്യോഗം ഭരിക്കാൻ മറ്റും പ്രാപ്തരായ നാട്ടുകാർ ആരും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ റസിഡണ്ടുതന്നെ ആ ഭാരവും വഹിച്ചു. അന്നുമുതൽ ഇന്നു വരെ കൊച്ചിരാജ്യം ഉത്തരോത്തരം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചു കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്.

